

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВ

ОТ АВТОРА НА ЧЕНГЕТА

МАЙКЪЛ КОНЪЛИ

ХАРИ

Една история със задъхания ритъм
на влак-стрела!
Ю Ес Ей Тудей

Майкъл Конъли

Хари

На Маккейлъб Джейн Конъли

1

Думата прозвуча странно в устата му, сякаш изречена от някой друг. Гласът излъчваше такава настойчивост, каквата Бош не познаваше. Обикновеното „ало“, което беше прошепнал в слушалката, бе изпълнено с надежда, почти с отчаяние. Но от другата страна не му отвърна гласът, който очакваше да чуе.

– Детектив Бош?

За миг се почувства глупаво. Дали другият бе усетил вълнението му.

– Обажда се лейтенант Майкъл Тълин. Бош ли е? Името не му говори нищо и на мястото на инстинктивната тревога нахлу ужас.

– Да, Бош. Какво има? Какво се е случило?

– Разговаряйте със заместник-началник Ървинг, моля.

– Моля...

От другата страна се чу изщракване, последвано от тишина. Бош си спомни кой е Тълин – адютантът на Ървинг. Той застана неподвижно и зачака. Огледа се наоколо – в кухнята светеше само лампата над печката. Бош задържа слушалката до ухото си с една ръка, а с другата притисна корема си, свит от уплаха. Хвърли, поглед към светещите цифри на часовника. Наближаваше два. Пет минути, откакто за последен път беше поглеждал часа. „Нещо не е наред – трескаво си помисли Бош. – Обикновено не го правят по телефона. Чукаат на вратата ти. И ти го казват право в лицето.“

– Детектив Бош?

– Къде е тя? Какво се е случило?

Отново миг на мъчително мълчание. Бош чакаше, затворил очи.

– Моля?

– Просто ми кажете какво се е случило с нея? Искам да кажа... жива ли е?

– Детектив, не съм сигурен, че разбирам за какво говорите. Обаждам се, защото трябва колкото е възможно по-скоро да събера екипа си. Нужен сте ми за специална задача.

Бош отвори очи и погледна през кухненския прозорец към потъналия в мрак каньон, на ръба на който бе кацнала къщата му. Погледът му се плъзна надолу по склона към магистралата и после нагоре към светлините на Холивуд, изсечени на фона на прохода Кахюенга. Зачуди се

дали всяка една от тях не означава, че някой е буден в напразно очакване. Видя и собственото си отражение. Изглеждаше уморен. Можа да различи тъмните кръгове под очите си.

– Имам задача за вас, детектив – нетърпеливо повтори Ървинг. – В състояние ли сте да я поемете или...

– Да. Просто за миг се обърках.

– Е, съжалявам, ако съм ви събудил. Но би трябвало да сте свикнал с това.

– Да. Няма проблем.

Бош не му каза, че не го е събудил и че е обикалял из мрачната къща, и е чакал.

– Тогава да действаме. Ще прием кафе тук, на самото място на престъплението.

– Какво престъпление?

– Ще разговаряме, когато пристигнете. Не искам повече да се бавам. Съберете хората си. Кажете им да дойдат на Гранд Стрийт между Трето и Четвърто Авеню. На върха на Ейнджълс Флайт. Знаете ли къде е?

– На Бънкър Хил, нали? Но не разбирам...

– Ще ви обясним, когато пристигнете. Ако съм още долу, елате да разговаряте първо с мен.

– Ами лейтенант Билетс? Тя би трябвало...

– Ще ѝ бъде съобщено за случилото се. Губим ценно време. Това не е молба, а заповед. Съберете хората си и елате тук. Ясен ли съм?

– Напълно.

– Чакам ви.

Ървинг затвори. Бош остана неподвижен за миг, притиснал слушалката до ухото си. Чудеше се какво става. Ейнджълс Флайт бе къса релсова линия, водеща до Бънкър Хил – далеч извън периметъра на холивудския отдел „Убийства“. Ако Ървинг не можеше да се справи поради пренатовареност или недостиг на персонал, ако случаят се смяташе за изключително важен, или пък медиите бяха прекалено чувствителни към проблема, щяха да го прехвърлят на отдел „Грабежи и убийства“. Фактът, че заместник-началникът на полицията е на работа в събота, и то преди зазоряване, предполагаше последната възможност. Питаше се обаче защо вместо ГУ, вика екипа на Бош. Нямахше никаква логика.

Отново погледна към тъмния каньон и затвори телефона. Пушеше му се, но беше издържал цяла нощ без цигари. Нямахше да се предаде накрая.

Облегна се на кухненския плот, сведе очи към телефона и натисна бутона за автоматично избиране, който щеше да го свърже с апартамента на Кизмин Райдър. След това щеше да позвъни на Джери Едгар. Изпитваше облекчение, което не искаше да признае. Все още може и да не знаеше какво го очаква на Ейнджълс Флайт, но поне със сигурност щеше да го откъсне от мислите за Елинор Уиш.

Бодрият глас на Райдър отговори след второто позвъняване.

– Киз, тук е Хари – каза той. – Чака ни работа.

2

Бош се уговори да се срещне с двамата си партньори в участъка на холивудското управление, откъдето щяха да вземат служебни автомобили и да отидат на Ейнджълс Флайт. По пътя включи радиото в джипа и остана поразен от новината за започналото разследване на убийството при историческата железница. Репортерът съобщаваше от местопрестъплението, че в една от моторите били открити два трупа и че пристигнали няколко души от отдел „Грабежи и убийства“. Но не знаел нищо повече, защото полицията блокирала необичайно широк участък и му забранила достъп. В участъка Бош предаде тази откъслечна информация на Едгар и Райдър, докато попълваха формулярите за три автомобила от служебния гараж.

– Май ще се наложи да метем боклука на „Грабежи и убийства“ – заключи Едгар, ядосан, че са го събудили, и ще си загуби почивните дни като момче за всичко на ГУ. – Ние ще се потим, а те ще оберат лаврите. А този уикенд дори не сме дежурни. Щом на Ървинг са му притрябвали хора от Холивуд, да беше повикал проклетия екип на Райе.

Имаше право. Тази седмица първи екип, който включваше Бош, Едгар и Райдър, бе свободен. Ако Ървинг спазваше правилника за дежурствата, трябваше да извика хората на Тери Райе, който ръководеше трети екип. Но Бош вече бе разбрал, че Ървинг не се съобразява с никакви правилници, не и щом заместник-началникът на полицията го викаше без посредничеството на прекия му шеф лейтенант Грейс Билетс.

– След малко ще имаш възможност лично да го кажеш на заместник-началника – отвърна Бош, свикнал с обичайните оплаквания на партньора си.

– Да бе, ще го направя и през следващите десет години няма да си мръдна задника от Харбър. Остави.

– Хей, харбърското управление си е блага работа-подметна Райдър, за да подразни Едгар. Знаеше, че живее в Долината и прехвърлянето в харбърското управление би означавало за него всекидневно пътуване от час и половина – чиста проба „магистрална терапия“, методът на началството за неофициално налагане на наказание на бунтуващи се и създаващи проблеми ченгета. – Там имат само шест-седем убийства годишно.

– Много хубаво, но не ме устройва.

– Добре де, добре – рече Бош. – Да тръгваме и да оставим това за

по-късно. Не се задълбавайте толкова.

Той пое по Холивуд Булевард към шосе 101 и стигна до центъра, без да попадне в задръстване. По средата на пътя погледна в огледалото и видя, че партньорите му го следват. Можа да ги различи, въпреки мрака в колоната автомобили. Мразеше новите детективски коли. Бяха черно-бели и досущ приличаха на патрулни, с единствената разлика, че на покрива им нямаше лампа. Замяната на старите, необозначени автомобили беше идея на предишния началник, целяща единствено да изпълни обещанието му да изкара повече полицаи по улиците. Появата на нови полицейски коли трябваше да остави у обществеността впечатлението, че патрулират повече ченгета. Освен това, когато говореше пред публика, началникът на полицията броеше и детективите и гордо съобщаваше, че увеличил патрулните ченгета със стотици.

А в това време детективите се мъчеха да си вършат работата с лесно разпознаваеми коли. Бош и хората му неведнъж се бяха опитвали да извършат светкавичен арест или да проникнат някъде, само за да бъдат издадени от собствените си автомобили. Това бе глупаво и опасно, но отделите в управлението бяха задължени да изпълняват нареждането на началника, дори и след като той не получи втори петгодишен мандат. Подобно на мнозина други детективи, Бош се надяваше, че заместникът му скоро ще отмени тази заповед. Междувременно, вече не се прибираще къщи със служебната кола. Не и в Лос Анджелес. Човек никога не знае какво може да му докара паркираният пред дома му обозначен полицейски автомобил.

Пристигнаха на Гранд Стрийт в три без петнадесет. Когато спря, Бош видя край тротоара на Калифорния Плаза необичайно голям брой полицейски коли. Забеляза бусовете на групите за оглед на местопрестъплението и на патологията, няколко патрулни коли и още няколко детективски седана – необозначените автомобили, които все още използваха ченгетата от ГУ. Докато чакаше Едгар и Райдър, той отвори куфарчето си, извади клетъчния телефон и набра домашния си номер. На петото извънмяване се включи телефонният секретар и Бош чу собствения си глас, който му предлагаше да остави съобщение. Канеше се да затвори, но внезапно промени решението си.

– Аз съм, Елинор. Повикаха ме по работа... но щом се прибереш, се свържи с мен по пейджъра или по телефона, за да зная, че си добре... Хм, това е. Чао... А, сега е към три без петнадесет. Събота сутрин. Чао.

Едгар и Райдър вече стояха до автомобила му. Той прибра

телефона и слезе с куфарчето в ръка. Като най-висок, Едгар повдигна жълтата лента за ограждане района на местопрестъплението и те се провряха под нея, съобщиха имената и номерата на служебните си карти на униформения полицай със списъка на участващите в разследването, после пресякоха Калифорния Плаза.

Площадът представляваше естествения център на Бънкър Хил и бе заобиколен от два, допиращи се един до друг, небостъргача, висок жилищен блок и Музея за модерно изкуство. По средата имаше огромен фонтан, но по това време помпите и светлините бяха изключени и водата бе неподвижна и черна.

Повечето от следователите и патрулните се мотаеха около малката сграда на музея зад фонтана, като че ли в очакване на нещо. Бош потърси лъщящата бръсната глава на заместник-началник Ървин Ървинг, но не успя да го открие. Заедно с партньорите си той си запробива път през тълпата и се насочи към самотната мотриса, спряна на края на релсовия път. Докато вървяха, разпозна много детективи от „Грабежи и убийства“. С някои от тях беше работил преди години, когато служеше в елитния отдел. Неколцина му кимнаха или го поздравиха по име. Видя Франсис Шиън, бившият си партньор, който стоеше сам настрана и пушеше. Бош се отдели от Едгар и Райдър и се приближи към него.

– Здравсти, Франки – каза той. – Какво става?

– Хари, какво правиш тук?!

– Ървинг ме повика.

– Мамка му! Съжалявам, не бих го пожелал и на най-големия си враг.

– Защо, какво...

– Най-добре първо поговорим с него. Искане следствието да е абсолютно секретно.

Бош се поколеба. Шиън изглеждаше изтощен, но Хари не го бе виждал от месеци. Нямаше представа на какво се дължат тъмните кръгове под напрегнатите му очи, нито пък кога са се появили. За миг си спомни отражението на собственото си лице в стъклото на прозореца.

– Добре ли си, Франсис?

– По-добре отвсякога.

– Ще се видим после.

Върна се при Едгар и Райдър, които стояха до мотрисата. Едгар леко кимна наляво.

– Хей, Хари, видя ли кой е дошъл? – тихо попита той. – Частейн и неговите момчета. Какво правят тук тези гадняри?

Бош се завъртя и забеляза хората от вътрешния отдел.

– Нямам представа – отвърна той.

За миг погледът му срещна този на Частейн, но Хари извърна очи. Не си струваше да се вълнува заради него. Вместо това се съсредоточи върху местопрестъплението. Изгаряше от любопитство. Броят на детективите от ГУ, кретените от вътрешния отдел, присъствието на заместник-началника – трябваше да разбере какво става.

Бош поведе хората си в колона по един към мотрисата. Вътре бяха поставени прожектори и беше светло като ден. Вече работеха два екипа за оглед на местопрестъплението. Беше пристигнал прекалено късно. Първи с огледа се заемаха служителите от патологията, които удостоверяваха смъртта на жертвите, снимаха трупове на място, оглеждаха раните им, идентифицираха ги и търсеха оръжието на престъплението.

Той се приближи до задната част на мотрисата и погледна през отворената врата. Имаше два трупа. На една от седалките по средата бе просната жена със сив клин и бяла, дълга до бедрата фланелка. На гърдите ѝ беше разцъфнало голямо кърваво петно около огнестрелна рана. Главата ѝ лежеше отметната назад върху перваза на прозореца. Имаше тъмна коса и кожа и очевидно произхождаше от Латинска Америка. До нея имаше найлонов плик, пълен с нещо, което Бош не можеше да види. Отгоре се подаваше сгънат вестник.

На стъпалата до задната врата лежеше по очи чернокож мъж в тъмносив костюм. От мястото си Хари не можеше да различи лицето му и виждаше само една рана – в средата на дясната длан на жертвата. Знаеше, че по-късно в доклада за аутопсията тази рана ще бъде наречена „защитна“. Мъжът бе вдигнал ръка в безплоден опит да се предпази. През годините Бош често беше срещал такава реакция и тя винаги го караше да се замисля за отчаяните действия на хората преди смъртта им. Да вдигнеш ръка, за да спреш куршум, бе едно от най-отчаяните.

Макар че някой непрекъснато препречваше погледа му, през прозореца в отсрещния край на мотрисата, можа да види релсите надолу по Хил Стрийт. В основата на хълма имаше втора мотриса и около колелото и затворените врати на „Гранд Сентръл Маркет“ отгътък улицата се мотаеха детективи.

Като дете се беше возил на железницата и знаеше как работи. Двете еднакви мотриси играеха ролята на противотежести. Когато едната се изкачваше, другата се спускаше и обратно. Разминаваха се по средата. Спомняше си времето, когато Бънкър Хил все още не се бе възродил в лъскав делови център с небостъргачи от стъкло и мрамор, скъпи

жилищни сгради, музеи и фонтани, наричани поетично „водни градини“. Тогава хълмът беше застроен с великолепни викториански къщи, превърнати в западнали хотели. Веднъж двамата с майка му се бяха качили с Ейнджълс Флайт, за да си търсят жилище.

– Най-последно, детектив Бош.

Бош се извърна. Заместник-началник Ървинг стоеше пред отворената врата на малка постройка.

– Елате – покани ги той.

Влязоха в тясно помещение с големи стари колела, някога изкачвали и спускали мотрисите по склона. Бош бе чел, че когато преди няколко години бяха възстановили Ейнджълс Флайт след четвъртвековно бездействие, кабелите и колелата били заменени с контролирана от компютър електрическа система.

В едната част на помещението имаше място колкото за малка маса с два сгъваеми стола. От другата се намираще компютърът за контрол на мотрисите, столче за оператора и купчина кашони. Най-горният бе отворен и вътре се виждаха брошури за историята на Ейнджълс Флайт.

В сянката под старите железни колела до отсрещната стена, със скръстени ръце, стоеше човек с набръчкано, почервеняло от слънцето лице и сведени към пода очи. Бош го познаваше. Беше работил под командването на капитан Джон Гаруд, началник на отдел „Грабежи и убийства“. Изражението на лицето му ясно показваше, че е много ядосан от нещо. Гаруд не погледна към тях и тримата детективи не казаха нищо.

Ървинг отиде при телефона на масата и вдигна слушалката. Докато разговаряше, той даде знак на Бош да затвори вратата.

– Извинете ме, господине – каза заместник-началникът, – екипът от Холивуд. Всички са тук и са готови за действие.

Той се заслуша за няколко секунди, после се сбогува и затвори. Почтителният му глас и обръщението „господине“ показваха, че разговаря с началника на полицията. Поредната от странностите по случая.

– Съжалявам, че се наложи да ви събудя – каза Ървинг, като се завъртя и застана с лице към тримата детективи. – Известно ми е, че не сте дежурни. Но разговарях с лейтенант Билетс и от този момент сте освободени от холивудския график, докато не разрешим този случай.

– За какъв случай по-точно става въпрос? – попита Бош.

– Деликатна ситуация. Убийство на двама граждани.

На Бош му се искаше Ървинг да е по-конкретен.

– Господин заместник-началник, видях тук достатъчно хора от

„Грабежи и убийства“, че спокойно могат наново да разследват случая „Боби Кенеди“ – каза той, като хвърли поглед към Гаруд. – Да не споме навам за момчетата от вътрешния отдел. Какво точно правим тук? Какво искате от нас?

– Съвсем просто е – отвърна Ървинг. – Прехвърлям ви следствието. Случаят вече е ваш, детектив Бош. Детективите от „Грабежи и убийства“ ще си тръгнат веднага щом поемете нещата. Както виждате, вече са доста напреднали. Това не е най-добрият вариант, но смятам, че ще се справите. Способностите ви са ми известни.

Бош неразбиращо го погледна, после отново премести очи към Гаруд, който не бе помръднал от мястото си и продължаваше да гледа в пода. Детективът зададе единствения въпрос, който можеше да изясни тази странна ситуация.

– Кои са мъжът и жената в мотрисата?

Ървинг кимна.

– Навярно по-точно е да се каже „кои са били“. Жената се казва Каталина Перес. Все още не знаем каква е и какво е правела на Ейнджълс Флайт. Възможно е да няма отношение към случая. Изглежда просто е попаднала не където трябва и не когато трябва. Но това ще трябва да определите вие. Във всеки случай, съвсем друг е въпросът с мъжа. Той е Хауард Елайъс.

– Адвокатът ли?!

Ървинг кимна. Бош чу как Едгар шумно въздъхва.

– Наистина ли?

– Да, за съжаление.

Бош погледна през прозореца към мотрисата. Хората от екипите за оглед на местопрестъплението все още работеха и се готвеха да изключат прожекторите, за да потърсят отпечатъци от пръсти с лазерната апаратура. Погледът му попадна върху пробитата от куршум длан. Хауард Елайъс... Замисли се за заподозрените, които щяха да се появят по време на следствието. Мнозина от тях се намираха наблизко дори и в този момент.

– Мамка му – промърмори Едгар. – Май че нямаме възможност за избор, а, шефе?

– Мерете си приказките, детектив – изръмжа Ървинг и мускулите на челюстите му се издуха от ярост.

– Вижте, господин заместник-началник, искам да кажа, че ако търсите някой от управлението, който да изиграе ролята на Чичо Том, няма да...

– Това няма нищо общо – прекъсна го Ървинг. – Независимо дали ви харесва, следствието поемате вие. Очаквам всеки от вас да изпълнява задълженията си професионално и стриктно. Нищо друго не е от значение. Абсолютно нищо.

Ървинг замълча и изгледа последователно Едгар, Райдър и Бош, след което додаде:

– В нашето управление има само една раса – раса-Нито черна, нито бяла. Расата на полицаите.

3

Известността на Хауард Елайъс като застъпник за граждански права не се дължеше на клиентите му. В най-добрия случай те можеха да бъдат описани като отрепки, ако не и като истински престъпници. Онова, което правеше лика и името на Елайъс толкова добре познати на лосанджелиските жители, бе начинът му на използване на медиите, умението му да слага пръст в расистките рани и фактът, че цялата му юридическа практика бе изградена около един единствен похват – да води дела срещу лосанджелеското полицейско управление.

В продължение на близо две десетилетия той беше натрупал цяло състояние, като завеждаше дело след дело във федералния съд от страна на граждани, по някакъв начин сблъскали се с органите на реда. Елайъс съдеше патрулни полицаи, детективи, дори началника на полицията и самата институция. Беше агресивен и изправяше на подсъдимата скамейка всички, дори съвсем далечно свързани с инцидента и нележащи в основата на проблема. След като полицейско куче бе ухапало беглец, заподозрян в извършване на въоръжен грабеж, адвокатът заведе от страна на ранения дело срещу кучето, водача му и неговите шефове, та чак до началника на полицията. И за да увенчае докрай усилията си в служба на Правосъдието обвини инструкторите на водача от академията, както и служителите, които хранеха кучето.

В късните си вечерни изявления и честите си „импровизирани“, но хитро оркестрирани пресконференции на стъпалата пред окръжния съд на САЩ, Елайъс винаги се представяше като блюстител на справедливостта, глас в пустиня, вопиющ срещу злодеянията на фашистко-расистката военизирана организация, известна под името „Лосанджелеско полицейско управление“. За критиците си – както от полицията, така и от градската и окръжната прокуратура – расист бе самият Елайъс, който още повече задълбочаваше бездната в този и без това разделен град. За тях той представляваше утайката на право-раздавателната система, съдебен чародей, който можеше от раз да изтегли картата на расизма от колодата.

Най-често защитаваше цветнокожи. Умението му да ораторства и да подбира нужните му факти превръщаше клиентите му в герои, в симптоматични жертви на раз-вилнялата се полицейска хунта. Мнозина от южните квартали вярваха, че единствено Елайъс пречи на полицията да

се превърне в окупационна, армия. Той бе един от малкото хора, които едновременно бяха толкова мразени и обичани в различни райони на града.

Малцина от онези, които го уважаваха, разбираха, че цялата му практика е изградена на основата на прост параграф от закона. Той водеше дела само във федерални съдилища и според разпоредбите на американските кодекси на гражданските права, което в случай, че спечели, му осигуряваше хонорарите от лосанджелеската управа.

Побоят над Родни Кинг, докладът на комисията „Кристофър“, порицал управлението под въздействието на процеса, последвалите граждански бунтове и случаят О. Дж. Симпсън оказваха въздействие върху всяко дело на Елайъс. За адвокатата не беше особено трудно да печели дела срещу полицията и да убеждава съдебните заседатели поне да овъзмездят нанесените на ищеца щети. А съдебните заседатели не съзнаваха, че такива присъди дават възможност на Елайъс да изсмуква пари от града и неговите данъкоплатци, включително и от самите тях, суми, равняващи се на стотици хиляди долара.

В процеса за ухапването от кучето, превърнал се в емблематичен за Елайъс, съдебните заседатели решиха, че правата на ищеца са били накарънени. Но тъй като този ищец бе крадец, многократно арестуван и съден в миналото, те възмездиха щетите му само с един долар. Намерението им беше ясно – по-скоро да обърнат внимание на полицията, отколкото да превърнат престъпника в богаташ. За Елайъс обаче, това нямаше значение. В съответствие с федералните разпоредби той изпрати на общината сметка за хонорар в размер на 340000 долара. Градските власти надигнаха вой и извършиха финансова проверка, но накрая му платиха повече от половината от тази сума. Съдебните заседатели – и мнозина преди и след това – смятаха, че по този начин порицават лосанджелеското полицейско управление, а в действителност самите те плащаха за половинчасовите късни реклами на Елайъс по Канал 9, за неговото порше, италианските му костюми и разкошната му къща в Болдуин Хилс.

Елайъс, разбира се, не беше единствен. В града имаше десетки адвокати, които се занимаваха със случаи, свързани с нарушение на гражданските права от страна на полицията, и използваша същите федерални разпоредби, позволяващи им да смучат огромни суми от общинския бюджет. Не всички обаче бяха цинични и мотивирани от парите. Съдебните процеси на Елайъс и колегите му предизвикваха положителни промени в управлението. Дори враговете им – ченгетата – не можеха да не им

го признаят. Подобриха се и условията в местните затвори. Гражданите получиха възможност без страх да подават жалби срещу недобросъвестни полицаи.

Но Елайъс изпъкваше над всички останали. Той привличаше вниманието на медиите, притежавайки ораторските умения на професионален актьор. Освен това, като че ли не прилагаше каквито и да е критерии в избора си на клиенти. Представляваше наркодилъри, които твърдяха, че са били подложени на тормоз в полицията, крадци, които обираха бедните, но не искаха да ги бият ченгета, убийци, които бяха застреляли жертвите си, но надигаха вой до небето, че полицията била стреляла срещу тях. Любимият цитат на Елайъс – използван като мото на рекламите му – бе, че злоупотребата с властта си е злоупотреба с властта, независимо дали жертвата е престъпник. Той винаги вперваше поглед към камерата и заявяваше, че ако обществото приеме такива злоупотреби по отношение на виновните, не след дълго те ще бъдат насочени и към невинните.

Елайъс работеше сам. През последните десет години беше съдил управлението над сто пъти, в повече от половината от случаите успешно. Името му смразяваше на място ченгетата. Полицаяте знаеха, че ако ги съди Елайъс, няма да им се размине просто така. Той не се съгласяваше на извънсъдебни споразумения – кодексите на гражданските права не стимулираха такова уреждане на въпросите. Но, ако Елайъс съдеше някого, нещастникът трябваше да бъде подложен на всички мъки на публичния спектакъл – информации в медиите, пресконференции, заглавия във вестниците, телевизионни репортажи. Подсъдимите имаха късмет, ако запазеха разсъдъка си. За службата им изобщо не можеше да става и дума.

За някои ангел, дявол за други, сега Хауард Елайъс беше мъртъв, застрелян в мотрисата на Ейнджълс Флайт. Докато гледаше през прозореца на стаичката към оранжевото сияние на лазерния лъч, Бош съзнаваше, че това е затишие пред буря. Само два дни по-късно трябваше да започне най-големият процес на Елайъс. Делото срещу лосанджелеското полицейско управление, станало известно в медиите като случая „Черния войн“. Изборът на съдебни заседатели бе насрочен за понеделник сутринта. Съпадението – или както несъмнено щеше да реши огромна част от обществеността, липсата на съпадение-между убийството на Елайъс и началото на процеса щеше да издигне следствието поне до седма степен по медийната скала на Рихтер. Малцинствените групи щяха да завият от ярост и оправдано подозрение. Белите от Уест Сайд

сяха да изтръпнат от страх за нови бунтове. И Лос Анджелис, и полицейското управление в града за пореден път щеше да прикове погледа на нацията. В този момент Бош бе съгласен с Едгар, макар и поради различни причини от тези на чернокожия си партньор. Искаше му се да е в състояние да се откаже от случая.

– Господин заместник-началник – каза той, като отново се обърна към Ървинг, – когато се разчуе кой... Искам да кажа, когато медиите открият, че жертвата е Елайъс, ние ще...

– Това не е ваша грижа – отвърна Ървинг. – Вашата грижа е следствието. Ние с началника на полицията ще се заемем с медиите. Никой друг не трябва да изпуска нито дума за следствието. Нито дума!

– Оставете медиите – каза Райдър. – Ами Саут Сентръл? Хората ще...

– Медиите са наш проблем – прекъсна я заместник-началникът. – От следващата смяна управлението обявява извънредна готовност за граждански безредици. Ще вдигнем на крак целия персонал, докато не стане ясно как ще реагира градът. Никой, който е бил очевидец на деветдесет и втора, не иска да се повтори онзи ад. Но пак подчертавам, това не е ваша грижа.

– Не ме оставихте да довърша – отвърна Райдър. – Не исках да кажа, че ще избухнат бунтове. Всъщност, аз познавам тукашните хора и мисля, че няма да има проблеми. Исках да кажа, че убийството ще ги разгневи и ще събуди подозренията им. Ако смятате, че можете да пренебрегнете това или да се справите с него, като изкарате повече ченгета на...

– Детектив Райдър – отново я прекъсна Ървинг, – това не е ваша грижа. Вашата грижа е следствието.

Бош виждаше, че постоянните прекъсвания от страна на заместник-началника и начинът, по който казваше на една чернокожа жена да не мисли за собствената си общност, я обиждат. Ясно бе изписано на лицето ѝ. Неведнъж бе виждал това изражение и реши да се намеси преди партньорката му да загуби самообладание.

– Ще се нуждаем от повече хора. Ако сме само тримата, има да проверяваме алибитата цели седмици, дори месец. В случай като този трябва да действаме бързо, не само заради естеството на случая, но и заради хората.

– И за това ще се погрижим – отвърна Ървинг. – Ще получите всичко, каквото ви е необходимо. Но не от „Грабежи и убийства“. Тук става дума за сблъсък на интереси заради делото Майкъл Харис.

Преди да отговори, Бош забеляза, че Ървинг упорито отказва да нарича случая „Черния войн“ и вместо това използва името на ищца.

– Защо повикахте нас?

– Моля?

– Разбирам защо не участва „Грабежи и убийства“. Но къде са хората от централното управление? Това нито е в нашата юрисдикция, нито сме дежурни. Защо повикахте нас?

Ървинг шумно въздъхна.

– Тази и следващата седмица целият отдел „Убийства“ в централното управление е на обучение в академията. После отиват в лабораториите на ФБР, за да се запознаят с новите методи за оглед на местопрестъпления. Когато стана ясно коя е жертвата, се свързах с началника на полицията и решихме да повикаме вас. Вие сте добър екип. От най-добрите. Постигнали сте успех в последните си четири разследвания, включително в онзи случай с твърдо сварените яйца – да, съобщиха ми за това. Но главното е, че никой от вас никога не е бил даван под съд от Елайъс.

Той посочи с палец през рамо към мотрисата. В същото време хвърли поглед към Гаруд, но капитанът не вдигна очи.

– При вас няма никакъв сблъсък на интереси – добави Ървинг. – Нали така?

Тримата детективи кимнаха. През двадесет и петте си години служба в управлението Бош беше съден достатъчно често, но кой знае как никога не се бе сблъсквал с Елайъс. И все пак не вярваше, че Ървинг казва цялата истина. Едгар вече беше загатнал за една от причините за избора им – причина, навярно по-важна от факта, че никой от тях не бе даван под съд от злополучния адвокат. Двата му партньори бяха чернокожи. В някой момент това можеше да се окаже от полза за заместник-началника. Бош знаеше, че приказките на Ървинг, че в управлението има само една раса – тази на ченгетата-щеше да изхвърчи през прозореца, когато му потрябваше черно лице за пред камерите.

– Не искам моите хора да бъдат използвани за пред медиите, господин заместник-началник – каза Бош. – Щом ни поверявате случая, трябва да го разследваме, а не да изнасяме представления.

Ървинг яростно го изгледа.

– Как ме нарекохте?

За миг детективът се смути.

– Нарекох ви „господин заместник-началник“.

– А, добре. Защото се чудех дали не е настъпило някакво объркване

в йерархията. Има ли такова нещо, детектив?

Бош отново погледна през прозореца и усети как се изчервява.

– Не – отвърна той.

– Чудесно – без каквато и да е напрегнатост каза Ървинг. – Тогаваше ви оставя с капитан Гаруд. Той ще ви информира за всичко, което сме направили досега. Когато свърши, ще поговорим за останалото.

Той се завъртя към вратата, но Бош го спря.

– Още нещо, господин заместник-началник.

Ървинг се обърна към него. Хари беше възвърнал самообладанието си и спокойно го гледаше.

– Известно ви е, че ще се наложи да подложим на сериозна проверка ченгета. Много ченгета. Ще трябва да прехвърлим всички дела на адвокатата, не само случая „Черния войн“. Така че трябва предварително да зная – всички ние трябва да знаем – дали вие и началникът на полицията искате истината да бъде разкрита такава, каквато е, или...

Той не довърши и Ървинг не каза нищо.

– Искам да защитя хората си – добави Бош. – В такива случаи... просто трябва да сме наясно с всичко, което ни очаква.

Хари поемаше риск, като казваше това пред Гаруд и другите. Ървинг най-вероятно отново щеше да се ядоса, но искаше заместник-началникът да му отговори пред капитана, който имаше голямо влияние в управлението. Искаше Гаруд да знае, че групата му изпълнява указания, идващи от най-високо равнище, просто в случай, че следствието стигне до някой от „Грабежи и убийства“.

Ървинг продължително го изгледа.

– Дързостта ви минава всякакви граници, детектив Бош.

– Да, господине. Но какъв е отговорът ви?

– Истината трябва да излезе наяве, каквато и да е тя! Двама души са мъртви. Няма значение какви са били. Никой не трябва да умира от насилствена смърт. Направете всичко по силите си. Използвайте всичките си умения и разкрийте истината.

Бош кимна. Ървинг се завъртя и преди да напусне стаята, хвърли поглед към Гаруд.

– Имаш ли цигари, Хари?

– Съжалявам, капитане, мъча се да ги откажа.

– И аз. Предполагам, това просто означава, че вместо да си купуваш, пушиш на муфта.

Гаруд се приближи и въздъхна. Избута с крак няколко кашона и седна отгоре им. Изглеждаше стар и уморен, но бе изглеждал по същия начин и дванадесет години по-рано, когато Бош работеше при него. Не изпитваше особено добри чувства към капитана. Като началник, той се държеше дистанцирано. Не общуваше с подчинените си след работа, не прекарваше много време в кабинета си и в общото помещение. Навремето Хари си мислеше, че може би така е по-добре. Това не изискваше подчертана сервилност от страна на хората му, но и не пораждаше враждебност. Навярно тъкмо това бе причината Гаруд да се задържи толкова дълго на поста си.

– Е, като че ли този път здравата сме затънали в лайната – промърмори капитанът. После погледна към Райдър и добави: – Извинете ме, детектив.

Пейджърът на Бош запиука. Той бързо го свали от колана си, изключи сигнала и погледна номера. Не беше неговият, както се надяваше, а на лейтенант Грейс Билетс. Навярно искаше да се информира какво става. Ако Ървинг бе разговарял с нея толкова тайнствено, колкото и с Бош по телефона, тя сигурно не знаеше почти нищо.

– Важно ли е? – попита Гаруд.

– По-късно ще се погрижа. Тук ли искате да поговорим или ще отидем при мотрисата?

– Нека първо ви кажа с какво разполагаме до този момент. После правете каквото си искате.

Капитанът бръкна в джоба си, извади пакет „Малборо“ и започна да го распечатва.

– Преди малко не ме ли помолихте за цигара? – попита Бош.

– Да. Това е неприкосновеният ми запас. Не би трябвало да го распечатвам.

Всичко това нямаше никакъв смисъл. Детективът го наблюдаваше, докато палеше цигара, след което му протегна пакета. Хари поклати глава и пъхна ръце в джобовете си, за да е сигурен, че няма да посегне.

– Ще те дразня ли, ако пуша? – попита Гаруд, като вдигна цигарата си с иронична усмивка.

– Не, капитане. Моите дробове сигурно вече са скапани, но партньорите ми...

Райдър и Едгар махнаха с ръце. Изглежда също като Бош нямаха търпение да стигнат до същността на въпроса.

– Добре тогава – най-после каза капитанът. – Ето какво ни е известно. Последен курс за тази нощ. Мъж на име Елуд... Елуд... Почакайте малко.

Той извади малък бележник от същия джоб, от който бе извадил цигарите, и прегледа записките на първата страница.

– Да бе, Елдридж. Елдридж Пийт. Той управлявал мотрисите сам. За цялата операция е нужен само един човек – всичко е компютризирано. Тъкмо се канел да затваря. В петък вечер последният курс е в единнадесет. Та тогава било единнадесет. Преди да изпрати горната мотриса надолу, той излиза навън, качва се на мотрисата, затваря и заключва вратата. После пак се връща тук, вкарва командата в компютъра и изпраща железницата долу.

Той отново погледна към бележките си.

– Тези неща си имат имена. Онази мотриса, която пратил долу, се казвала Синай, а другата Оливет. Човекът каза, че носели имената на библейски планини. Когато Оливет стигнала горе, му се сторило, че вътре няма никой. Затова излязъл да я заключи, – защото после трябвало да ги пусне още веднъж и компютърът да ги спре една до друга по средата на линията за през нощта. Щом свърши тази работа, вече можел да се прибира въщи.

Бош погледна към Райдър и направи движение, сякаш пишеше върху дланта си. Тя кимна, извади бележник и химикалка от обемистата си дамска чанта и започна да си води записки.

– Само че Елуд, искам да кажа Елдридж излиза да заключи мотрисата и открива двата трупа. Връща се вътре и звъни в полицията. Дотук ясно ли е?

– Ясно. После?

Бош вече обмисляше въпросите, които щеше да зададе на Гаруд, а после навярно и на Пийт.

– Та значи ние поемаме случая от страна на Сентръл и затова викат мен. Аз пращам четири момчета и те покриват местопрестъплението.

– Не са ли идентифицирали труповете?

– Не веднага. Във всеки случай, жертвите не са били

идентифицирани лесно. Моите хора са действали по правилника. Приказвали с оня Елдридж Пийт, после потърсили гилзи и блокирали района на престъплението, докато не пристигнал екипът от патологията. Портфейлът и часовникът на мъжа липсват. И куфарчето му, ако разбира се, е носил такова. Но са го идентифицирали по писмо, което открили в джоба му. Било е адресирано до Хауард Елайъс. Щом разбрали кой е, моите момчета вече внимателно го огледали и видели, че наистина е Елайъс. Естествено, после позвъниха на мен, аз позвъних на Ървинг, той позвъни на началника и накрая се реши да повикаме вас.

Гаруд каза последните думи така, сякаш е участвал във вземането на решение. Бош погледна през прозореца. Наоколо продължаваха да се мотаят много детективи.

– Струва ми се, че онези момчета са направили нещо повече от това да ви позвънят, капитане – рече Бош.

Гаруд се завъртя и също погледна навън, сякаш изобщо не му бе хрумвало, че присъствието на петнадесетина детективи на местопрестъплението е нещо необичайно.

– Предполагам – рече той.

– Добре, какво друго? – попита Бош. – Какво друго са направили, преди да разберат коя е жертвата и че няма още дълго да се занимават със случая?

– Ами, както казах, приказвали с онзи тип Елдридж Пийт и претърсили района около мотрисите. И горе, и долу. Те...

– Открили ли са гилзи?

– Не. Убиецът е бил особено внимателен. Събрал е всички гилзи. Обаче със сигурност ни е известно, че е стрелял с деветмилиметров пистолет.

– Откъде знаете?

– Втората жертва, жената. Има изходна рана. Куршумът е рикоширал в стоманения корниз на прозореца, сплескал се е и е паднал на земята. Прекалено е смачкан, за да бъде подложен на изследване, но въпреки това е ясно, че е деветмилиметров. Хофман предполага, че е изстрелян от полицейски пистолет. Ще трябва да се надявате на по-добър куршум след аутопсиите, за да направите балистична експертиза. Ако изобщо стигнете дотам.

Страхотно, помисли си Бош. Това беше калибърът, който използваша ченгетата. И да спре, за да събере гилзите наистина бе умно от страна на престъпника. Нещо, което се срещаше изключително рядко.

– Според тях – продължи Гаруд, – Елайъс е бил убит отдолу,

докато се е качвал на мотрисата. Появява се оня тип и първо го гръмва отзад.

– Отзад ли? – попита Едгар.

– Точно така. Първият куршум е попаднал в гъза му. Разбирате ли, Елайъс тъкмо се е качвал, така че е бил няколко стъпала над равнището на тротоара. Убиецът се приближава отзад и насочва пистолета точно в гъза му.

– А после? – попита Бош.

– Ами, ние смятаме, че Елайъс е паднал и навярно се е извъртял, за да види кой го напада. Той вдига ръце, но престъпникът пак стреля. Куршумът пробива едната му длан и попада в лицето му, точно между очите. Това сигурно е и причината за смъртта. Елайъс вече оканчателно пада. По очи. Убиецът се качва на мотрисата и го гръмва още веднъж, този път от упор в тила. После вдига поглед и вижда жената, може би не е очаквал да има някой. Стреля по нея от около метър и половина. Улучва я смъртоносно в гърдите. Няма свидетели. Престъпникът взима портфейла и часовника на Елайъс, събира гилзите и изчезва. Няколко минути по-късно Пийт открива труповете. Вече знаете всичко, което ми е известно.

Бош и партньорите му дълго мълчаха. Нещо в разказаната от Гаруд история не се връзваше, но Бош все още нямаше достатъчно данни от мястото на престъплението, за да оспори думите му.

– Прилича ли на грабеж? – накрая попита той.

– Поне на мен ми прилича. Познавам хора от южните квартали, които няма да поискат и да чуят за това, но така изглежда.

Райдър и Едгар мълчаха.

– Ами жената? – попита Бош. – Била ли е ограбена?

– Май че не. Това ме кара да си мисля, че убиецът не е искал да се качва на мотрисата. Във всеки случай, набелязал си е предварително адвокатата – онзи с костюма за хиляда кинта. Той е бил целта му.

– Ами Пийт? Чул ли е изстрелите, писък, изобщо нещо?

– Казва, че не бил чул нищо. Електрическият генератор бил точно под пода на стаята и по цял ден вдигал шум като асансьор, затова носел слушалки. Нямало как да чуе нещо.

Бош заобиколи колелата и погледна към контролния пулт. Чак сега забеляза, че над касовия апарат е монтиран малък видеодисплей с разделен на четири части екран, който показваше картина от Ейнджълс Флайт – от камерите в двете мотриси и над всяка от спирките. В единия ъгъл на фокус беше вътрешността на Оливет. Хората от екипите за

оглед на местопрестъпление продължаваха да работят.

Гаруд се приближи откъм другата страна на колелата.

– Нямате късмет – каза той. – Камерите предават само на живо, не записват. Целта им е операторът да може да проверява дали всички са седнали, преди да задейства мотрисите.

– Не е ли...

– Не е проверил – предугадил въпроса му, го прекъсна Гаруд. – Само погледнал през прозореца, сторило му се, че мотрисата е празна, и я качил горе, за да може да я заключи.

– Къде е той?

– В центъра „Паркър“. При нас. Предполагам, че ще трябва да дойдеш и лично да поговориш с него. Ще поставя охрана, докато успееш да наминеш.

– Някакви други свидетели?

– Нито един. В единадесет вечерта тук е истинско мъртвило. „Гранд Сентръл Маркет“ затваря в седем. Няма нищо друго, освен няколко офис-сгради. Две от моите момчета бяха готови да влязат в съседния блок, за да разпитат хората, но после идентифицираха трупа и се отказаха.

Бош замислено закрачи из тясното помещение. До този момент не беше направено почти нищо, а от откриването на трупове вече бяха изтекли четири часа. Това го безпокоеше, въпреки че разбираше причината за забавянето.

– Какво изобщо е правил тук Елайъс? – попита той Гаруд. – Открили ли са преди да прекъснат следствието?

– Ами, трябва да е искал да се качи на хълма, ти как смяташ?

– Хайде, капитане, защо не спестите на всички ни времето, ако знаете нещо?

– Не знаем, Хари. Проверихме и се оказа, че живее в Болдуин Хилс. Това е доста далеч от Бънкър Хил. Не зная защо е дошъл тук.

– Ами откъде е идвал?

– Това е малко по-лесно. Офисът на Елайъс е съвсем наблизо, на Трето Авеню. В Брадбъри Билдинг. Сигурно е идвал от там. Но къде е отивал...

– Добре тогава, ами жената?

– Абсолютно никаква информация. Моите момчета дори не бяха започнали с нея, когато им наредихме да прекъснат огледа.

Гаруд пусна цигарата си на пода и я смачка с ток. Бош прие това като знак, че разговорът им е приключил. Реши Да провери дали ще

успее да измъкне още нещо от него.

– Бесен ли сте, капитане?

– От какво?

– От това, че се е наложило да отстъпите следствието. От това, че хората ви са в списъка на заподозрените.

По тънките устни на Гаруд плъзна лека усмивка.

– Не, не съм ядосан. Разбирам началството.

– Хората ви ще ни сътрудничат ли?

След известно колебание, капитанът кимна.

– Разбира се. Колкото повече ви сътрудничат, толкова по-бързо ще излязат от подозрение.

– Ще им го кажете ли?

– Точно това ще им кажа.

– Признателни сме ви, капитане. Кажете, според вас, кой от хората ви би могъл да извърши такова престъпление?

Сега вече устните му се изкривиха в широка усмивка. Бош погледна към пожълтелите от тютюна зъби на Гаруд и за миг се зарадва, че се мъчи да откаже цигарите.

– Ти си умно момче, Хари. Няма да го забравя.

Не каза нищо повече.

– Благодаря, капитане. Но очаквам да отговорите на въпроса ми?

Гаруд се насочи към вратата и я отвори. Преди да излезе навън, се обърна и изгледа последователно Едгар, Райдър и Бош.

– Не е бил никой от моите. Гарантирам ви го. Ще си хвърлите времето на вятъра, ако им отделите прекалено много внимание.

– Благодаря за съвета – отвърна Бош.

Капитанът излезе и затвори вратата след себе си.

– Божичко! – възкликна Райдър. – Прилича на Борис Карлов или нещо подобно. Само нощем ли излиза този тип?

Бош се усмихна и кимна.

– Страховит е – кимна той. – Е, какво ще кажете?

– Мисля, че сме на абсолютната нула – отвърна партньорката му. – Онези момчета не са свършили нищо.

– Ти какво очакваш от „Грабежи и убийства“? – попита Едгар. – Хич не са известни с отзивчивостта си. Винаги са на страната на костенурката срещу заека. Но ако питаш мен, ние сме прецаканите. Ние с теб, Киз. Няма начин да спечелим. Полицейска раса, как пък не!

Бош тръгна към вратата.

– Хайде да хвърлим един поглед на местопрестъплението – каза той

и сложи край на излиянията на Едгар. Знаеше, че партньорът му е прав, но в момента това само спъваше изпълнението на задачата им. – Може да ни дойде някоя и друга идея, преди Ървинг пак да ни повика на разговор.

5

Тълпата детективи отвън беше пооредяла. Бош проследи с поглед Гаруд и група от хората му, които пресякоха площада, за да се насочат към автомобилите си. После видя, че Ървинг е застанал отстрани на мотрисата и приказва с Частейн и трима детективи. Не ги познаваше, но предположи, че са от вътрешния отдел. Заместник-началникът оживено обсъждаше нещо, но говореше толкова тихо, че не се чуваше нищо. Хари не бе сигурен каква е причината за присъствието на хора от вътрешния отдел, но имаше лошо предчувствие.

Франки Шиън беше изостанал от групата на Гаруд. Очевидно се казваше да си тръгва, но нещо се колебаеше. Бош му кимна.

– Сега ми е ясно какво имаше предвид, Франки – каза той. – Тръгваш ли си?

– Да, капитанът ни нареди всички да си вдигаме чукалата.

Бош се приближи до него и снижи глас:

– Можеш ли да ми помогнеш с някоя и друга идея?

Шиън погледна към мотрисата, сякаш за пръв път се замисляше кой ли може да е убил двете жертви вътре.

– Нищо повече от очевидното. А и ми се струва, че ще е губене на време. Но пък от друга страна, ти просто нямаш избор, нали? Трябва да прикриеш задниците на шефовете.

– Да. С кого според теб трябва да започна?

– Ами, с мен – широко се усмихна Шиън. – Мразех го до мозъка на костите си. И знаеш ли какво ще направя сега? Ще ида да потърся денонощен магазин и ще си купя най-доброто ирландско уиски, което предлагат. Ще си устроя малък празник, Йеронимус. Защото Хауард Елайъс беше копелдак.

Бош кимна. Ченгетата рядко използваша думата „копелдак“. Често я чуваха, но не един от друг. Повечето полицаи я смятаха за най-тежката обида, която може да се каже за някого. И когато я казваха, тя означаваше едно-единствено нещо – че човекът е пресякъл границите на търпимостта, че не проявява уважение към пазителите на закона и следователно, към правилата на обществото. Убийците на ченгета винаги биваха копелдаци, в това нямаше каквото и да е съмнение. Най-често така наричаха и адвокатите. Хауард Елайъс също бе в списъка на копелдаците. И то на първо място.

Шиън небрежно отдаде чест и закричи към отсрещния край на площада. Бош си сложи гумени ръкавици и насочи вниманието си към мотрисата. Проекторите отново бяха включени и хората от отдела за оглед на местопрестъплението бяха свършили с лазера. Познаваше един от тях, Хофман. Той работеше със стажантка, за която Хари бе чувал, но никога не бе я виждал – привлекателна азиатка с голям бюст. Детективите от отдел „Убийства“ често обсъждаха формите ѝ и оспорваха автентичността им.

– Може ли вече да вляза, Гари? – попита той, като подаде глава през вратата.

Хофман вдигна поглед от куфарчето с инструментите си. Вече си бе подредил нещата и се канеше да го затвори.

– Може. Привършваме. Ти ли поемаш следствието, Хари?

– Да. Имаш ли нещо за мен? Нещо, което да ми оправи настроението за целия ден?

Бош влезе вътре, последван от Едгар и Райдър. Тъй като мотрисата беше постоянно под наклон, подът ѝ представляваше стъпала, водещи към другата врата. Седалките също се намираха върху стъпаловидно издигачи се платформи от двете страни на централната пътека. Хари погледна към дървените пейки и внезапно си спомни колко твърди му се бяха стрували като дете.

– Страхувам се, че не – отвърна Хофман. – Тук е съвсем чисто.

Бош кимна, приближи се до първия труп и се загледа в него така, както се разглежда скулптура в музей. Не възприемаше гледката пред себе си като човек. Обръщаше внимание на подробностите, опитваше се да получи цялостна представа. Погледът му попадна върху кървавото петно и малката дупка във фланелката. Куршумът бе улучил жената право в сърцето. Бош си представи убиеца, застанал на вратата на мотрисата на четири метра от нея.

– Страхотен изстрел, а?

Беше стажантката, която не познаваше. Той я погледна и кимна. Бе си помислил същото – че престъпникът е имал опит с огнестрелно оръжие.

– Здравейте, струва ми се, че не сме се срещали. Аз съм Сали Там.

Тя протегна ръка и Бош я стисна. Стори му се странно. И двамата носеха гумени ръкавици. Той ѝ каза името си.

– О – рече тя, – преди малко някой спомена за вас. За онзи случай с твърдо сварените яйца.

– Просто имах късмет.

Бош знаеше, че следствието, което споменаваха, му е донесло повече слава, отколкото заслужава. Всичко се дължеше на репортер от „Таймс“, който бе чул за случая и беше написал статия, дотолкова преувеличаваща уменията му, че в крайна сметка го изкарваше нещо като далечен роднина на Шерлок Холмс.

Той посочи към другия труп и й каза, че трябва да мине, за да го огледа. Тя отстъпи настрани и Хари се промъкна покрай нея, като внимаваше да не я допре. Докато прилякаше до трупа на Хауард Елайъс, чу, че стажантката се представя на Райдър и Едгар.

– Така ли го открихте? – попита той Хофман, който продължаваше да доприбира нещо в куфарчето си до краката на мъртвеца.

– Почти. Преобърнахме го, за да претърсим джобовете му, но после го върнахме в същото положение. На седалката зад теб има няколко полароидни снимки и можеш да ги погледнеш. Направиха ги хората от патологията, преди някой да го е докосвал.

Бош се завъртя и взе снимките. Хофман бе прав. Трупът се намираще в същото положение, в което го бяха намерили.

Отново се обърна към трупа и с две ръце премести главата му така, че да може да разгледа раните. Описанието на Гаруд се оказа точно. Убиецът беше стрелял в тила на Хауард Елайъс от упор. Макар че засъхналата по косата кръв отчасти скриваше входната рана, можеше да се види характерното барутно обгаряне. Раната на лицето бе чиста. Това, разбира се, не се отнасяше за кръвта, от която имаше достатъчно голямо количество. Но по кожата не се забелязваха обгаряния. Куршумът беше долетял от разстояние.

Бош повдигна ръката на жертвата и завъртя дланта така, че да разгледа входната рана. Ръката се движеше лесно. Процесът на вкочаняване все още не бе започнал – забавяше го студеният нощен въздух. По дланта също нямаше следи от барут. Детективът се замисли. Отсъствието на обгаряния по дланта означаваше, че в момента на изстрела оръжието се е намирало поне на метър, метър и двадесет. Ако Елайъс беше протегнал ръката си, това увеличаваше разстоянието с още един метър.

Едгар и Райдър разглеждаха втория труп. Бош усети, че са зад гърба му.

– Куршумът е долетял от около два метра, минал е през дланта и въпреки всичко е попаднал точно между очите – каза той. – Този тип е знаел да стреля. Не трябва да забравяме това, когато го открием.

Нито един от двамата не отговори. Хари се надяваше, че освен предупреждението, са доловили и увереността в думите му. Тъкмо се

канеше да пусне ръката на убития на пода, когато забеляза дългата дракотина, започваща от китката и минаваща отстрани на дланта. Реши, че е резултат от свалянето на часовника на Елайъс и внимателно я разгледа. Нямаше кръв. Очертаваше се като чисто бяло разкъсване по повърхността на тъмната кожа, но изглеждаше достатъчно дълбоко, за да потече кръв.

За миг се замисли за това. Адвокатът не беше застрелян в сърцето, само в главата. Изтеклото от раните количество кръв показваше, че сърцето е продължило да функционира поне няколко секунди след като Елайъс е паднал. Логично бе да се предполага, че престъпникът е свалил часовника му непосредствено след изстрела – очевидно нямаше причини да се мотае. И все пак по дракотината на ръката нямаше кръв и тя най-вероятно бе получена доста време след като сърцето е спряло.

– Какво ще кажеш за клизмата с олово? – прекъсна мислите му Хофман.

Когато Хофман се отдалечи, Бош се изправи и енергично заобиколи трупа, за да застане при краката му. Отново приклезна и погледна към третата рана. Дъното на панталоните бе пропито от кръв. Дупката обаче се виждаше, разположена по средата на кръг от барутно обгаряне, там където куршумът беше пробил плата, за да проникне в ануса на Хауард Елайъс. „Оръжието трябва да е било силно притиснато към шева“ – помисли си детективът. Този изстрел не бе смъртоносен, а говореше за ярост и омраза и влизаше в противоречие с хладнокръвната точност на другите. Той също подсказваше на Бош, че Гаруд не му е представил вярно последователността на стрелбата. Но не знаеше дали капитанът го е направил нарочно.

Хари се изправи и отстъпи към задната врата, за да застане на мястото, но което навярно бе стоял убиецът. За пореден път огледа мястото на престъплението и кимна сам на себе си. Едгар и Райдър продължаваха да се въртят около труповете и също отбелязваха нещо.

Той се завъртя и погледна към долната спирка. Детективите, които беше видял преди малко, ги нямаше. Сега там беше спрял самотен патрулен автомобил и двама униформени полицаи охраняваха района.

Бош бе видял достатъчно. Той мина покрай труповете и внимателно заобиколи Сали Там, за да излезе на платформата. Партньорите му го последваха. Този път Едгар се плъзна по-плътено покрай азиатката, отколкото трябваше.

Хари се отдалечи от мотрисата, така че тримата да могат да разговарят насаме.

– Какво мислите? – попита той.

– Според мен, са истински – отвърна Едгар, като погледна назад към Там. – Имат оная характерна естествена отпуснатост. Ти какво ще кажеш, Киз?

– Много смешно – отказа да се хване на въдицата му Райдър. – Може ли да говорим по случая, моля?

Бош се възхищаваше на способността на Райдър да приема честите забележки и сексуални намеци на Едгар само с кратки саркастични отговори. Ако тя подадеше официално оплакване, партньорът ѝ здравата щеше да загази. Имаше две вероятни причини да не го прави-или се страхуваше, или не ѝ пукаше. Райдър също знаеше, че ако подаде жалба, ченгетата няма да я оставят на мира от подигравки. Веднъж Бош я бе попитал насаме дали да не поприказва с Джери. Като неин началник, той отговаряше за разрешаването на този проблем, но съзнаваше, че ако разговаря с Едгар, младият детектив ще разбере, че я е засегнал. Райдър също беше наясно с това. Тя се замисли за миг и после му отговори, че е по-добре да не се намесва. Каза му, че не се обиждала, а само от време на време се дразнела, но можела и сама да се справи с проблема.

– Ти какво ще кажеш, Киз? – попита Бош, като също не обърна внимание на забележката на Едгар, въпреки че не бе съгласен със заключението му за Там. – Нещо вътре направи ли ти впечатление?

– Предполагам, че са го забелязали и всички останали. Като че ли жертвите не са били заедно. Жената или се е качила преди Елайъс, или се е канела да слиза. Струва ми се, не, съвсем ясно е, че адвокатът е бил основната цел на убиеца, а жената просто не е имала късмет. Освен това, както ти сам спомена, този тип е бил отличен стрелец. Търсим човек, който е прекарал доста време на стрелбището.

Бош кимна.

– Нещо друго?

– Не. Местопрестъплението е чисто. Няма за какво да се залови човек.

– Джери?

– Ъ-хъ. Ами ти?

– Същата работа. Но мисля, че Гаруд се опитва да ни метне. Излъгал ни е за последователността на изстрелите.

– Не разбирам – промърмори Райдър.

– Изстрелът в задника е бил последният, а не първият. Елайъс вече е бил на земята. Раната е от упор и дупката е точно там, където се събират шевовите. Не е възможно убиецът да го улучи там, ако Елайъс е

стоял прав – даже да е бил едно стъпало над него. Според мен, когато са му пръснали халката, вече е бил паднал.

– Това променя нещата – отвърна Райдър. – Така последният изстрел носи ясно послание: „Мамка ти“. Убиецът го е мразел.

– Значи го е познавал – прибави Едгар.

Бош кимна.

– Мислиш ли, че Гаруд го е знаел и се е опитвал да ни заблуди? – попита Райдър. – Или просто не го е забелязал?

– Капитанът не е глупав човек – отвърна Бош. – В понеделник Елайъс щеше да съди него и петнадесет от неговите момчета. На Гаруд му е известно, че всеки от хората му е способен на това. Мисля, че се е опитвал да ги предпази.

– Стига бе, това са глупости. Искаш да кажеш, че предпазва ченге убиец? Би трябвало да...

– Че е възможно да предпазва ченге-убиец. На нас не ни е известно. На него също. Мисля, че просто е искал да се подсигури.

– Няма значение. Ако наистина е така, той не си заслужава значката.

Бош не отговори. Райдър не се успокои и с отвращение поклати глава. Подобно на повечето ченгета от управлението, на нея ѝ беше писнало неколцина постоянно да прецакват нещата и да бъдат прикривани, позорейки всички останали.

– Ами драскотината по дланта?

Едгар и Райдър го погледнаха с вдигнати вежди.

– Какво драскотината? – каза Едгар. – Сигурно е от смъкването на часовника. Може да е бил от онези с разтегливите метални верижки. Като ролексите. Като го познавам, Елайъс, няма начин да не е носел ролекс. Това е достатъчен мотив.

– Да, ако е носел ролекс – отвърна Бош.

Той се завъртя и погледна към града. Съмняваше се, че часовникът на адвоката е бил ролекс. Въпреки суетността си, Елайъс си бе разбирал от работата. Определено е знаел, че ролексът може да настрои съдебните заседатели срещу него. Бе логично да се предполага, че е носил хубав и скъп часовник, но не и ролекс.

– Какво мислиш, Хари? – попита Райдър. – Какво мислиш за драскотината?

Бош отново се обърна към тях.

– Ами, независимо дали е носил ролекс, или друг скъп часовник, по драскотината няма кръв.

– И какво означава това?

– По раните имаше много кръв. Но не и по драскотината. Мисля, че убиецът не е взел часовника. Драскотината е направена след спирането на сърцето. Дори предполагам, много след това. Което означава, че убиецът отдавна е бил напуснал местопрестъплението.

Райдър и Едгар се замислиха.

– Възможно е – каза накрая Джери. – Но тая работа с кръвоносната система трудно може да се докаже. Даже патологът няма да даде категорично заключение.

– Да – кимна Бош. – Ако искаш, наречи го инстинкт. Не можем да го използваме в съда, но съм сигурен, че убиецът не е взел часовника. А навярно и портфейла.

– Значи искаш да кажеш – рече Едгар, – че се е появил някой друг и той ги е взел, така ли?

– Нещо такова.

– Мислиш ли, че е бил онзи тип, дето управлява железницата – дето е повикал ченгетата?

Бош погледна към Едгар, но не му отговори. Само сви рамене.

– Смяташ, че е бил някой от „Грабежи и убийства“-погледна го Райдър. – Още едно подсигуриране. За да ни накарат да решим, че е било грабеж, в случай че убиецът е някой от техните хора.

Бош я погледна за миг, – явно се колебаеше как да ѝ отговори. Мислеше си също колко е тънък ледът, върху който стъпваха в момента.

– Детектив Бош?

Той се завъртя. Беше Сали Там.

– Ние свършихме. Хората от патологията искат да приберат трупите, ако нямате нищо против.

– Разбира се. Хей, забравих да ви попитам – успяхте ли да откриете нещо с лазера?

– Много. Но навярно няма да е от полза. В мотрисата са пътували много хора. Отпечатъците сигурно са на обикновени пътници, не на убиеца.

– Но все пак ще ги обработите, нали?

– Естествено. Ще вкараме всичко в компютъра и ако получим резултат, ще ви съобщим.

Бош ѝ благодари с кимване.

– И още нещо – намерихте ли някакви ключове у мъжа?

– Да. В едно от кафявите пликчета са. Искате ли ги?

– Да, сигурно ще ни потрябват.

– Веднага ще ви ги донеса.

Тя се усмихна и се върна в мотрисата. Изглеждаше прекалено бодра за такава касапница. Бош знаеше, че с времето това ще се промени.

– Видя ли какво имах предвид? – попита Едгар. – Няма начин да са фалшиви.

– Джери! – смъмри го Бош.

Едгар вдигна ръце в знак, че се предава.

– Аз съм опитен наблюдател. Само отбелязвам фактите.

– По-добре ги запази за себе си – прошепна Хари. – Освен ако не искаш да ги докладваш на шефа.

Едгар се завъртя тъкмо навреме, за да види, че към тях се приближава Ървинг.

– Е, стигнахте ли до някакви предварителни заключения?

Бош погледна към Едгар.

– Джери? Какво ми казваше, че си забелязал?

– Хм... ами... хм, засега все още само обмисляме онова, което видяхме на местопрестъплението.

– Нищо повече от онова, което ни разказа капитан Гаруд – бързо прибави Бош, преди Райдър да успее да каже нещо, което да издаде действителните им заключения. – Поне на пръв поглед.

– Какво ще правите сега?

– Имаме много работа. Искам да поговоря с оператора, после трябва да потърсим свидетели в блоковете наоколо. След това ще уведоим най-близките му роднини и ще претърсим офиса му. Кога ще получим помощта, която ни обещахте?

– Незабавно.

Ървинг вдигна ръка и махна на Частейн и другите трима детективи с него. Бош подозираше, че това е причината за присъствието им на местопрестъплението, но все пак сърцето му се сви. Ървинг отлично знаеше за враждебното отношение на детективите към вътрешния отдел и конкретно за дрязгите между Бош и Частейн. Фактът, че му пращаше на помощ точно него, означаваше, че не иска да разкрият убиеца на Хауард Елайъс и Каталина Перес, както показваше външно. По този начин заместник-началникът можеше да изглежда добросъвестен и в същото време да попречи на следствието.

– Сигурен ли сте, че искате да направите това? – с припрян шепот попита Бош, докато хората от вътрешния отдел се приближаваха. – Известно ви е, че ние с Частейн...

– Да, искам да го направя – без да го поглежда го прекъсна Ървинг.

– Детектив Частейн ръководеше вътрешната проверка по жалбата на Майкъл Харис. Смятам, че той трябва да вземе участие в следствието.

– Исках да кажа, че ние с Частейн не сме в добри отношения. Мисля, че няма да се получи...

– Не ме интересува в какви отношения сте вие двамата. Ще намерите начин да работите заедно. А сега, искам да влезем вътре.

Ървинг ги поведе обратно към малката станция на железницата. Двете групи не се поздравиха. Когато влязоха, всички очаквателно погледнаха към Ървинг.

– Добре, сега ще изясним някои основни положения – започна заместник-началникът. – Следствието ръководи детектив Бош. Останалите шестима докладват на него. Той докладва на мен. Не искам никакви недоразумения в това отношение. Наредил съм да получите заседателната зала до моя кабинет на шестия етаж в центъра „Паркър“. В понеделник сутрин там ще поставят още телефони и ще инсталират компютърен терминал. Искам вие от вътрешния отдел да поемете предимно разпитите на, полицаи, проверката на алибита, изобщо тази част от следствието. Детектив Бош и хората му ще се занимават с традиционните елементи на следствието – аутопсията, разпитите на свидетелите и прочее. Някакви въпроси дотук?

В помещението настана мъртва тишина. Бош не се побираше в кожата си. За пръв път откриваше, че Ървинг е лицемер. Винаги беше смятал заместник-началника за труден, но в крайна сметка справедлив човек. Този път не бе така. Той маневрираше, за да предпази управлението в момент, в който търсеният от тях плъх можеше да е вътре в него. Но Ървинг не знаеше, че Бош е постигнал всичко в живота си, превръщайки всяка пречка в своя мотивация. Хари мислено се закле, че ще разкрие случая, въпреки машинациите на заместник-началника. Истината трябваше да излезе наяве.

– Няколко думи за пресата. Случаят остава в пълна тайна. Не трябва да бъдете разсейвани по никакъв начин. Не трябва да говорите пред медиите. Всички връзки с тях ще минават през моя кабинет или през лейтенант Том О'Рурк от пресцентъра. Ясно?

Седемте детективи кимнаха.

– Добре. Това означава, че няма да се налага да се страхувам, когато сутрин разгръщам новия брой на „Таймс“.

Ървинг си погледна часовника и после отново вдигна очи към групата.

– Мога да контролирам вас, но не и хората от патологията или

някой друг, който научи за случая по официален път през следващите няколко часа. Предполагам, че до десет часа утре сутрин медиите ще знаят кои са жертвите. Затова искам по това време да проведем съвещание в заседателната зала. След като ми докладвате за хода на следствието, аз ще съобщя на началника на полицията и някой от нас ще даде изявление пред медиите, като даде минимална информация по случая. Налага се. Някакви проблеми от ваша страна?

– Господин заместник-началник, така ще имаме само шест часа – отвърна Бош. – Не зная какво ще успеем да открием дотогава. Предстои ни много обикаляне, преди да сме в състояние да седнем и да започнем да пресяваме...

– Това е ясно. Медиите не трябва да ви притесняват. Изявлението спокойно може само да потвърждава самоличността на жертвите и нищо повече. Не пресата ще разследва случая. Правете каквото искате, но в десет нула нула да сте в заседателната зала. Някакви въпроси?

Никой не каза нищо.

– Добре, тогава предавам случая на детектив Бош и ви оставям да действате.

Той се обърна към Хари и му подаде бяла визитна картичка.

– Тук са всичките ми телефонни номера. И тези на лейтенант Тълин. Позвънете ми, ако изникне нещо, което би трябвало да зная. Няма значение кое време е или къде се намирате. Позвънете ми.

Бош кимна, взе визитната и я прибра в джоба на самото си.

– Действайте. Както вече казах, нека истината излезе наяве.

Заместник-началникът напусна стаята и Бош чу Райдър да прошепва:

– Да бе, как ли пък не.

Той се завъртя и плъзна поглед по лицата на детективите, като завърши с Частейн.

– Ясно ви е какво цели, нали? – попита Хари. – Смята, че няма да можем да работим заедно. Че всеки ще тегли в различна посока. И че случаят ще остане неразкрит. Е, няма да стане така. Каквито и да са били отношенията ни досега, нека забравим за миналото. Важно е следствието. В онази мотриса лежат двама души, които някой без да се замисля е очистил. Трябва да го открием. В момента не ме интересува нищо друго.

Той изгледа Частейн, докато накрая получи леко кимване в знак на съгласие и му отвърна. Беше сигурен, че са го видели и всички останали. После извади бележника си, отвори го на чиста страница и го подаде

на Частейн.

– Добре тогава – каза Бош, – Искам всеки да си напише името, домашния номер и този на пейджъра си. И на клетъчния си телефон, ако има такъв. После ще размножа списъка. Искам всички да поддържаме връзка. Това е проблем, когато в следствието участват много хора. Ако всички не сме на една и съща вълна, нещо може да ни се изплъзне. А не трябва да го допускаме.

Той замълча и погледна към другите. Всички внимателно го наблюдаваха. Ако не и напълно забравена, за момента враждата като че ли бе сподавена.

– Добре – каза Бош. – Ето как виждам нещата.

6

Един от детективите от вътрешния отдел беше от латиноамерикански произход и се казваше Раймон Фуентес. Бош го прати заедно с Едгар на адреса, който бяха взели от личната карта на Каталина Перес, за да уведомят роднините ѝ и да ги разпитат. Най-вероятно тази насока от следствието щеше да ги отведе до задънена улица – изглеждаше очевидно, че Елайъс е бил основната цел на убиеца – и Едгар се опита да възрази, но Бош го отрязва. По-късно насаме щеше да му обясни, че се налага да разпръсне хората от вътрешния отдел, за да може по-добре да контролира положението. Така че Джери замина заедно с Фуентес. После Бош прати Райдър и друг детектив, Лумис Бейкър, да разпитат Елдридж Пийт в центъра „Паркър“ и да го доведат на местопрестъплението. Искаше операторът да е тук, за да разкаже какво е видял и да повтори действията си преди откриването на труповете.

Оставаха Частейн и последният от вътрешния отдел, Джо Делаacroche. Бош прати в центъра „Паркър“ и Делаacroche, за да вземе заповед за обиск на офиса на Елайъс. После каза на Частейн, че двамата ще идат в дома на адвоката, за да уведомят роднините му.

След като групите се разделиха, Хари отиде до микробуса на отдела за оглед на местопрестъплението и поиска от Хофман ключовете, открити у Хауард Елайъс. Хофман прерови кашона с веществените доказателства и извади плик, съдържащ връзка с повече от дванадесет ключа.

– От предния десен джоб на панталона му – поясни той.

Бош разгледа връзката. Имаше повече от достатъчно ключове за дома, офиса и автомобилите на адвоката. Забеляза, че един от тях е за порше, а друг за волво. След като свършиха с най-неотложните задачи, трябваше да прати някой да открие колите.

– В джобовете му имаше ли нещо друго?

– Да. В предния десен джоб имаше монета от двадесет и пет цента.

– Двадесет и пет цента ли?

– Толкова струва билетът за Ейнджълс Флайт. Навярно ги е бил приготвил за това.

Бош кимна.

– А във вътрешния джоб на сакото му имаше писмо. Хари бе забравил за писмото, за което беше споменал Гаруд.

– Дай да го видя.

Хофман отново потърси в кашона и извади найлоново пликче за веществени доказателства. Вътре имаше плик. Бош го взе и го разгледа, без да го изважда навън. Писмото беше адресирано до офиса на Елайъс. Нямаше обратен адрес. В левия долен ъгъл изпращачът бе написал „Лично и поверително“. Хари се опита да разчете клеймото, но осветлението беше слабо. Но вече не носеше запалка.

– Това е в твоя район – каза Хофман. – Холивуд, Пратено е в сряда. Сигурно го е получил в петък.

Бош кимна. Той обърна торбичката и погледна към гърба на плика. Беше чисто срязан отгоре. Елайъс го бе отворил, навярно в офиса си, преди да го прибере в джоба си. Нямаше как да разбере дали някой е чел писмото.

– Някой отварял ли го е?

– Ние не. Не зная какво е ставало, преди да пристигнем тук. Но разбрах, че детективите, които първи са се появили на местопрестъплението, са идентифицирали трупа по плика. Но не зная дали са чели писмото.

– Ще взема и него.

– Твое е, Хари. Чакай само да ти дам да се подпишеш. И за ключовете.

Бош изчака, докато Хофман намери необходимите формуляри. Той приклекна и прибра двете торбички в куфарчето си. Частейн се приближи до него, готов да напусне местопрестъплението.

– Ти ли ще караш или аз? – попита Хари. – Аз съм с обозначен автомобил. А ти?

– Моят не е. Раздрънкай е, но поне не ме познават отдалече.

– Добре. Имаш ли лампа?

– Да, Бош, даже на нас от вътрешния отдел от време на време ни се налага да реагираме на повиквания.

Хофман подаде на Хари формуляр и химикалка и той се разписа за двете веществени доказателства, които взимаше със себе си.

– Тогава ти карай.

Двамата пресякоха Калифорния Плаза. Бош свали пейджъра от колана си и провери дали работи. Индикаторът за батерията все още светеше в зелено. Никой не го беше търсил. Той вдигна поглед към небостъргачите наоколо и се зачуди дали не е възможно да заглушават сигнала, но после си спомни, че по-рано го бе търсила лейтенант Билетс. Закачи пейджъра обратно на колана си и се опита да мисли за нещо друго.

Стигнаха до очукан червеникаво-кафяв ЛТД, който беше поне пет-годишен. Поне не е черно-бял, помисли си Бош.

– Вратите са отключени – каза Частейн.

Хари заобиколи от дясната страна и влезе вътре. Извади клетъчния телефон от куфарчето си, набра номера на централата в управлението и поиска да направят проверка на шофьорската книжка на Хауард Елайъс. Дадоха му домашния адрес на адвоката, възрастта му и номерата на поршето и волвото, регистрирани на негово име и на жена му. Елайъс беше четирийсет и шест годишен. Талонът му бе чист. Бош си помисли, че адвокатът навярно е бил най-внимателният шофьор в града. Последното нещо, което би искал, е било да привлече вниманието на някое лосанджелеско ченге, каза си той. Но в такъв случай защо си е хвърлил парите за порше?

– Болдуин Хилс – каза Бош, след като затвори телефона. – Името на жена му е Мили.

Частейн запали двигателя, включи полицейската лампа в запалката и я залепи на таблото. После бързо подкара по пустите улици към Магистрала 10.

Отначало Бош мълчеше, тъй като нямаше представа как да разчупи леда. Двамата бяха естествени врагове. Частейн на два пъти го беше разследвал. И в двата случая неохотно бе признал невинността му, но едва след като беше разбрал, че няма за какво да се хване. На Хари му се струваше, че детективът от вътрешния отдел го преследва. Той не бе проявил каквито и да е признаци на радост от оневиняването на неговия колега. Единственото, което искаше, беше скалпът му.

– Зная какво правиш, Бош – каза Частейн, когато излязоха на магистралата и пое на запад.

Хари го погледна. За пръв път виждаше колко много си приличат физически. Тъмна, вече посивяваща коса, мустаци, кафеникаво-черни очи, слабо, жилесто тяло. Бяха почти еднакви. И все пак никога не бе откривал у Частейн физическата заплаха, която знаеше, че самият той излъчва. Другият детектив се държеше по различен начин. Бош винаги се бе страхувал да не бъде приклящен в ъгъла и бе давал да се разбере, че би допуснал да го приклящят.

– Какво? Какво правя?

– Разделяш ни. За да контролираш положението.

Той изчака Бош да отговори, но получи само мълчание.

– В края на краищата, ако искаш да постигнем нещо, ще се наложи да ни имаш доверие.

– Зная – след кратка пауза отвърна Хари.

Елайъс живееше на Бек Стрийт в Болдуин Хилс, малък квартал на заможната средна класа южно от магистралата и близо до Ла Сиенега Булевард. Наричаха този квартал Черния Бевърли Хилс – там се заселваха предимно заможни чернокожи, които не желаеха богатството да ги откъсва от средата им. Докато си мислеше за това, Хари реши, че ако нещо в адвокатата му харесва, това е фактът, че не е отнесъл парите си в Брентуд, Уестуд или в истинския Бевърли Хилс. А беше останал при своите.

Тъй като движението през нощта не бе натоварено и Частейн шофираше със сто и петдесет километра в час, стигнаха до Бек Стрийт за по-малко от петнадесет минути. Домът на адвокатата представляваше голяма тухлена колониална къща с четири бели колони, поддържащи Двуетажен портал. Приличаше на дом на южняшки плантатор и Бош се зачуди дали Елайъс не е искал да каже нещо с това.

Прозорците и външните лампи не светеха. Ако това наистина е домът на адвокатата, помисли си Хари, защо никой не го очаква?

На кръглата отбивка бе паркиран автомобил, но не порше или волво, а стар камаро, пребоядисан, с хромирани тасове на колелата. Отдясно на къщата имаше двуместен гараж, но вратите му бяха затворени. Частейн спря зад камарото.

– Хубава кола – каза той. – Знаеш ли, не бих я оставял нощем навън. Даже и в квартал като този. Прекалено близо е до джунглата.

Той изключи двигателя и посегна към вратата.

– Хайде да почакаме малко тук – спря го Бош. После отвори куфарчето си и се свърза с централата.

Поиска отново да проверят адреса на Елайъс. Нямахше грешка. Той помоли телефонистката да провери и номера на камарото. Оказа се, че е регистриран на името на Мартин Лутър Кинг Елайъс, осемнадесетгодишен. Бош благодари и затвори.

– На верния адрес ли сме? – попита Частейн.

– Така изглежда. Камарото трябва да е на сина му. Но като че ли тази нощ никой не очаква татко да се прибере вкъщи.

Бош отвори вратата и излезе навън, последван от Частейн. Когато приближиха до вратата, видя слабата светлина на звънеца. Натисна го и в смълчаната къща из-кънтя остър звън.

Изчака и натисна бутона още два пъти преди лампата на портала над тях да светне. През вратата се разнесе сънен, но разтревожен женски глас:

– Кой е?

– Госпожа Елайъс? – попита Бош. – От полицията сме. Трябва да поговорим с вас.

– От полицията ли? За какво?

– Отнася се за съпруга ви, госпожо. Може ли да влезем вътре?

– Преди да ви отворя, трябва да се легитимирате.

Бош извади служебната си карта и я вдигна нагоре, но после забеляза, че на вратата няма шпионка.

– Завъртете се – каза жената. – Към колоната.

Детективите се обърнаха и видяха, че на една от колоните е монтирана камера. Бош се приближи до нея и вдигна нагоре картата си.

– Виждате ли я? – високо попита той.

Чу вратата да се отваря и се завъртя. На прага стоеше жена в бял халат, с копринен шал, увит около главата.

– Няма нужда да викате – каза тя.

– Извинете.

Тя очевидно нямаше намерение да ги кани вътре.

– Хауард не си е въщи. Какво искате?

– Хм, може ли да влезем, госпожо Елайъс? Искаме...

– Не, не можете да влезете в дома ми. В моя дом. Тук никога не е влизал полицай. Хауард не би го допуснал. Нито пък аз. Какво искате? Да не би с Хауард да се е – случило нещо?

– Хм, страхувам се, че да, госпожо. Наистина ще е по-добре, ако...

– О, Господи! – изпищя тя, – Убили сте го! Най-последно успяхте да го убие!

– Госпожо Елайъс – започна Бош. Искаше му се да се е подготвил по-добре за предположението, което би трябвало да се досети, че съпругата на адвокатата ще направи. – Трябва да седнем и да...

Отново беше прекъснат, този път от нечленоразделен, гърлен звук. Жената наведе глава и се облегна на касата на вратата. На Хари му се стори, че Мили Елайъс ще припадне и понечи да я хване за раменете. Тя се отдръпна така, все едно, че е видяла чудовище.

– Не! Не! Не ме докосвайте! Вие... вие сте убийци! Убийци! Вие сте убили моя Хауард. Хауард!

Последната дума като че ли отекна из целия квартал. Бош хвърли поглед зад себе си. Почти очакваше улицата да е пълна със зяпачи. Разбираше, че трябва да се справи с жената, да я накара да ги пусне вътре или поне да замълчи. Тя вече виеше с цяло гърло. Междувременно, Частейн стоеше като парализиран от сцената, която се разиграваше пред

очите му.

Хари се готвеше отново да се опита да докосне жената, когато забележа движение зад гърба ѝ и някакъв младеж я прегърна изотзад.

– Мамо! Какво има? Какво се е случило?

Тя се завъртя и се отпусна в ръцете му.

– Мартин! Мартин, убили са го! Баща ти!

Мартин Елайъс вдигна поглед над главата на майка си и впи очи в Бош. Устните му оформиха онова шокирано и мъчително „О“, което детективът беше виждал толкова много пъти. Внезапно той осъзна грешката си. Трябваше да прати тук Едгар или Райдър. Навярно Райдър. Тя щеше да им въздейства по-успокоително. Благого ѝ поведение и цветът на кожата ѝ щяха да свършат повече работа, отколкото те двамата.

– Синко – най-после излязъл от вцепенението си, каза Частейн, – трябва да седнем за малко вътре и да поговорим.

– Не ме наричайте „синко“! Не съм ви син.

– Господин Елайъс – рязко каза Бош. Всички – включително Частейн – погледнаха към него. Той продължи, вече с по-спокоен, по-тих глас: – Мартин, трябва да се погрижите за майка си. Ние ще ви разкажем какво се е случило и ще ви зададем няколко въпроса. Колкото по-дълго стоим тук и викаме, толкова по-късно ще можете да се погрижите за нея.

Бош зачака. Жената отново зарови лице в гърдите на сина си и се разплака. Мартин отстъпи назад и я придърпа вътре, така че двамата детективи да могат да влязат.

През следващите петнадесет минути Бош и Частейн седяха заедно със съпругата и сина на адвоката в приятно мебелирана дневна и им съобщаваха какво е известно за престъплението и как ще бъде проведено следствието. Хари разбираше, че за тях това е все едно нацисти да им съобщават, че ще разследват военни престъпления, но също знаеше, че се налага да изпълни процедурата и да положи всички усилия да увери семейството на жертвата, че следствието ще бъде задълбочено и безпристрастно.

– Вие казвате, че са били ченгета – заключи Бош. – Засега това ни е известно. Прекалено е рано да имаме представа за мотива. Още сме във фазата на събиране на информация. Но скоро ще пристъпим към анализите и ще обърнем внимание на всяко ченге, което има дори и най-далечна причина да мрази съпруга ви. Давам ви думата си. Зная, че в тази категория ще попаднат мнозина.

Той зачака. Майката и синът седяха един до друг на диван,

тапициран с дамаска на жизнерадостни растителни мотиви. Младежът стисна очи като дете, което се надява да избегне някакво наказание. Тежестта на чутото едва сега го притисна и той започваше да осъзнава, че никога повече няма да види баща си.

– Знаем, че това е ужасен удар за вас – тихо каза Бош. – Бихме искали да съкратим този разговор, за да останете насаме. Но трябва да ви зададем няколко въпроса, които могат да ни помогнат.

Той изчака, но никой не възрази.

– Основното, което не успяхме да разберем, е защо господин Елайъс е пътувал с Ейнджълс Флайт. Трябва да изясним къде е...

– Отивал е в апартаментата – без да отваря очи, го прекъсна Мартин.

– Какъв апартамент?

– Имаше апартамент близо до офиса си, за да може да остава там, когато има дело или когато се готви за процес.

– Там ли щеше да остане тази нощ?

– Да. И не само днес, а цялата седмица.

– Щяха да го посетят някакви хора от полицията-каза Мили Елайъс.

– След работа. Щеше да остане до късно в офиса, а после да се прибере в апартаментата.

Бош изчака с надеждата някой от двамата да добави нещо повече за тази уговорка, но синът и майката мълчаха.

– Телефонира ли ви, за да съобщи, че ще остане там? – попита той.

– Да, винаги ни предупреждаваше.

– Кога ви телефонира? Имам предвид този път?

– През деня. Каза, че ще остане в офиса до късно и че ще работи в събота и неделя. Нали разбирате, за да се подготви за процеса в понеделник. Каза, че щял да се опита да се прибере вкъщи в неделя за вечеря.

– Значи не сте го очаквали тази вечер, така ли?

– Точно така – отвърна Мили Елайъс. Гласът ѝ прозвуча предизвикателно, сякаш бе доловила някакъв скрит смисъл във въпроса на Бош.

Той кимна, за да я увери, че не се опитва да намекне каквото и да е. Поиска адреса на апартаментата и се оказа, че се намира в жилищен блок, наречен „Плейс“, точно срещу Музея за модерно изкуство, отгътък Гранд Стрийт. Хари си извади бележника и го записа.

– Госпожо Елайъс – каза той, – спомняте ли си поточно кога за последен път разговаряхте със съпруга си?

– Беше почти шест часът. Винаги ми звъни тогава, за да ми каже да го имам предвид за вечеря.

– Ами вие, Мартин? Кога за последен път разговаряхте с баща си?

Мартин отвори очи.

– Не зная, човече! Трябва да има поне два дни. Но какво значение има това? Вие знаете кой го е извършил. Някое ченге.

По лицето му започнаха да се стичат сълзи. На Бош му се искаше да е някъде другаде. Където и да е.

– Дори и убиецът да е ченге, Мартин, имате думата ми, че ще го открием. Няма да му се размине.

– Естествено – без да поглежда към него, отвърна младежът. – Давал ни думата си. Ами Вие какъв сте, по дяволите?

Това накара Бош да помълчи малко, преди да продължи.

– Още няколко въпроса – каза накрая той. – Господин Елайъс има ли кабинет тук?

– Не – отговори синът. – Не работеше вкъщи.

– Добре. Следващият въпрос. През последните дни или седмици споменавал ли е за конкретна заплаха или за човек, който според него е имал намерение да го убие?

Мартин поклати глава.

– Но винаги казваше, че някой ден ченгетата ще го очистят. Ченгетата са...

Бош кимна – не в знак на съгласие, а просто за да покаже, че разбира.

– И един последен въпрос. При Ейнджълс Флайт е била убита и жена. Изглежда не са били заедно. Казва се Каталина Перес. Това име говори ли ви нещо?

Той плъзна поглед по лицата на майката и сина. И двамата го гледаха безизразно.

– Добре.

Бош се изправи.

– Сега ще ви оставим. Но ще се наложи или аз лично, или други детективи пак да поговорят с вас. Навярно по-късно днес.

Никой не му отговори.

– Госпожо Елайъс, можете ли да ни дадете снимка на съпруга ви?

Жената вдигна поглед към него. Лицето ѝ изразяваше дълбоко смущение.

– За какво ви е снимка на Хауард?

– Възможно е в хода на следствието да се наложи да я покажем на някого.

– Всички познават Хауард.

– Сигурно е така, госпожо, но все пак може да ни потрябва снимка. Бихте ли...

– Мартин – прекъсна го тя, – иди да ми донесеш албумите от чекмеджето в кабинета.

Младецът напусна стаята и тримата зачакаха. Бош извади от джоба си визитка и я постави върху стъклото на масичката от ковано желязо.

– Това е номерът на пейджъра ми, ако ви потрябвам или мога да ви помогна с нещо. Имате ли семеен свещеник, когото бихте желали да повикаме?

Мили Елайъс отново го погледна.

– Преподобният Тъгинс от АМЕ1.

Бош кимна, но още в същия миг му се прииска да не бе задавал този въпрос. Мартин се върна в дневната с албума. Майка му го взе и започна да го разливта. Многобройните фотографии на съпруга ѝ я накараха отново да заплаче. Накрая стигна до снимка, показваща в близък план Елайъс. Тя реши, че ще свърши работа на полицията, внимателно я извади и я подаде на Бош.

– Ще ми я върнете, нали?

– Да, госпожо. Лично ще се погрижа да си я получите обратно.

Той кимна и се насочи към вратата. Чудеше се дали не може просто да забрави да позвъни на преподобния Тъгинс.

– Къде е съпругът ми? – неочаквано попита жената.

Бош се обърна.

– Тялото му е в патоанатомията, госпожо. Ще им оставя номера ви и те ще ви телефонират, когато дойде време да се погрижите за погребението.

– Ами преподобният Тъгинс? Искате ли да му позвъните от нашия телефон?

– Хм, не, госпожо. Ще се свържем с него от телефона в колата ни.

На излизане той хвърли поглед към снимките на стената в коридора. Хауард Елайъс се бе снимал с всеки известен чернокож лидер в града, както и с много други прочути личности – Джеси Джаксън, представителката в Конгреса Максин Уотърс, Еди Мърфи. На една от снимките адвокатът стоеше между кмета Ричард Риърдан и члена на Градския съвет Ройъл Спаркс. Бош знаеше, че Спаркс бе използвал общественото недоволство от полицейските извращения, за да се издигне в градската йерархия. Елайъс щеше да му липсва, за да раздухва огъня, макар че със сигурност щеше да използва убийството му в своя полза. Хари се зачуди как такива благородни каузи често изкарват пред микрофоните такива

лъстиви карриеристи.

Имаше и семейни снимки. На няколко от тях Елайъс беше със съпругата си. На други бе със сина си – на лодка, уловили голяма риба, или от двете страни на книжна мишена с няколко дупки. Мишената изобразяваше Дарил Гейтс, бивш началник на полицията, когото Елайъс многократно беше съдил. Бош си спомняше тези мишени, нарисувани от местен художник и станали много популярни в края на бурния мандат на Гейтс.

Хари се наведе напред, за да разгледа внимателно снимката и се опита да определи оръжията, но детайлите бяха прекалено дребни.

Частейн посочи към друга снимка, на която Елайъс бе заедно с началника на полицията на някакво официално събиране. Предполагаемите врагове се усмихваха към обектива.

– Като че ли се чувстват много добре – прошепна той.

Бош само кимна и излезе навън.

Частейн изкара автомобила от отбивката и пое обратно към магистралата. Двата мълчаха и мислеха за нещастieto, за което току-що бяха съобщили на едно семейство. А също и за вината, която бяха стоварили върху тях.

– Винаги си пати вестносецът, ако носи лоша вест – каза Бош.

– Донякъде се радвам, че не работя в твоя отдел-отвърна Частейн. – Мога да го преживея, когато са ми бесни ченгета. Но това...

– На това му викат „черната работа“ – уведомяването на роднините.

– Трябва да му викат „прецакване на хора“. Мъчим се да открием кой е убил този тип, а те казват, че сме били ние. Ти вярваш ли в тези глупости?

– Не го приемам буквално, Частейн. На хора в такова състояние им е позволена известна слабост. Боли ги, затова си изпускат нервите, нищо повече.

– Ще видиш. Само почакай онзи хлапак да се появи по новините в шест часа. Познавам този тип хора. Тогава няма да си толкова състрадателен. Както и да е, къде отиваме сега, пак на местопрестъплението ли?

– Първо до апартамента му. Знаеш ли номера на пейджъра на Делакроче?

– Не наизуст. Погледни в списъка си.

Бош отвори бележника си, откри го и го набра.

– Ами Тъгинс? – попита Частейн. – Ако му позвъниш, ще му дадеш начален старт да вдигне на крак целия Саут Енд.

– Зная. Мисля по въпроса.

Хари мислеше за това още от мига, в който Мили Елайъс беше споменала името на Престън Тъгинс. При много от малцинствените групи пасторите имаха тежестта на политици, когато ставаше дума за реакцията на общността към социално, културно или политическо събитие. Престън Тъгинс беше нещо повече. Той оглавяваше група свещеници и всички заедно представляваха могъща и имаща опит с медиите сила, която можеше да държи цялата общност нащрек – или да я накара да изригне като вулкан. С Престън Тъгинс трябваше да бъдат крайно внимателни.

Бош пхна ръка в джоба си и извади визитката, която по-рано му беше дал Ървинг. Тъкмо се готвеше да набере един от номерата, когато телефонът в ръката му иззвъня.

Беше Делакроче. Хари му даде адреса на апартамента на Елайъс в „Плейс“ и му нареди да вземе още една заповед за обиск. Делакроче изруга, защото вече веднъж беше събудил съдията. Сега щеше да му се наложи отново да го направи.

– Добре дошъл в отдел „Убийства“ – каза Бош и изключи.

– Какво има? – попита Частейн.

– Нищо. Глупости.

Хари набра номера на Ървинг. Заместник-началникът отговори след първото иззвъняване и събщи цялото си име и длъжност. На Бош му се стори странно, че Ървинг изглежда толкова бодър, като че ли изобщо не е спал.

– Тук е Бош, господин заместник-началник. Казахте да ви позвъня, ако...

– Няма проблем, детектив. Какво става?

– Току-що уведомихме семейството. Съпругата и сина на Елайъс. Хм, тя поиска да повикам свещеник.

– Не виждам защо да не го направите?

– Свещеникът е Престън Тъгинс и реших, че може би някой малко по-старши от мен би могъл по-добре да...

– Разбирам. Правилно решение. Ще се погрижа. Предполагам, че началникът лично ще иска да се заеме. И без това тъкмо се канех да му позвъня. Нещо друго?

– Засега не.

– Благодаря ви, детектив.

Ървинг затвори. Частейн попита какво е казал и Бош му предаде разговора.

- Имам чувството... – измърмори Частейн, че играта ще загрубее.
- Можеш да си сигурен.

Частейн се канеше да каже нещо, но пейджърът на Бош запиука. Той провери номера. Пак не го търсеха от домашния му телефон. Беше Грейс Билетс. Беше забравил да ѝ позвъни. Сега го направи и тя отговори веднага след първото иззвъняване.

- Чудех се дали ще ми се обадиш.
- Извинявай. Имах работа и ми изскочи от ума.
- Е, какво става? Ървинг не ми каза кой е убит, а само, че „Въоръжени обири и убийства“ и Сентръл не могат да поемат случая.
- Хауард Елайъс.
- Мамка му... Хари... Искрено ти съчувствам.
- Няма нищо. Ще се справим.
- Ще си в центъра на вниманието. А ако е било някое ченге... Във всички случаи ще попаднеш под ударите. Успя ли да разбереш нещо от Ървинг? Иска ли да разплетеш възела?

- Дава двусмислени сигнали.
- Не можеш да говориш свободно ли?
- Точно така.

– Е, и аз получавам двусмислени сигнали. Ървинг ми каза да освободя групата ти от дежурства, но само до петък. После пак ще разговаряме. След като вече зная коя е жертвата, според мен, това означава, че ще работиш по случая дотогава и после ще те върне в Холивуд, където ще продължиш следствието между другото.

Бош кимна, но не каза нищо. Това съответстваше на другите ходове на заместник-началника. Ървинг бе събрал голям екип за работа по случая, но очевидно щеше да им даде само една седмица. Може би се надяваше, че дотогава интересът на медиите ще отслабне и следствието в крайна сметка ще потъне сред купищата неразкрити престъпления. Ървинг се заблуждава, ако смята така, помисли си Бош.

Поговориха още няколко минути и Билетс-приключи с думите:

- Пази се, Хари. Ако го е извършило ченге, някой от „Грабежи и убийства“...
- Какво?
- Просто внимавай.
- Ще внимавам.

Той изключи телефона и погледна през предното стъкло. Почти бяха стигнали до магистрала 110 и скоро отново щяха да са на Калифорния Плаза.

- Твоят лейтенант ли беше? – попита Частейн.
- Да. Просто искаше да знае какво става.
- Какви са отношенията им с Райдър? Още ли са заедно?
- Това не е моя работа, Частейн. Нито пък твоя.
- Само питам.

Известно време пътуваха в мълчание. Въпросът на Частейн ядоса Бош. По този начин детективът от вътрешния отдел му напомняше, че са му известни някои тайни – че може и да не е в свои води, когато става дума за разследване на убийство, но че знае разни неща за ченгетата и трябва да бъде приет сериозно. На Хари му се искаше да не бе разговарял с Билетс, докато Частейн бе в автомобила.

Частейн обаче явно усети грешката си и се опита да наруши мълчанието с безобиден разговор.

– Разкажи ми за онзи случай с твърдо сварените яйца, за който хората постоянно приказват.

– Нищо особено. Съвсем обикновен случай.

– Сигурно съм пропуснал историята във вестниците.

– Просто имах късмет, Частейн. Същия късмет, на който бихме могли да разчитаме и сега.

– Добре де, разкажи ми. Искам да зная – особено след като вече сме партньори, Бош. Обичам такива истории. Може пък късметът ти да се прехвърли и към мен.

– Беше рутинно повикване за убийство. Някаква майка се уплашила за дъщеря си, защото не пристигнала на летището в Портланд. Трябвало да дойде на сватба или нещо подобно. Семейството напразно я чакало на аерогарата. Както и да е, майка ѝ позвънила в полицията и помолила да наминат покрай апартамента на дъщеря ѝ. В малък квартал на Франклин, край Ла Брия. Патрулните отишли там, накарали домоуправителя да им отключи и я открили. Била мъртва от два дни – от сутринта, в която трябвало да лети за Портланд. Всичко беше направено да изглежда така, все едно, че е глътнала някакви хапчета и после си е прерязала вените във ваната.

– Патрулът е помислил, че е самоубийство.

– Беше инсценировка. Имаше прощално писмо. Беше откъснато от тетрадка и пишеше разни неща за живота, който не отговарял на очакванията ѝ, че била самотна и така нататък. Абсолютно бълнуване. Всъщност, звучеше доста тъжно.

– И?

– Тогава бяхме само ние с Едгар, Райдър трябваше да свидетелства

в съда. Вече се готвехме да обясним случая за самоубийство. Огледахме апартамента и не открихме нищо особено – освен писмото. Не успях да откроя тетрадката, от която беше откъснат листът. И това ме смути. Искам да кажа, това не означаваше, че не се е самоубила, но беше необяснимо, нали разбираш?

– Ясно. Решил си, че някой е влизал вътре и е взел тетрадката, така ли?

– Може би. Не знаех какво да мисля. Казах на Едгар да хвърлим още един поглед наоколо и този път го направихме заедно.

– И си открил нещо, което Едгар е пропуснал.

– Не го беше пропуснал. Просто не му бе направило впечатление. Но аз го забелязах.

– Какво по-точно?

– В хладилника имаше отделение за яйца. Нали ги знаеш, с вдлъбнатини за поставяне на яйцата?

– Да.

– Е, забелязах, че на някои от яйцата има дата. Една и съща дата. Денят, в който жената трябвало да замине за Портланд.

Бош погледна към Частейн, за да види реакцията му. Лицето на детектива от вътрешния отдел изразяваше пълно объркване. Очевидно не схващаше.

– Яйцата бяха твърдо сварени. Онези с датите. Взех едно от тях, ударих го в мивката и го счупих. Беше твърдо сварено.

– Добре.

Частейн продължаваше да недоумява.

– Датата навярно показваше кога ги е сварила – поясни Бош. – Нали разбираш, за да различава сварените от суровите и да знае откога са. И тогава ме осени. Няма логика човек да си сваряха толкова яйца и после да се самоубива.

– Значи е било просто подозрение.

– Нещо повече от подозрение.

– Но ти само си разбрал, че е убийство.

– Това промени положението. Започнахме да гледаме на нещата по нов начин. Започнахме разследване. Трябваша ни няколко дни, но успяхме. Нейни приятели ни разказаха за тип, който я тормозел. Преследвал я, защото му била отказала да излезе с него. Поразпитахме из блока ѝ и в крайна сметка се насочихме към домоуправителя.

– Мамка му, трябваше да се сетя, че е той.

– Разговаряхме с него и той се изпусна достатъчно, че да убедим

съдията да издаде заповед за обиск. В жилището му открихме тетрадка-та, от която беше откъснато така нареченото „прощално писмо“. Представяваше нещо като дневник, в който беше записвала мислите си. Убиецът открил страница, на която жената говорела за тежестта на ЖРГЗОТЗ и му хрумнало, че може да я използва като предсмъртно писмо. Открихме и други нейни вещи.

– Защо ги е запазил?

– Защото хората са глупави, ето защо, Частейн. Ако искаш умни убийци, гледай телевизия. Запазил е вещите ѝ, защото изобщо не му е дошло наум, че няма да повярваме в самоубийството ѝ. И защото жената беше споменала за него в дневника си. Пишеше, че я преследвали, че това едновременно я ласкаело и плашело. Сигурно се е възбуждал, докато го е четял. И го е запазил.

– Кога е процесът?

– След два месеца.

– Няма начин да не го осъдят.

– Ще видим. И с О. Джей беше сигурно.

– Как го е направил? Може би я е упоил и после я е пренесъл във ваната?

– Той си отключвал и влизал в апартаента ѝ, когато нея я нямало. В дневника се споменаваше, че като че ли някой се вмъквал тайно в жилището ѝ. Тя спортувала – бягала по пет километра на ден. Според нас, тогава се е възползвал от отсъствието ѝ. Жената имала в аптечната си болкоуспокоителни – няколко години по-рано получила контузия, докато играела скуош. Той вероятно е взел хапчетата по време на някое от проникванията си в апартаента ѝ и ги е разтворил в портокалов сок. При следващото си влизане го е излял в бутилката със сок в хладилника ѝ. Познавал навиците ѝ, знаел, че след джогинг обича да седи на стъпалата отпред и да пие сок. Тя може би е разбрала, че е упоена и е потърсила помощ. Появил се той и я отвел вътре.

– Изнасил ли я е?

Бош поклати глава.

– Сигурно се е опитал, но не е успял да го вдигне.

Няколко минути пътуваха в мълчание.

– Добър си, Бош – каза Частейн. – Нищо не ти убягва.

– Да бе, иска ми се да е така.

7

Частейн паркира пред модерния небостъргач „Плейс“. Преди да излязат навън, нощният портиер се приближи към тях или за да ги посрещне, или за да им каже да преместят колата. Бош отиде при него и му обясни, че Хауард Елайъс е бил убит на по-малко от една пряка оттам и че трябва да претърсят апартамента му, за да се уверят, че няма други жертви или че някой не се нуждае от помощ. Портиерът се съгласи, но заяви, че трябва да ги придружи. Хари категорично му нареди да остане във фойето и да чака другите полицаи, които щяха да пристигнат.

Апартаментът на Хауард Елайъс се намираше на двадесетия етаж. Асансьорът се движеше бързо, но мълчанието между Бош и Частейн правеше пътуването да изглежда по-дълго.

Стигнаха до апартамент 20Е и Бош позвъни на вратата. След като не получи отговор, той се наведе и отвори куфарчето си на пода, после извади ключовете от торбичката, която по-рано му беше дал Хофман.

– Не мислиш ли, че би трябвало да изчакаме заповедта за обиск? – попита Частейн.

Бош вдигна поглед към него, докато затваряше и заключваше куфарчето си.

– Не.

– Онова, дето го каза на портиера, че някой можело да се нуждае от помощ бяха пълни глупости.

Хари се изправи и започна да опитва ключовете в двете ключалки на вратата.

– Спомняш ли си какво ми каза по-рано? Че в крайна сметка ще трябва да ти се доверя? От този момент започвам да ти се доверявам, Частейн. Нямам време да чакам заповедта. Влизам още сега. Разследването на убийство е като акула. Или трябва постоянно да плува, или умира.

Той отключи първата ключалка.

– Ти и твоята скапана риба. Първо ловеше обикновена риба, сега пък акули.

– Ако внимаваш, Частейн, може пък и ти да се понаучиш.

В момента, в който произнесе последната дума, Хари отключи и втората ключалка. Той погледна към другия детектив, намигна му и отвори вратата.

Влязоха в средно голяма дневна със скъпи кожени мебели и библиотечни шкафове от черешово дърво. Прозорците и балконът гледаха на юг към центъра на града. Апартаментът беше изрядно подреден, освен части от петъчен брой на „Таймс“, пръснати по черния кожен диван, и празна кана за кафе, оставена върху стъклената масичка.

– Хей? – извика Бош, за да е сигурен, че в жилището няма никой. – Полиция. Има ли някой?

Никакъв отговор.

Той остави куфарчето си върху масата в трапезарията, отвори го и извади чифт латексови ръкавици. Попита Частейн дали иска, но детективът от вътрешния отдел отклони предложението му.

– Няма да пипам нищо.

Разделиха се и започнаха първоначален бърз оглед на апартаента. Останалите помещения бяха също толкова подредени, колкото и дневната. Имаше две спални, едната от тях с балкон, който гледаше на запад. Нощта бе ясна и се виждаше чак до Сенчъри Сити. Бош проследи светлините, които стигаха до морето при Санта Моника. Частейн влезе в стаята зад него.

– Няма кабинет – съобщи той. – Втората спалня прилича на гостна. Може би там е криел свидетелите си.

– Добре.

Бош разгледа бюрото. Нямахме снимки или каквито и да е вещи от особено личен характер. Същото се отнасяше за нощните шкафчета от двете страни на леглото. Спалнята приличаше на хотелска стая и в известен смисъл си беше такава – ако Елайъс я бе използвал само от време на време, докато се готви за съдебните си процеси. Леглото беше оправено и това направи впечатление на Бош. Адвокатът се намираще насред подготовката си за важно дело, бе работил денонощно и все пак сутринта беше намерил време да си оправя леглото. Няма начин, помисли си Хари. Или го бе оправил, защото е щяло да има гост, или не го бе оправил той.

Изключваше се възможността да има прислужница, защото тя би прибрала разхвърляните страници от вестника и празната кана от дневната. Не, леглото бе оправил Елайъс. Или някой друг, който е бил с него. Това беше инстинкт, резултат от дългогодишно изучаване на човешките навици, но в момента Бош бе сигурен, че в играта участва друга жена.

Отвори чекмеджето на нощното шкафче, върху което имаше телефон. Вътре откри бележник и прелисти страниците. Много от имената

му бяха известни. Повечето бяха адвокати, за които беше чувал или дори познаваше. Но едно име го накара да се замисли. Карла Ентренкин. Тя също бе адвокатка, специализирала се в случаи, свързани с нарушаване на граждански права – или поне допреди година, когато полицейската комисия я назначи за главен инспектор в лосанджелеското полицейско управление. Направи му впечатление, че Елайъс има и служебния, и домашния ѝ телефон. Последният беше написан неотдавна, защото мастилото бе по-тъмно. Като че ли беше прибавен дълго след записването на служебния номер.

– Какво откри? – попита Частейн.

– Нищо – отвърна Бош. – Само адвокати.

Когато другият детектив се приближи да погледне, той пусна бележника обратно в чекмеджето и го затвори.

– По-добре да го оставим за после, когато пристигне заповедта за обиск.

През следващите двадесет минути продължиха да претърсват апартамента, като проверяваха в чекмеджета и гардероби, под легла и възглавници, но без да разместват нищо. По едно време Частейн извика от банята до голямата спалня:

– Тук има две четки за зъби!

– Добре.

Бош беше в дневната и разглеждаше книгите в библиотеката. Погледът му се спря на заглавие, което му бе попадало преди години – „Вчерашният ден ще те разплаче“ от Честър Хаймс. Усети присъствието на Частейн зад гърба си и се завъртя. Детективът от вътрешния отдел стоеше в коридора, водещ към спалните, и държеше в ръце кутия с презервативи.

– Бяха скрити най-отзад на лавицата под умивалника.

Бош не отговори, само кимна.

На стената в кухнята беше монтиран телефон със секретар. Индикаторът му премигваше и дигиталният дисплей показваше, че е оставено едно съобщение. Хари натисна бутона. Разнесе се женски глас.

– Здравсти, аз съм. Мислех си, че ще ми се обадиш. Надявам се, че не си ме забравил.

И толкова. Съобщението бе получено в 00:01 часа. По това време Елайъс вече е бил мъртъв, помисли си Бош. Частейн, който беше чул гласа и влезе в кухнята, само погледна към Хари и сви рамене. Бош отново пусна съобщението.

– Не ми прилича на гласа на жена му – каза той.

– Като че ли е бяла – прибави Частейн.

Хари мислено се съгласи с него. Той за трети път изслуша съобщението, като се съсредоточи върху гласа. В него ясно се долавяше интимност. Часът на обаждането и предположението на жената, че Елайъс ще я познае, също бяха в подкрепа на това заключение.

– Скрити в банята презервативи, две четки, загадъчна жена по телефона – каза Частейн. – Сигурно му е гадже. Нещата могат да станат интересни.

– Възможно е – отвърна Бош. – Сутринта някой е оправил леглото. В аптеката има ли нещо женско?

– Не.

Частейн се върна обратно в дневната. След като свърши в кухнята, Бош реши, че засега е видял достатъчно и отвори плъзгащата се стъклена врата на балкона. Облегна се на железния парапет и си погледна часовника. 04:50. После свали пейджъра от колана си и провери да не го е изключил по погрешка.

Пейджърът работеше. Елинор не се бе опитвала да се свърже с него. Чу, че Частейн излиза на балкона, – и заговори, без да се обръща.

– Познаваше ли го, Частейн?

– Кого, Елайъс ли? Ами, да.

– Откъде?

– Работил съм по случаи, които по-късно са стигали до съда. Призовавал ме е като свидетел. Освен това, офисът му е в Брадбъри, където са и нашите. Често го виждах. Но ако ме питаш дали сме играли заедно голф, отговорът ми е „не“. Познанството ни не беше от този род.

– Този тип си изкарваше прехраната, като съдеше ченгета. И в съда като че ли винаги имаше изключително пълна информация. Вътрешна информация. Някои казват, че не би могъл да я получи по редовен път. Че може да е имал вътрешни източници...

– Не съм бил информатор на Хауард Елайъс, Бош-прекъсна го Частейн. В гласа му се долавяше напрежение. – И не зная някой от вътрешния отдел да е бил такъв. Ние разследваме ченгета. Аз разследвам ченгета. Понякога си го заслужават, понякога не. Ти също като мен знаеш, че някой трябва да контролира полицията. Но да донасям на хора като Хауард Елайъс, би било низост на низостта, Бош!

Хари го наблюдаваше и виждаше как гневът блика от тъмните му очи.

– Само питам – отвърна той. – Трябва да зная с кого си имам работа.

Той отново насочи очи към града и после към площада под балкона. Видя, че Киз Райдър и Лумис Бейкър се приближават към Ейнджълс Флайт заедно с човек, за когото предположи, че е Елдридж Пийт, операторът на железницата.

– Добре, вече ме попита – каза Частейн. – Сега можем ли да продължим?

– Естествено.

В асансьора двамата мълчаха. Бош заговори едва, когато стигнаха фойето.

– Ти върви – рече той. – Трябва да отида до тоалетната. Кажете на другите, че няма да се забавя.

– Добре.

Портиерът беше чул разговора им и съобщи на Бош, че тоалетната е зад ъгъла покрай асансьорите. Хари тръгна нататък.

Остави куфарчето си върху плота до мивката и извади телефона. Първо набра домашния си номер. Когато му отговори телефонният секретар, той набра кода за новите съобщения. Чу само собствения си глас. Елинон не бе получила съобщението му.

– Мамка му – процеди Бош и изключи.

После се свърза с бюро справки и взе телефона на покер-залата в Холивуд Парк. Последния път, когато не се беше прибрала вкъщи, Елинон му каза, че е играла карти там. Набра номера и поиска да го свържат с охраната. Отговори му мъж, който се представи като господин Жарден. Бош му каза името и номера на служебната си карта. Жарден поиска да ги повтори. Очевидно ги записваше.

– Във видеозалата ли сте?

– Естествено. С какво мога да ви помогна?

– Търся една жена и има голяма вероятност в момента да е на някоя от масите ви. Чудя се дали не бихте погледнали на мониторите си.

– Как изглежда?

Бош описа жена си, но не знаеше как е облечена. Изчака две минути, докато Жарден провери мониторите, свързани с камерите в покер-залата.

– Хм, ако е тук, би трябвало да я видя – накрая каза той. – По това време няма много жени. А вашето описание не отговаря на онези, които са тук. Искам да кажа, че може да е идвала по-рано, някъде към един-два часа. Но сега я няма.

– Добре, благодаря.

– Хей, ако ми оставите някакъв номер, мога да пообиколя наоколо

и да ви позвъня, ако я забележа.

– Ще ви дам номера на пейджъра си. Но ако я видите, не я безпокойте. Само ми позвънете.

– Става.

След като му даде номера и затвори, Бош си помисли за клубовете в Гардина и Комърс, но реши да не се обажда. Ако имаше намерение да играе покер в местен клуб, Елинор щеше да иде в Холивуд Парк. Щом не беше отишла там, трябваше да е във Вегас или в онова индианско казино в пустинята край Палм Спрингс. Опита се да не мисли за това и отново се върна към следствието.

Потърси в бележника си номера на окръжната прокуратура и го набра. Поиска да го свържат с дежурния прокурор и накрая му отговори сънен женски глас. По случайност това се оказа Джанис Лангуайзър, прокурор-ката, повдигнала обвинението в случая с твърдо сварените яйца. Наскоро се бе прехвърлила от градската прокуратура и Бош за първи път работеше с нея. Допадаха му чувството ѝ за хумор и ентузиазмът ѝ.

– Чакайте да се сетя – каза тя. – Да не би този път да имате случай с бъркани яйца? Или още по-добре с омлет?

– Не съвсем. Съжалявам, че ви будя, но се налага да извършим обиск и трябва да присъства някой от прокуратурата.

– Кой е убит и къде е заповедта?

– Убитият е Хауард Елайъс, а заповедта ще чака в офиса му.

Тя подсвирна толкова пронизително, че се наложи и Бош да дръпне слушалката от ухото си.

– Господи! – вече напълно будна, каза Джанис Лангуайзър. – Това ще е... хм, де да знам и аз какво. Опишете ми най-общо положението.

Той го направи и щом свърши, прокурорката, която живееше на петдесетина километра северно от Валенша, се съгласи да се срещне с групата му след един час в Брадбъри.

– Дотогава много внимавайте, детектив Бош, и не влизайте в офиса, докато не пристигна.

– Разбира се.

Не че беше нещо особено, но все пак му харесваше, че се обръща към него със званието му. Не защото бе много по-млада, а защото прокурорите толкова често се отнасяха към него и другите ченгета без каквото и да е уважение, като към обикновени оръдия, които използваша както си поискат. Беше сигурен, че когато добие повече опит, Джанис Лангуайзър ще стане по-цинична и няма да се различава, но поне засега външно проявяваше към него някои дребни признаци на уважение.

Бош изключи телефона и се канеше да го прибере, когато се сети за нещо друго. Отново набра справки и поиска домашния номер на Карла Ентренкин. Включи се запис, който му събщи, че номерът не фигурира в указателя по молба на абоната. Тъкмо това и очакваше да чуе.

Докато пресичаше Гранд Стрийт и Калифорния Плаза към Ейнджълс Флайт, Бош отново се помъчи да не мисли за Елинор. Но не можеше. Сърцето му се късаше, когато си я представяше някъде сама, търсеща нещо, което той очевидно не бе способен да ѝ даде. Започваше да му се струва, че бракът им е обречен, ако скоро не открие от какво се нуждае тя. Когато преди година се бяха оженили, Хари бе намерил спокойствие, каквото никога дотогава не бе изпитвал. За пръв път в живота си чувстваше, че има за кого да се жертва – дори живота си, ако се наложи. Но сега съзнаваше, че за нея не е било същото. Тя не се чувстваше удовлетворена. И това го караше да изпитва вина и в същото време известно облекчение.

Отново се опита да се съсредоточи върху други неща, върху случая. Знаеше, че за момента трябва да забрави за Елинор. Замисли се за гласа по телефона, за презервативите, скрити в банята, и за грижливо оправеното легло. Замисли се как Хауард Елайъс е успял да се добере до домашния телефонен номер на Карла Ентренкин, който бе открил в чекмеджето на нощното му шкафче.

8

Райдър стоеше до висок чернокож мъж с посивяваща коса точно пред вратата на станцията на Ейнджълс Флайт. Когато Бош се приближи до тях, двамата се усмихваха на нещо.

– Господин Пийт, това е Хари Бош – представи ги тя. – Той ръководи следствието.

Пийт се ръкува с него.

– Най-ужасното нещо, което съм виждал през живота си. Най-ужасното!

– Съжалявам, че е трябвало да го видите, господине, но се радвам, че сте готов да ни помогнете. Защо не влезете вътре да седнете? Ще дойдем при вас само след няколко минути.

Когато Пийт влезе в станцията, Бош погледна към Райдър. Нямахше нужда да пита нищо.

– Точно, както каза Гаруд. Не чул нищо и не видял много, докато мотрисата стигнала до горната спирка и той отишъл да я заключи. Не забелязал никой да се мотае и долу.

– Има ли вероятност да ни заблуждава?

– Не, струва ми се. Мисля, че казва истината.

– Пипал ли е труповете?

– Не. Имаш предвид часовника и портфейла ли? Съмнявам се да ги е взел той.

Бош кимна.

– Нещо против да му задам няколко въпроса?

– Заповядай.

Той влезе в малкото помещение и Райдър го последва. Елдридж Пийт седеше на масата и разговаряше по телефона.

– Трябва да затварям, скъпа – каза той, когато ги видя. – Полицаят иска да разговаря с мен.

Операторът затвори слушалката.

– Беше жена ми. Искаше да знае кога ще се прибера вкъщи.

Бош кимна.

– Господин Пийт, влязохте ли в мотрисата, след като видяхте труповете?

– Не, господине. Хм, сториха ми се съвсем мъртви. Видях много кръв. Помислих си, че трябва да ги оставя както са си.

– Познавахте ли някой от жертвите?

– Ами, не можех да разгледам хубаво мъжа, но ми заприлича на господин Елайъс заради хубавия костюм. Познах и жената. Искам да кажа, че не ѝ знам името, ама тя се бе качила преди няколко минути на горната спирка.

– Искате да кажете, че първо се е спуснала надолу, така ли?

– Да, господине. И тя беше редовна пътничка, като господин Елайъс. Само че пътуваше може би един път седмично. В петък, като снощи. Господин Елайъс пътуваше по-често.

– Защо според вас се е спуснала долу, но не е слязла от мотрисата?

Пийт неразбиращо го погледна, сякаш изненадан от толкова лесен въпрос.

– Щото са я застреляли.

Бош едва не се изсмя, но успя да се овладее. Не бе задал въпроса си достатъчно ясно.

– Не, искам да кажа, преди да я застрелят. Изглежда изобщо не се е опитала да слезе. Като че ли си е седяла на пейката и е чакала мотрисата да потегли отново нагоре, когато убиецът се е появил зад другия пътник.

– Нямам представа какво е правила.

– Кога точно се е качила на мотрисата?

– Предпоследния курс. Пратих Оливет надолу и онази госпожа беше вътре. Някъде към единадесет без пет-шест минути. Оставих мотрисата долу до единадесет и я качих обратно. Нали разбирате, последният курс. Когато пристигна, двамата бяха мъртви.

– Значи сте пратили Оливет долу и жената е била вътре. Пет-шест минути по-късно сте повикали мотрисата обратно и жената е била там. Така ли?

– Точно така.

– А през тези пет-шест минути не сте ли погледнали надолу?

– Не, броях парите в касата. После в единадесет излязох и заключих Синай. След това повиках горе Оливет. Тогава ги открих. Мъртви.

– Но не сте чули нищо отдолу? Никакви изстрели?

– Не, вече казах на госпожица Кизмин, че нося слушалки заради шума под станцията. Освен това броях парите. Бяха предимно монети по двадесет и пет цента. Пускам ги през автомат.

Той посочи към стоманения брояч до касата. Изглежда машината опаковаше монетите в хартиени фишеци по десет долара. После Елдридж Пийт удари с крак по дъсчения под, за да покаже генератора под

станцията. Бош кимна.

– Разкажете ми за жената. Споменахте, че е била редовна пътничка, нали така?

– Да, пътуваше веднъж седмично. Може да е вършела някаква работа из апартаментите в района, да е чистила или нещо подобно. Автобусът минава долу по Хил Стрийт. Сигурно го е взимала от там.

– Ами Хауард Елайъс?

– И той беше редовен пътник. Два-три пъти седмично, по различно време, понякога късно вечер като снощи. Веднъж заключвах и той ме повика отдолу. Направих изключение и го качих със Синай. Направих му услуга. По Коледа ми даваше малък плик. Беше любезен човек.

– Винаги ли пътуваше сам?

Възрастният мъж скръсти ръце и се замисли за миг.

– Обикновено, да.

– Спомняте ли си да е бил с някой друг?

– Струва ми се, че един-два пъти беше с някой. Но не се сещам с кой.

– С мъж или жена?

– Не знам. Може да е бил с жена, ама просто нямам спомен, нали разбирате?

Бош кимна и се замисли. Погледна към Райдър и вдигна вежди. Тя поклати глава. Нямаше какво друго да пита.

– Преди да си отидете, господин Пийт, бихте ли ни спуснали с мотрисата на долната спирка?

– Естествено. Винаги, когато двамата с госпожица Киз-мин поискате.

Той погледна към Райдър и усмихнато се поклони.

– Благодаря ви – каза Бош. – Да вървим тогава.

Пийт се приближи до клавиатурата на компютъра и набра команда. Подът завибрира и се разнесе висок стържещ звук. Операторът се завъртя към тях.

– Когато пожелаете – надвика шума той.

Бош му махна с ръка и излезе навън. Частейн и Бейкър, детективът от вътрешния отдел, който бе партнирал на Кизмин Райдър, стояха до парапета и гледаха към релсите.

– Слизаме долу – извика им Бош. – Ще дойдете ли с нас?

Без да кажат нищо, двамата тръгнаха след Райдър и всички заедно се качиха на мотрисата, наречена Оливет. Труповете отдавна ги нямаше. Но петната от кръв все още стояха по дървения под и пейката, на която

беше седяла Каталина Перес. Бош заслиза надолу по стъпалата, като внимаваше да не стъпи в червеникаво-кафявата локва, изтекла от тялото на Хауард Елайъс. После седна отдясно. Другите се настаниха надалеч от мястото, където бяха паднали трупове. Бош погледна през прозореца към станцията и махна с ръка. Мотрисата незабавно се разтресе и потегли. И той отново си спомни пътуването си с железницата като дете. Седалката беше точно толкова неудобна, колкото и тогава.

Не гледаше към другите. Очите му не се откъсваха от долната врата и релсите. Пътуването продължи не повече от минута. На долната спирка Бош слезе пръв. Той се завъртя и отново погледна към релсите. Главата на Пийт се очертаваше на фона на прозореца на станцията.

Хари не мина през въртележката, тъй като забеляза по нея черния прах за снемане на отпечатъци, а не искаше да си изцапа костюма. Управлението не смяташе това вещество за опасно и нямаше да му плати сметката за химическо чистене. Той посочи праха на другите и прескочи отгоре.

Огледа се наоколо с надеждата, че нещо може да привлече вниманието му, но не забеляза нищо необичайно. Пък и беше сигурен, че детективите от „Грабежи и убийства“ вече са претърсили района. Бе слязъл тук най-вече, за да получи лично представа за мястото. Отляво на сводестия изход на спирката имаше бетонно стълбище, предвидено за случаите, когато железницата не работеше, или за онези, които се страхуват да пътуват по наклонен релсов път. Стълбите бяха много популярни и сред любителите на неделния фитнес, които тичаха нагоре-надолу по тях. Преди около година беше чел за това в „Таймс“. В подножието на хълма до стълбището имаше осветена автобусна спирка. Дългата пейка беше покрита с навес от арматурно стъкло. На стените бяха залепени кинореклами. Една от тях представяше последния филм на Клинт Истуд – „Кръв“. В него се разказваше за бивш агент от ФБР, когото Бош познаваше.

Замисли се дали убиецът не е чакал под навеса Елайъс да се приближи до входа на Ейнджълс Флайт. Реши, че е малко вероятно. Спирката беше добре осветена и Елайъс щеше да го види. Тъй като смяташе, че адвокатът сигурно е познавал убиеца, Бош предполагаше, че престъпникът едва ли би чакал на толкова открито място.

Погледна от другата страна на арката, където имаше десетметрова ивица, разделяща спирката от малка офис-сграда. Там растеше акация, заобиколена от гъсти храсталаци. Прииска му се да не е оставял куфарчето си в мотрисата.

– Някой да носи фенерче? – попита той.

Райдър бръкна в чантата си и извади малко фенерче. Хари го взе и навлезе сред храстите, като осветяваше пътя си. Не откри очевидни следи, че убиецът е чакал тук. Отзад бяха пръснати всевъзможни боклуци, но като че ли всички бяха стари. Приличаше на място, на което са спирали бездомници, за да преровят чували с боклук, откънати отнякъде.

Райдър се приближи до него.

– Откри ли нещо?

– Нищо важно. Просто се опитвам да разбера къде се е крил нашият човек. Това е едно от подходящите места. Елайъс не би го видял и той би могъл да излезе, и да го последва към мотрисата.

– Може пък да не е имало нужда да се крие. Възможно е да са дошли заедно.

Бош я погледна и кимна.

– Възможно е. Също толкова, колкото и моята версия.

– Ами пейката на автобусната спирка?

– Прекалено е на открито и е много добре осветено. Ако е бил някой, от когото Елайъс е имал причина да се страхува, адвокатът е щял да го види.

– Ами ако е бил дегизиран? Спокойно би могъл да си седи на спирката.

– Права си.

– Ти вече си мислил за всичко това, но ме оставяш да си приказвам за неща, които вече знаеш.

Бош не отговори. Той ѝ върна фенерчето и излезе от храстите. Отново погледна към спирката и се изпълни с увереност, че е прав. Убиецът не беше чакал там. Райдър се приближи до него и проследи погледа му.

– Хей, познаваш ли Тери Маккейлъб от бюро то? – попита тя.

– Да, веднъж работихме заедно. Защо, ти познаваш ли го?

– Всъщност, не. Но го видях по телевизията. Ако питаш мен, не прилича на Клинт Истуд.

– Да, наистина не прилича.

Той видя, че Частейн и Бейкър са пресекли улицата и стоят до затворените врати на огромния „Гранд Сентръл Маркет“ и оглеждат земята.

Бош и Райдър отидоха при тях.

– Открихте ли нещо? – попита Киз.

– Може би да, може би не – отвърна Частейн.

Той посочи към мръсните изтъркани плочки в краката си.

– Фасове – рече Бейкър. – Пет – от една и съща марка. Което означава, че някой е чакал известно време тук.

– Може да е бил бездомник – предположи Райдър.

– Може – съгласи се Бейкър. – Но може и да е бил убиецът.

Бош не остана впечатлен.

– Някой от вас пуши ли? – попита той.

– Защо? – учуди се Бейкър.

– Защото ако пушехте, щяхте да разберете откъде са фасовете. Какво виждате, когато влезете в центъра „Паркър“?

Частейн и Бейкър озадачено се спогледаха.

– Ченгета? – предположи Бейкър.

– Да, но ченгета, които...

– Пушат – завърши вместо него Райдър.

– Точно така. В обществените сгради вече не се пуши, затова пушачите се събират пред входа. Този магазин е обществена сграда.

Той посочи към смачканите фасове.

– Това не означава, че непременно някой е чакал тук дълго време. Според мен, някой от служителите в магазина е излизал пет пъти през целия ден.

Бейкър кимна, но Частейн не бе съгласен със заключението.

– Може пък да е нашият човек – настоя той. – Къде другаде е чакал? В онези храсти ли?

– Защо не? Или както каза Киз, може да не е чакал. Възможно е да е дошъл заедно с Елайъс. Може Елайъс да го е смятал за приятел.

Бош бръкна в джоба на самото си, извади найлонов плик за веществени доказателства и го подаде на Частейн.

– А може и да греша, и ти да си прав. Прибери ги и ги надпиши, Частейн. Погрижи се някой да ги отнесе в лабораторията.

Няколко минути по-късно Бош завърши огледа на местопрестъплението. Той се качи на мотрисата, взе куфарчето си и се насочи към една от седалките близо до горната врата. После тежко се отпусна върху твърдата пейка. Чувстваше се уморен и му се искаше да се бе наспал, преди Ървинг да го повика. Възбудата и адреналинът, които придружаваха новите случаи, пораждаха измамна бодрост, която бързо отзвучаваше. Искаше му се да може да запали цигара и после малко да подремне. Но в момента беше възможно само едното. Налагаше се да намери денонощен магазин и да си купи цигари. После се отказа. Кой знае защо чувстваше, че никотиновият му глад се е превърнал в част от очакването на

Елинор. Струваше му се, че ако отново пропуши, всичко ще е загубено и че никога повече няма да я види.

– За какво мислиш, Хари?

Той вдигна поглед. Райдър стоеше на вратата.

– За нищо. И за всичко. Всъщност, едва започваме. Очаква ни много работа.

– Значи пак няма да има покой за уморените.

– Можеш да си сигурна.

Пейджърът му запиука и той припряно го свали от колана си. Номерът на дисплея му се стори познат, но не можеше да си спомни къде го е виждал. Извади телефона от куфарчето си и позвъни. Свърза се с дома на заместник-началник Ървин Ървинг.

– Разговарях с началника – каза му Ървинг. – Той ще се заеме с преподобния Тъгинс. Не се безпокойте за него.

Заместник-началникът презрително наблегна на думата „преподобен“.

– Ясно.

– Докъде стигнахте?

– Все още сме на местопрестъплението, тъкмо свършваме. Трябва да потърсим свидетели в съседните сгради, после си тръгваме. Елайъс е имал апартамент в центъра. Когато са го убили, е пътувал натам. Трябва да го претърсим заедно с офиса му веднага щом получим заповедите за обиск.

– Ами роднините на жената?

– Вече трябва да са ги уведомили.

– Разкажете ми какво стана в дома на Елайъс.

Тъй като по-рано Ървинг не го беше питал, Бош реши, че сега го прави, защото се е заинтересувал началникът на полицията. Накратко му описа случилото се и заместник-началникът му зададе още няколко въпроса за реакцията на съпругата и сина на адвоката. Хари разбираше, че също както с Престън Тъгинс, начинът, по който бе реагирало семейството на Елайъс, щеше да има пряко отношение към настроението на обществеността.

– Значи в момента не можем да разчитаме, че вдовицата или синът ѝ ще ни помогнат да овладеем положението, нали така?

– В момента, да. Но когато преживеят първоначалния шок, може би. Навярно няма да е зле да поговорите с началника лично да позвъни на вдовицата. На стената в дома на Елайъс видях снимка, на която е заедно с адвоката. Ако разговаря с Тъгинс, може да убеди и вдовицата да

ни помогне.

– Възможно е.

Ървинг промени темата и му каза, че заседателната зала на шестия етаж в центъра „Паркър“ ги очаква. В момента била отключена, но сутринта Бош щял да получи ключовете. Когато започнали работа вътре, стаята щяла да е постоянно заключена. Самият той щял да пристигне към десет часа и с нетърпение очаквал по-подробен доклад за следствието.

– Разбира се, господин заместник-началник – отвърна Хари. – До тогава би трябвало да сме свършили и с обиските.

– Непременно. Ще ви чакам.

– Ясно.

Бош се канеше да затвори, когато чу гласа на Ървинг.

– Моля?

– Още нещо. Заради самоличността на едната от жертвите реших, че в този случай е мой дълг да уведомя главния инспектор. Когато й изложих известните ни тогава факти, тя изглеждаше... как да се изразя... изглеждаше силно заинтригувана от случая. Думата „силно“ навярно не е достатъчно точна.

Карла Ентренкин. Бош едва не изруга гласно, но успя да се съдържи. Главният инспектор бе нова длъжност в управлението: гражданин, назначен от полицейската комисия като независим граждански наблюдател с пълната власт да извършва и контролира разследвания. Това беше по-редната крачка в политизирането на полицията. Главният инспектор отговаряше пред полицейската комисия, която на свой ред отговаряше пред градския съвет и кмета. Имаше и други причини Бош да е ядосан. Безпокоеше го присъствието на името и домашния номер на Ентренкин в бележника на Елайъс. Това пораждаше многобройни нови възможности, а оттука и усложнения.

– Тя ще дойде ли на местопрестъплението? – попита Хари.

– Не, струва ми се – отвърна Ървинг. – Изчаках с обаждането, за да мога да й кажа, че сте свършили с огледа. Спестих ви това главоболие. Но да не се изненадате, ако ви потърси през деня.

– Може ли да го направи? Искам да кажа, да разговаря с мен, без да мине първо през вас? Тя е гражданка.

– За съжаление, може да прави каквото си иска. Така е уредила въпроса полицейската комисия. Това означава, че накъдето и да се насочи, следствието трябва да е абсолютно чисто, детектив Бош. В противен случай, Карла Ентренкин ще ни разкаже играта.

– Разбирам.

– Добре, тогава само трябва да арестуваме убиеца и всичко ще е чудесно.

– Естествено, господин заместник-началник.

Ървинг затвори, без да каже нищо повече. Бош вдигна поглед. Частейн и Бейкър се качиха в моторната.

– Има само едно нещо, което е по-лошо от това вътрешният отдел да се влачи подире ти в такова следствие – прошепна той на Райдър. – Главният инспектор да ти надзърта над раменете.

Тя го погледна.

– Майтапиш ли се? Бавната Карла ли?

Бош едва не се усмихна на прякора, лепнат на Ентренкин от вестника на полицейския профсъюз. Наричаха я Бавната Карла заради начина, по който говореше пред полицейската комисия, критикувайки действията или представителите на управлението.

Едва не се усмихна, но намесата на главния инспектор в следствието беше прекалено сериозен въпрос.

– Да – отвърна той, – сега ни се натресе и тя.

9

На върха на хълма ги очакваха Едгар и Фуентес, завърнали се от дома на Каталина Перес, и Джо Делакроче, пристигнал от центъра „Паркър“ с подписаните заповеди за обиск. За претърсване на домовете и офисите на жертвите на убийство не винаги се изискваше одобрена от съда заповед. Но във важни случаи като този това беше разумна мярка. Ако завършеха с арест, тези разследвания привличаха вниманието на прочути адвокати, които използваша грешките на детективите, разнищаха недоизпитаните подробности и често успяваха да спечелят. Бош вече мислеше за този момент. Знаеше, че трябва да е извънредно внимателен.

Освен това смяташе, че особено за претърсването на офиса на Елайъс е необходима заповед. В него щяха да открият огромен брой папки за полиция и дела срещу управлението. Тези случаи най-вероятно щяха да бъдат поети от други адвокати и Бош трябваше да намери точката на равновесие между запазването на тайната между клиент и адвокат от една страна и следствието на убийството на Хауард Елайъс от друга. Детективите несъмнено трябваше да внимават с папките. Тъкмо поради тази причина беше позвънил в окръжната прокуратура, за да поиска присъствието на Джанис Лангауйзър.

Първо се приближи до Едгар, хвана го под ръка и го насочи към парапета над стръмния склон към Хил Стрийт. Тук другите не можеха да ги чуят.

– Как мина?

– Както винаги. Предпочитам да бях където и да е другаде, но да не гледам как хората приемат такава вест. Нали разбираш какво искам да кажа?

– Разбирам. Просто казахте на съпруга или му зададохте и въпроси?

– Зададохме му, но не получихме много отговори. Каза, че жена му била чистачка и от време на време работела там. Пътувала с автобуса. Не знаеше адреса. Каза, че пазела цялата информация в малък бележник, който носела със себе си.

Бош се замисли за миг. Не си спомняше да е забелязал в списъка с веществени доказателства какъвто и да е бележник. Той постави куфарчето си върху парапета, отвори го и извади папката, в която държеше

документите от местопрестъплението. Най-отгоре бе жълтият инвентарен списък, който му бе дал Хофман. В него се изброяваха вещите на жертва № 2, но сред тях нямаше бележник.

– Е, по-късно пак ще трябва да го попитаме. Не е носела бележник.

– Само че прати Фуентес. Съпругът ѝ не знае английски.

– Добре. Нещо друго?

– Не. Зададохме му обичайните въпроси. Врагове, проблеми, някой да я е тормозил, преследвал и така нататък. Нищичко. Съпругът ѝ каза, че нищо не я е безпокояло.

– Добре. Ами той?

– Изглеждаше естествено. Все едно, че го бяха ударили в лицето с големия тиган, наречен лош късмет. Нали разбираш?

– Да.

– При това, бяха го ударили твърде силно. Беше изненадан.

– Ясно.

Бош се огледа наоколо, за да се увери, че не ги чуват. После тихо заговори:

– Сега ще се разделим и ще се заемем с обиските. Искам ти да поемеш апартамента на Елайъс в „Плейс“. Ходих...

– Значи натам е отивал, а?

– Така изглежда. Ходих там с Частейн, хвърлихме един поглед. Искам този път внимателно да огледаш нещата. Освен това, искам да започнеш от спалнята му. Иди при леглото и извади бележника от горното чекмедже на нощното шкафче с телефона. Прибери го като веществено доказателство и го запечатай, така че никой да не го види.

– Естествено. Но защо?

– По-късно ще ти обясня. Просто го вземи, преди да го е намерил някой друг. Освен това вземи касетата от телефонния секретар в кухнята. На нея е записано съобщение, което ще ни трябва.

– Ясно.

– Добре тогава.

Бош се отдалечи от парапета и отиде при Делакроче.

– Някакви проблеми със заповедите?

– Ами, не, освен че трябваше два пъти да будя съдията.

– Кой съдия?

– Джон Хотън.

– Той е разбран човек.

– Като че ли втория път не му стана много приятно.

– Какво каза за офиса?

– Накара ме да прибавя клауза за запазване на тайната между адвокат и клиент.

– Това ли било? Дай да видя.

Делакроче извади заповедите от вътрешния джоб на самото си и му подаде онази за офиса в Брадбъри. Бош прегледа първата страница и стигна до въпросната клауза. Стори му се в рамките на нормалното. Съдията им позволяваше да претърсят офиса и папките и просто отбелязваше, че не трябва да бъде разгласявана откритата в тях поверителна информация.

– Това означава, че не можем да прегледаме папките и да ги предадем на градската прокуратура – каза Делакроче. – Че нищо не трябва да излиза извън следствието.

– Ще го преживея – отвърна Бош.

Той даде знак на всички детективи да се съберат. Забеляза, че Фуентес пуши и се опита да не мисли за това колко ужасно му се иска да запали цигара.

– Добре, заповедите за обиск са тук – каза той. – Ето как ще се разделим. Едгар, Фуентес и Бейкър, вие тримата поемате апартамента. Ще води Едгар. Уредете разпити на портиерите от всички смени. Трябва да научим колкото може повече за навигите и личния живот на Елайъс. Смятаме, че е възможно да има приятелка. Трябва да я открием. На връзката имаше ключове от порше и волво. Предполагам, че Елайъс е карал поршето и че го е оставил в гаража на блока. Проверете и това. Останалите отиваме в офиса.

– В заповедите не се посочва автомобил – възрази Делакроче. – Когато ме пратихте да ги взема, никой не ми каза, че има коли.

– Добре, тогава просто открийте колата, поразгледайте вътре през прозорците и ако видите нещо или решите, че се налага, ще вземем допълнителна заповед.

Докато казваше последните думи, Бош гледаше към Едгар. Чернокожият детектив едва забележимо кимна. Беше разбрал какво иска Хари – да открие автомобила и просто да го отвори и претърси. Ако откриеше нещо важно за следствието, щяха да вземат заповед и да се държат така, все едно, че никога не са виждали колата. Това бе обичайна процедура.

Бош си погледна часовника.

– Добре, сега е пет и половина. Най-късно до осем и трийсет трябва да сме свършили с обиските. Взимайте всичко, което ви се стори интересно. По-късно ще го проверим. Заместник-началникът Ървинг ни е издействал да работим в заседателната зала до кабинета му в центъра

„Паркър“. Но преди да отидем там, искам всички да се срещнем тук в осем и половина.

Той посочи към високия жилищен блок срещу Ейнджълс Флайт.

– Тогава ще се заемем с онзи блок. Не искам да го оставяме за покъсно, за да не изпуснем вероятни свидетели.

– Ами срещата със заместник-началник Ървинг? – попита Фуентес.

– Тя е в десет часа. Би трябвало да успеем. Но не се безпокойте. Даже да не свършим дотогава, аз ще отида на срещата, а вие ще продължите. Следствието е на първо място. Той няма да възрази.

– Хей, Хари? – рече Едгар. – Ако свършим преди осем и половина, може ли да закусуваме?

– Да, естествено, но не искам да пропуснем нещо. Не претупвайте обиска, за да успеете за палачинките си.

Райдър се усмихна.

– Знаете ли какво – каза Бош. – Ще се погрижа в осем и половина тук да ни очакват понички. Ако можете, просто почакайте дотогава. Добре, да действваме.

Той извади връзката с ключовете на Хауард Елайъс. Извади тези от апартамента и поршето и ги даде на Едгар. Поне два-три ключа бяха от офиса, други два-три от дома му в Болдуин Хилс. Оставаха още четири и Бош се замисли за гласа от телефонния секретар. Може би Елайъс имаше ключове от дома на любовницата си.

Прибра връзката обратно в джоба си и каза на Райдър и Делакроче да се качват на колите си и да тръгват за Брадбъри. Двамата с Частейн щяха да се спуснат с железницата и да повървят пеш по пътя, по който би трябвало да е минал Елайъс от офиса си до долната спирка на Ейнджълс Флайт. Когато детективите се разделиха и заминаха по задачите си, Хари отиде до прозореца на станцията и потърси с поглед Елдридж Пийт. Възрастният мъж седеше на стола до касата със слушалки и затворени очи. Бош внимателно почука по стъклото, но въпреки това операторът се сепна.

– Господин Пийт, сега искам още веднъж да се спуснем долу. После можете да заключите и да се приберете вкъщи при жена си.

– Добре, както кажете.

Хари кимна и понечи да закричи към мотрисата, после спря и отново погледна към Пийт.

– Вътре има много кръв. Имате ли човек, който да почисти, преди да отворите утре?

– Не се безпокойте, аз ще се заема. В килера имам парцал и кофа.

Свързах се с началника си. Още преди вие да дойдете. Каза ми да почистя Оливет, за да е готова за утре сутрин. В събота започваме в осем.

Бош кимна.

– Добре, господин Пийт. Съжалявам, че се налага да го направите.

– Винаги поддържам мотрисите чисти.

– Освен това, по въртележката на долната спирка е останал прах за снемане на отпечатъци. Много трудно се чисти, ако се изцапате.

– Ще се оправа и с него.

Хари кимна.

– Е, тази нощ много ни помогнахте. Благодаря ви.

– Тази нощ ли? По дяволите, вече е сутрин.

Пийт се усмихна.

– Сигурно сте прав. Довиждане, господин Пийт.

Бош понечи да се отдалечи, но после отново се върна при възрастния мъж.

– Още нещо. Вестниците дълго време ще са пълни с материали за случая. Ще го предават и по телевизията.

Не искам да ви казвам какво да правите, но защо не помислите да си откачите телефона, господин Пийт? И да не отваряте входната врата на всекиго.

– Ясно.

– Добре.

– И без това цял ден ще спя.

Бош за последен път му кимна и се качи на мотрисата. Частейн вече седеше на една от пейките до вратата. Хари мина покрай него и отново отиде в отсрещния край, където бе паднал Хауард Елайъс.

Железницата потегли веднага щом седна. Той погледна през прозореца и видя сивата светлина на зората покрай високите офис сгради на изток. Отпусна се на пейката и силно се прозя, без да си прави труда да покрива устата си с ръка. Прииска му се да легне. Пейката беше от твърдо, излъскано дърво, но изобщо не се съмняваше, че бързо ще заспи и че ще сънува Елинор и местата, където на човек не му се налага да заобикаля кървави локви.

Бош пропъди тази мисъл и бръкна в джоба си. Едва тогава си спомни, че там вече няма цигари.

Брадбъри беше перлата на градския център. Построен преди повече от век, неговата красота беше старинна, но въпреки това по-бляскава и трайна, отколкото на небостъргачите от стъкло и мрамор, които стърчаха над него като фаланга от жестоки пазачи, заобиколили прекрасно дете. Чудните му линии и глазирани плочки бяха издържали на предателството и на човека, и на природата. Бе издържал на земетръси и бунтове, на периоди на забрава и разруха, на град, който често не си правеше труда да опази малкото си културна история и корени. Бош смяташе, че в Лос Анджелис няма по-красива сграда – въпреки поводите, по които беше влизал вътре през годините.

Освен че в Брадбъри се намираха офисите на Хауард Елайъс, и неколцина други адвокати, на петте етажа на сградата се помещаваха няколко щатски и градски служби. Три големи помещения на третия етаж заемаше вътрешният отдел на лосанджелеското полицейско управление, които се използваша за заседания на Бюрото по правата – дисциплинарни трибунали срещу полицаи, обвинени в превишаване на правомощията си. Вътрешният отдел беше наел помещенията, защото прииждащата вълна от оплаквания срещу ченгета през 90-те години водеше до налагането на все повече дисциплинарни наказания. Сега заседания на Бюрото се провеждаха всеки ден, понякога дори по две-три на ден. А в центъра „Паркър“ нямаше достатъчно място.

За Бош вътрешният отдел само загрозяваше красотата на сградата. Детективът два пъти се бе изправял пред Бюрото по правата в Брадбъри. И всеки път даваше показания, изслушваше свидетелите и следователя от вътрешния отдел – в единия случай Частейн – да излагат фактите и разкритията по делото, после крачеше насам-натам под огромния стъклен покрив на атриума, докато тримата капитани решаваха съдбата му. Изходът беше благоприятен за него и двата пъти и той се влюби в Брадбъри с облицованите му с Мексикански плочки подове, филигранни от ковано желязо и окачени пощенски тръбопроводи. Веднъж потърси нещо за историята на сградата и откри една от най-интригуващите загадки на Лос Анджелис – въпреки вековната си слава, Брадбъри бе проектиран от обикновен чертожник, получавал минимално възнаграждение от пет долара на седмица. Когато през 1892 година начертал плановете, Джордж Уайман не бил следвал архитектура и нямал опит като проектант, но

тъкмо неговите скици щели да се претворят в сграда, издържала повече от век и карала да ѝ се дивят поколения архитекти. Още по-странен беше фактът, че Уайман никога повече не бе проектирал нищо, нито в Лос Анджелис, нито където и да е другаде.

Бош харесваше точно такива загадки. Привличаше го идеята за човек, оставил трайна следа само с един замах на ръката. Дори се отъждествяваше с Джордж Уайман. Не знаеше дали самият той е оставил нещо след себе си – човек обикновено не го разбира, докато в преклонна възраст не погледне назад към живота си. Ала имаше чувството, че това все още му предстои.

Заради еднопосочните улици и светофарите по пътя на Делакроче и Райдър, Бош и Частейн стигнаха до Брадбъри преди тях, макар и пеш. Когато приближаваха до тежките остъклени врати, Джанис Лангуайзър излезе от малък червен спортен автомобил, неправилно паркиран на тротоара пред сградата. Носеше на рамо кожена чанта и беше захапала в уста пластмасова чаша чай.

– Хей, не казахме ли след един час? – добродушно попита тя.

Бош си погледна часовника. Бяха закъснели с десет минути.

– Нали сте прокурор, съдете ме – усмихна се той.

После представи Частейн и по-подробно разказа на Лангуайзър за следствието. Когато свърши, Райдър и Делакроче паркираха колите си пред автомобила на прокурорката. Вратите на сградата бяха заключени. Той извади връзката на Елайъс и улучи ключа от втория опит. Влязоха в атриума. Беше толкова красиво, че всички неволно вдигнаха поглед нагоре. Зората обагряше стъкления таван над тях в лилаво и сиво. От скрити тонколони се носеше класическа музика. Нещо натрапчиво и навяващо печал, но Бош не можеше да си спомни откъде е.

– Адажиото на Барбър – каза Лангуайзър.

– Моля? – без да откъсва поглед от тавана, попита Хари.

– Музиката.

– А.

Над тях прелетя полицейски хеликоптер, насочил се към летището за смяна на дежурните. Той развали магията и Бош погледна надолу. Към тях се приближаваше униформен пазач. Беше чернокож младеж с късо подстригана коса и невероятно зелени очи.

– С какво мога да ви помогна? В момента сградата е затворена.

– Полиция – каза Бош, извади служебната си карта и я разтвори. – Имаме заповед за обиск на стая петстотин и пет.

Той кимна на Делакроче, който отново извади заповедта от джоба на самото си и я подаде на пазача.

– Това е офисът на господин Елайъс – каза младежът.

– Известно ни е – отвърна Делакроче.

– Какво става? – попита пазачът. – Защо ще претърсвате офиса му?

– Засега не можем да ви кажем – отговори му Бош. – Но трябва да ви зададем няколко въпроса. Кога започна смяната ви? Бяхте ли тук, когато снощи господин Елайъс си е тръгнал?

– Да, бях тук. Смяната ми е от шест до шест. Видях ги да си тръгват към единадесет.

– Кои?

– Ами, него и още няколко души. Заклучих вратата веднага, щом излязоха. После в сградата не остана никой друг, освен мен.

– Знаете ли кои бяха другите?

– Единият беше помощникът на господин Елайъс или както там се казваше.

– Секретар? Чиновник?

– Да, чиновник. Точно така. Младият студент, който му помагаше със съдебните дела.

– Знаете ли името му?

– Не, никога не съм го питал.

– Добре, ами другият?

– Не го познавам.

– Виждал ли сте го да идва тук?

– Да, тръгвах си заедно последните няколко вечери. Струва ми се, че няколко пъти преди това съм го виждал да идва и сам.

– Офис ли има тук?

– Не, поне аз не зная.

– Може би е бил клиент на господин Елайъс?

– Откъде да зная?

– Чернокож или бял?

– Чернокож.

– Как изглеждаше?

– Ами, не съм се вглеждал внимателно.

– Казахте, че сте го виждали и по-рано. Как изглеждаше?

– Просто си изглеждаше нормално. Той...

Бош все повече губеше търпение, макар да не знаеше защо. Пазачът изглежда полагаше всички усилия да си спомни. В полицейската работа беше нещо съвсем обичайно да се сблъскваш със свидетели, неспособни

да опишат някой, когото са виждали. Хари дръпна заповедта за обиск от ръката на младежа и я върна на Делакроче. Лангауйзър поиска да я види и започна да я чете, докато Бош продължи с пазача.

– Как се казвате?

– Робърт Кортланд. Включен съм в списъка на чакащите за полицейската академия.

Бош кимна. Повечето служители от охраната в града чакаха да ги приемат в полицията. Фактът, че чернокожият Кортланд още не е в академията говореше, че има някакъв проблем. Управлението правеше всичко възможно, за да привлечи представители на малцинствата. Трябваше да има някаква причина да оставят младежа в списъка на чакащите за академията. Вероятно беше признал, че пуши марихуана, не отговаряше на минималните изисквания за образование или пък бе имал сблъсъци със закона като малолетен.

– Затвори си очите, Робърт.

– Моля?

– Просто си затвори очите и се отпусни. Помисли за мъжа, когото си видял. Кажи ми сега как изглежда.

Кортланд се подчини и след малко им даде по-подробно, но все още непълно описание.

– Беше приблизително еднакъв на ръст с господин Елайъс. Но главата му беше бръсната. Лъщеше. Имаше малка брадичка под долната устна.

Той отвори очи.

– Това е всичко.

– Всичко ли? – приятелски попита Бош. – Робърт, така няма да те приемат в академията. Трябва ни още. На каква възраст беше мъжът?

– Не зная. Тридесетина-четиридесет.

– И това е нещо. Само десет години разлика. Слаб ли беше? Или дебел?

– Слаб, но мускулист. Нали разбирате, беше много як.

– Струва ми се, че описва Майкъл Харис – каза Райдър.

Бош погледна към нея. Харис беше ищецът по делото „Черния войн“.

– Правдоподобно е – продължи тя. – Процесът започва в понеделник. Сигурно са работили до късно, за да се подготвят.

Хари кимна и тъкмо се канеше да освободи Кортланд, когато Лангауйзър неочаквано се намеси, без да откъсва очи от последната страница на заповедта за обиск.

– Мисля, че имаме проблем с това.

Всички погледнаха към нея.

– Добре, Робърт. – каза Бош. – Ще се оправим сами. Благодаря ти за помощта.

– Сигурни ли сте? Не искате ли да ви придружа до горе, да отключи вратата или нещо друго?

– Не, имаме ключ. Ще се оправим.

– Добре тогава. Ако ви потрябва нещо, аз ще съм в стаята на охраната зад стълбището.

– Благодаря.

Кортланд закрича нататък, откъдето беше дошъл, но после спря и се завъртя.

– А, не знам дали знаете, но по-добре петимата да не се качват едновременно на асансьора. Тая стара браква сигурно няма да издържи такава тежест.

– Благодаря, Робърт – отново каза Бош.

Той изчака пазачът да излезне зад стълбището и се обърна към Лангуайзър.

– Госпожице Лангуайзър, сигурно досега не сте вземали участие в много разследвания. Ще ви дам един съвет – никога не заявявайте, че има проблем със заповедта за обиск пред някой, който не е ченге.

– По дяволите, съжалявам. Не...

– Какво м има на заповедта? – попита Делакроче. Гласът му издаваше, че очевидният пропуск в работата му го е обезпокоил. – Съдията каза, че всичко било наред.

Лангуайзър погледна надолу и размаха заповедта. Страниците се развяха като криле на кацащ гълъб.

– Просто мисля, че в случай като този е най-добре да сме абсолютно сигурни какво правим, преди да влезем вътре и да започнем да отваряме папките.

– Да, ще се наложи да отворим папките – отвърна Бош. – Там ще са имената на повечето заподозрени.

– Ясно ми е. Но това е поверителна информация, свързана със съдебни процеси срещу полицейското управление. Тя би трябвало да е известна само на адвокатата и на неговия клиент. Не разбирате ли? Възможно е да ви обвинят, че като сте отворили дори една единствена папка, вие сте нарушили правата на клиентите на Елайъс.

– Искаме само да открием убицеца му. Не ни пука за висящите дела. Моля се на Господ името на убицеца да не е в папките и той да не е

ченге. Но ако е така и ако Елайъс е запазил в папките отправените му заплахи? Ами ако по собствен път е научил нещо за човек, който има мотив да го убие? Разбирате ли, трябва да отворим тези папки.

– Всичко това ми е ясно. Но ако по-късно някой съдия постанови, че тази заповед не е законосъобразна, няма да можете да използвате онова, което откриете тук. Готови ли сте да поемете този риск?

Тя се извърна от тях и погледна към вратата.

– Трябва да намеря телефон – каза Лангуайзър. – Не мога да ви позволя да отворите офиса.

Бош ядосано въздъхна и мислено се изруга за това, че прекалено рано е повикал прокурор. Трябваше просто да си свърши работата както си знае и после да се занимава с последствията.

– Ето.

Хари отвори куфарчето си и й подаде клетъчния си телефон. Тя набра номера на окръжната прокуратура и поиска да я свържат с прокурор на име Дейвид Шийман. Бош знаеше, че завежда отдела за тежки престъпления. Когато я свързаха, Лангуайзър обобщи положението и детективът продължи да слуша, за да е сигурен, че излага правилно подробностите.

– Губим адски много време да се мотаем тук, Хари-прошепна му Райдър. – Искаш ли с Едгар да намерим Харис и да си поговорим с него за снощи?

Бош бе готов да кимне одобрително, но после се поколеба, като си помисли за възможните последствия.

Майкъл Харис съдеше петнадесет души от отдел „Грабежи и убийства“. Процесът трябваше да започне в понеделник. Харис, мияч на автомобили, лежал в затвора за въоръжен грабеж и нападение, искаше десет милиона долара заради нанесени щети, като твърдеше, че детективите от „Грабежи и убийства“ изфабрикували фалшиви улики срещу него, за да го обвинят в отвличането и убийството на дванадесетгодишно момиченце от известно и богато семейство. Според него, детективите го отвлекли и измъчвали в продължение на три дни с надеждата да изтръгнат признания, както и да научат къде се намира изчезналото дете. След като не го направил, те му нахлузили на главата найлонова торба и заплашили, че ще го задушат. Един От тях пъкнал в ухото му остър предмет – дело „Черния войн“, веществено доказателство № 2, молив – и му спукал тъпанчето. Но Харис не отстъпил и на четвъртия ден вече разлаганият се труп на момичето бил открит в пустеещ участък на две преки от апартамента му. Било изнасилено и удушено.

Убийството се бе превърнало в първото от цяла поредица престъпления, хвърлили в паника Лос Анджелес. Жертвата беше прекрасно русо, синеоко момиченце на име Стейси Кинкейд, измъкнато от леглото си в голямата и привидно сигурна семейна къща в Брентуд. Престъплението вледени града. Никой не можеше да се чувства в безопасност.

Колкото и ужасно да бе само по себе си, убийството на момиченцето беше прекалено раздухвано от медиите. Отначало това се дължеше на произхода на жертвата. Стейси беше доведена дъщеря на Сам Кинкейд, чието семейство притежаваше повече от десет магазина за автомобили в Лос Анджелес. Сам беше син на Джаксън Кинкейд, първия „цар на колите“, развил семейния бизнес от представителство на „Форд“, което му оставил след Втората световна война баща му. Подобно на Хауард Елайъс по-късно, Джак Кинкейд бе открил достойнствата на рекламирането по местната телевизия и през 60-те години постоянно присъстваше в късните реклами. Пред камерата той проявяваше чар, излъчваше искреност и добродушие. Изглеждаше също толкова надежден и заслужаващ доверие, колкото Джони Карсън и също толкова често присъстваше в лосанджелеските дневни и спални. Ако Лос Анджелес бе градът на автомобилите, Джак Кинкейд определено беше негов неофициален кмет.

Далеч от обективите, царят на колите беше пресметлив бизнесмен, който винаги играеше двойна игра и безмилостно мачкаше конкурентите си. Неговата империя бързо се разрастваше, паркингите му покриваха Южна Калифорния. През 80-те години делото на Кинкейд беше завършено и прозвището „цар на колите“ получи неговият син. Но старецът остана на трона си, макар и в повечето случаи незабележим за обществото. Това стана пределно ясно, когато изчезна Стейси Кинкейд. Старият Джак се върна на телевизионния екран, този път в новините, за да обяви един милион долара награда за връщането ѝ. Това бе поредният сюрреалистичен епизод от историята на убийството в Лос Анджелес. Старецът, с чийто телевизионен образ бяха израснали всички, отново се завърна, като съзливо умоляваше да пощадят живота на внучката му.

Напразно. Парите и сълзите му се оказаха излишни, когато трупът на детето беше открит от случаен минувач в пустеещ участък близо до апартамента на Майкъл Ха-рис.

Случаят влезе в съда единствено на основата на отпечатъците на Харис, открити в спалнята на момиченцето. Процесът прикова вниманието на града и всеки ден бе предаван на живо по телевизията. Адвокатът на Харис, Джон Пени, също толкова опитен, колкото и Елайъс, що се

отнасяше до манипулирането на съдебните заседатели, окачестви мястото на откриването на трупа като случайно и заяви, че отпечатъците, открити върху един от учебниците на детето, просто били изфабрикувани от полицията.

Цялата власт и пари на династията Кинкейд не можеха да се сравняват с антиполицейските настроения и расовото значение, което придоби случаят. Харис беше чернокож, Кинкейд, полицаите и прокурорите – бели. Обвинението окончателно се провали, когато Пени предизвика възприетата от мнозина като расистка забележка на Джек Кинкейд. Когато го разпитваше на свидетелското място, Пени го попита защо няма нито един магазин в южната част на централен Лос Анджелес. Без да се колебае и преди прокурорът да успее да възрази, Кинкейд отвърна, че никога не би въртял бизнес в район, чиито обитатели са склонни към бунтове. Каза, че взел това решение след бунтовете в Уотс през 1965 година и че то се затвърдило през 1992 година.

Въпросът и отговорът нямаха нищо общо с убийството на дванадесетгодишното момиченце, но се оказаха повратен момент в процеса. По време на по-късни интервюта съдебните заседатели заявиха, че отговорът на Кинкейд бил показателен за дълбокото расово разделение в града. Съчувствието рязко се пренасочи от семейството на жертвата към Харис. Обвинението беше обречено.

Съдебните заседатели оправдаха Харис за четири часа. После Пени предаде случая на колегата си Хауард Елайъс и Харис зае мястото си до Родни Кинг в пантеона на жертвите на гражданските права и на героите на Южен Лос Анджелес. Повечето от тях бяха заслужили тази чест, но някои бяха изцяло творения на адвокатите и медиите. Към която и категория да се отнасяше Харис, сега той искаше да му платят – с процес за нарушаване на гражданските права, в който десетте милиона долара щяха да са само първоначално обявената цена.

Въпреки съдебното решение и цялата реторика около него, Бош не вярваше в твърденията на Харис, че е невинен и че е бил измъчван от полицията. Един от детективите, които ищещът обвиняваше в жестокост, беше бившият му партньор, Франки Шиън, а Хари го познаваше като истински професионалист. Затова смяташе Харис просто за лъжец и убиец, успял да заблуди правосъдието. Не изпитваше каквито и да е угризения да го докара в полицията и да го разпита за убийството на Хауард Елайъс. Но в същото време знаеше, че ако го направи, рискува да потвърди вече понесените от него репресии-поне в очите на голяма част от обществото и медиите. Решението, което трябваше да вземе, бе

колкото полицейско, толкова и политическо.

– Чакай да помисля малко – каза той и се отдалечи от останалите.

Случаят се оказваше още по-деликатен, отколкото си бе мислил до този момент. Всяка погрешна стъпка можеше да доведе до катастрофа – за следствието, управлението и собствената му кариера. Зачуди се дали Ървинг е разбирал всичко това, когато е избрал групата на Бош. Навярно, каза си Хари, комплиментите на заместник-началника са били само параван за истинския му мотив – да ме хвърли на дивите зверове. Знаеше, че това е параноя. Ървинг едва ли би успял толкова бързо да състави толкова съвършен план. Залогът беше толкова голям, че изобщо не би включил в сметките екипа на Бош.

Той вдигна поглед и видя, че небето вече изсветляваше. Денят щеше да е слънчев и горещ.

– Хари?

Бош се извърна. Беше Райдър.

– Тя свърши.

Той се върна при останалите и Лангуайзър му подаде обратно телефона.

– Това няма да ви хареса – каза прокурорката. – Дейв Шииман иска да доведе независим адвокат, който да прегледа папките преди вас.

– Какъв е този независим адвокат, по дяволите? – попита Делакроче.

– Назначава се от съдия и ще контролира работата с папките. Задачата му е да защитава правата на клиентите и в същото време да ви дава каквото ви трябва. Поне така се надявам.

– Мамка му – процеди Бош. – Защо просто не се откажем от проклетия случай още сега? Щом окръжната прокуратура не се интересува дали ще разкрием убиеца, на нас също не ни пука.

– Детектив Бош, знаете, че не е така. Разбира се, че ни интересува. Просто искаме да се подсигурием. Заповедта, която сте получили, ви позволява да претърсите офиса. Шииман каза, че дори можете да прегледате папките с приключени случаи. Но за всички висящи дела първо ще трябва да изчакате независимия адвокат. Запомнете, този човек не ви е враг. Той ще ви даде всичко, което имате право да видите.

– И кога ще стане това? Другата седмица? Другия месец?

– Не. Шииман ще се заеме с въпроса още тази сутрин. Ще се свърже със съдия Хотън, ще му обясни положението и ще поиска да ни препоръча независим адвокат. С малко късмет, съдията може да го назначи още днес и следобед ще получите каквото ви трябва от папките. Най-

късно утре.

– Утре ще е прекалено късно. Трябва да действаме бързо.

– Да – потвърди Частейн. – Не знаете ли, че следствието е като акула? Трябва да...

– Добре, Частейн – прекъсна го Бош.

– Вижте – каза Лангауйзър, – ще се погрижа Дейв да осъзнае всичко това. Междувременно, просто трябва да проявите търпение. Сега какво ще правим? Ще продължаваме ли да се мотаем тук или ще се качим горе и ще направим каквото можем в офиса?

Бош продължително я изгледа, раздразнен от укорителния ѝ тон. После телефонът в ръката му извънтя. Обаждаше се Едгар. Шепнеше. Хари запуши другото си ухо, за да може да го чуе.

– Повтори, моля те.

– Виж, в спалнята съм. В нощното шкафче няма никакъв бележник. Проверих и в двете. Няма го.

– Какво?

– Бележникът бе, няма го в шкафчето.

Бош погледна към Частейн, който го наблюдаваше. Той се обърна и се отдалечи на разстояние от другите. После прошепна на Едгар:

– Сигурен ли си?

– Естествено, че съм сигурен. Щях да го намеря, ако беше там.

– Пръв ли влезе в спалнята?

– Да. Няма го.

– Спалнята, която се пада вдясно от коридора, нали?

– Да, Хари. Тази спалня. Просто го няма.

– Мамка му!

– Какво да правя?

– Нищо. Продължавай с обиска.

Бош изключи телефона, прибра го в джоба си и се върна при другите. Опита се да изглежда спокоен, сякаш разговорът е бил съвсем безобиден.

– Добре, хайде да се качим горе и да видим какво можем да направим.

Тръгнаха към асансьора, който представляваше открита клетка от ковано желязо с декоративни орнаменти и полирани месингови украшения.

– Би ли придружил дамите до горе? – предложи на Делакроче Бош.

– Ние ще се качим след вас.

Той извади връзката с ключове на Елайъс от джоба си и я подаде на

Райдър.

– Ключът от офиса би трябвало да е тук – каза Хари. – И онзи проблем с Харис засега не е от значение. Дай първо да видим какво ще открием в офиса.

– Естествено, Хари.

Те се качиха и Делакроче затвори вратата. Асансьорът рязко потегли. Когато изчезна от погледа им, Бош се обърна към Частейн. Яростта и разочарованието от всичко до този момент най-после свободно се изляха от него. Той остави куфарчето си и с две ръце сграбчи детектива от вътрешния отдел за реверите на самото. Грубо го блъсна към асансьорната шахта и заговори с нисък, мрачен глас, изпълнен с гняв:

– По дяволите, Частейн! Ще ти задам въпроса само един-единствен път. Къде е скапаният бележник?

Лицето на другия стана мораво и очите му се разшириха от изумление.

– Какво? За какво говориш, мамка му?

Той вдигна ръце и се помъчи да се отскубне, но Бош не отстъпваше и го притискаше с цялата си тежест.

– Бележника от апартамента! Зная, че си го взел и си го искам обратно. На часа.

Накрая Частейн все пак успя да се освободи. Самото, ризата и вратовръзката му бяха раздърпани. Той отстъпи по-далеч от Бош, сякаш се страхуваше от него и оправи дрехите си. После посочи с показалец към Хари.

– Не се приближавай до мен! Ти си луд! Нямам никакъв бележник. Ти го пипа последен. Видях те да го прибираш в проклетото чекмедже на нощното шкафче.

Бош пристъпи към него.

– Взел си го. Когато съм бил на бал...

– Казах да не се приближаваш до мен! Не съм го взимал. Ако го няма там, значи след като сме си тръгнали, в апартамента е влизал някой друг и го е взел.

Бош спря. Това бе очевидното обяснение, но изобщо не му беше хрумвало. Инстинктивно бе заподозрял Частейн. Той погледна надолу към плочките, засрамен от това, че е допуснал старата вражда да затъмни разсъдъка му. В този момент чу, че вратата на асансьора се отваря на петия етаж. Повдигна очи, безизразно погледна към Частейн и насочи показалец към лицето му.

– Ако откроя, че си го взел, Частейн, обещавам ти, че ще те направя

на пух и прах!

– Мамка ти! Не съм взимал никакъв бележник. Но това ще ти струва значката.

Бош ледено се усмихна.

– Давай! Никога няма да успееш.

Когато Бош и Частейн стигнаха до петия етаж, другите вече бяха в офиса на Хауард Елайъс. Той се състоеше от три помещения: приемна с бюро за секретарката, средна стая, в която имаше бюро за чиновника и кантонерки, заемащи две от стените. Третата, най-голямата стая беше кабинетът на самия Елайъс.

Докато Бош и Частейн минаваха през помещенията, другите мълчаливо стояха и умишлено не гледаха към тях. Беше ясно, че са чули суматохата във фойето. Хари не им обърна внимание. Вече беше загърбил сблъсъка с детектива от вътрешния отдел и пренасочил мисълта си към обиска. Надяваше се да открият нещо, което да даде насока на следствието. Той обходи трите стаи, като правеше общи наблюдения. В кабинета забеляза, че през прозорците зад голямото полирано писалище на Елайъс се вижда огромното лице на Антъни Куин. То беше част от изображение на актьора с протегнати ръце на тухлената стена на сградата отатък улицата.

Райдър влезе в кабинета зад него и също погледна през прозореца.

– Всеки път, когато идвам тук, се чудя кой беше този.

– Не знаеш ли?

– Сезар Чавес?

– Антъни Куин. Актьорът.

Тя не отговори.

– Предполагам, че е отпреди твоето време. Изображението се нарича „Папата на Бродуей“ и го представя така, все едно, че благославя всички бездомни наоколо.

– А, разбирам. – Не изглеждаше особено впечатлена. – Как ще процедираме?

Бош продължаваше да гледа към стенописа. Харесваше му, въпреки че му бе трудно да възприеме Антъни Куин като Христос. Но изображението като че ли пропускаше нещо в актьора – неговата сурова мъжественост и емоционална сила. Хари се приближи до прозореца и погледна надолу. Видя двама бездомници, спящи на паркинга под одеяла от вестници. Антъни Куин протягаше ръце над тях. Бош кимна. Тази картина беше едно от малкото неща, които го караха толкова много да харесва района. Също като Брадбъри и Ейнджълс Флайт.

Той се завъртя. Частейн и Лангуайзър бяха влезли в стаята зад

Райдър.

– Аз ще се заема с кабинета. Киз и Джанис отиват в стаята с кантонерките.

– И какво? – попита Частейн. – Ние с Дел поемаме приемната, така ли?

– Да. Опитайте се също да намерите имената на секретарката и чиновника. Днес ще трябва да поговорим с тях.

Частейн кимна, но Бош виждаше, че е ядосан.

– Знаеш ли какво? – прибави Хари. – Защо първо не идете да потърсите някакви кашони? Ще трябва да изнесем оттук адски много папки.

Частейн напусна кабинета, без да каже нищо. Бош хвърли поглед към Райдър и видя, че го гледа укоризнено.

– Какво?

– Нищо. Отивам в стаята с папките.

Тя излезе и го остави заедно с Лангуайзър.

– Всичко наред ли е, детектив?

– Да. Захващам се за работа. Ще направя каквото мога, докато не се появи вашият независим адвокат.

– Вижте, съжалявам. Но вие сам ме повикахте да ви съветвам. Продължавам да смятам, че така ще е най-правилно.

– Е, ще видим.

През следващия един час Бош методично претърсваше бюрото на Елайъс, разглеждаше вещите му, календара със срещите и документите му. Най-много време му отне четенето на няколкото бележника, в които имаше списъци с неща, които адвокатът е трябвало да направи, рисунки с молив и общи бележки от телефонни разговори. На корицата на всеки от бележниците имаше дата. Като че ли Елайъс изразходваше по един на седмица. Бош не откри нищо, което да му се струва от значение за следствието. Но за обстоятелствата около убийството се знаеше толкова малко, че нещо на пръв поглед маловажно по-късно можеше да се окаже съществено.

Преди да отвори последния бележник отново му позвъни Едгар.

– Хари, нали каза, че в телефонния секретар имало съобщение?

– Точно така.

– И него го няма.

Бош се облегна назад на стола на Елайъс и затвори очи.

– По дяволите!

– Да, изтрито е. Порових в машинката. Не е с касета, а с микрочип.

Чипът е изтрит.

– Добре – ядосано отвърна Бош. – Продължавай с обиска. Когато свършите, питай охраната кой е влизал и излизал от блока. Провери дали имат видеокамери във фоайето или на паркинга. Някой е влизал след като съм си тръгнал оттам.

– Ами Частейн? Той беше с теб, нали?

– Не се безпокоя за Частейн.

Той изключи, изправи се и отиде до прозореца. Не можеше да се примири с чувството, което все повече го глождеше – че някой го върти на пръста си.

Бош въздъхна и се върна към последния бележник на Хауард Елайъс. Докато го прелистваше, той се натъкна на бележки за човек, посочен като „Паркър“. Не вярваше, че това е истинското му име, а по-скоро представляваше код за някой от центъра „Паркър“. Бележките бяха предимно списъци с въпроси, които Елайъс очевидно бе имал намерение да зададе на „Паркър“, както и записки от разговори с този човек. Бяха в съкратена форма или адвокатът имаше собствена система за стенографиране, но и в двата случая трудно се поддаваха на дешифриране. На други места обаче бележките бяха пределно ясни. Една от тях показваше, че Елайъс е имал сигурен източник в центъра „Паркър“.

ПАРКЪР:

ДА ВЗЕМЕ ВСИЧКИТЕ 51Ж – НЕДОКАЗАНИТЕ

1. ШИЪН

2. КОБЛЕНЦ

3. РУКЪР

4. СТАНУИК

Имената принадлежаха на четирима детективи от „Грабежи и убийства“, които бяха сред обвиняемите в делото „Черния войн“. Елайъс искаше петдесетте и една жалби на граждани срещу тях. По-конкретно адвокатът искаше недоказаните обвинения, което означаваше, че го интересуват жалбите срещу четиримата, които са били разследвани от вътрешния отдел, но са останали недоказани. Управлението не включваше такива жалби в личните досиета на служителите си и по този начин адвокат като Елайъс не можеше да призове подателите им за свидетели. Бележката подсказваше на Бош, че Елайъс по някакъв начин е знаел за съществуването на недоказани жалби срещу четиримата и че е имал източник в центъра „Паркър“ с достъп до материалите по тези

жалби. Първото предположение не беше нищо особено – срещу всички ченгета имаше недоказани жалби. Това бе част от професията. Съвсем друг въпрос обаче беше да разполага с вътрешен човек, имащ достъп до подобни материали.

Едно от последните споменавания за Паркър изглежда се отнасяше до проведен разговор, вероятно по телефона. Изглежда Елайъс бе загубил източника си.

ПАРКЪР НЕ ИСКА РИСК/РАЗКРИВАНЕ ДА ГО ПРИТИСНА?

Какво не искаше Паркър, зачуди се Бош. Да му предаде материалите ли? Може би беше решил, че по този начин ще го разкрият? Нямаше достатъчно факти, за да направи каквото и да е заключение. Нямаше достатъчно информация, за да разбере и какво означава това „Да го притисна“. Не бе сигурен какво общо могат да имат тези бележки с убийството. Въпреки това беше заинтригуван. Един от най-гръмогласните и проспериращи критици на управлението бе имал информатор в центъра „Паркър“. В крепостта имаше предател и трябваше да открие кой е той.

Бош прибра последния бележник в куфарчето си и се зачуди дали разкритията му, особено онова за вътрешния човек на Елайъс в управлението, не го пращат в зоната, за която Джанис Лангуайзър се опасяваше, че може да представлява нарушение на тайната между адвокат и клиент. След като помисли няколко минути, реши да не ѝ казва нищо и продължи с обиска.

Той завъртя стола към страничното крило на писалището, върху което имаше компютър и лазерен принтер. Апаратурата беше изключена. Тази част на писалището имаше две малки чекмеджета. В горното откри компютърната клавиатура, а в долното канцеларски принадлежности, върху които лежеше тъмокафява папка. Бош я извади и я разтвори. Вътре имаше цветна, разпечатана на принтер снимка на почти съвсем гола жена. Листът имаше две гънки, които показваха, че по някое време е бил сгънат. Самата снимка не притежаваше качеството на онези в лъскавите списания. Беше любителска и зле осветена. Жената бе бяла, с къса светлоруса коса. Носеше високи до бедрата кожени ботуши с осемсантиметрови токове и оскъдни бикини, нищо повече. Стоеше с гръб към камерата, вдигнала единия си крак върху стол. Лицето ѝ почти не се виждаше. По средата на кръста ѝ имаше татуировка на лента и лък. Под снимката имаше добавен на ръка ред:

<http://www.girlawhol.com.gina>

Бош не беше особено вещ с компютрите, но все пак имаше достатъчно представа, за да разбере, че това е Интернет-адрес.

– Киз? – извика той.

Райдър играеше ролята на компютърен експерт в екипа им. Преди да постъпи в холивудския отдел „Убийства“, беше работила в компютърния отдел на управлението. Тя се появи на вратата и Бош ѝ махна да се приближи.

– Как върви при вас?

– Ами, само събираме папките. Тя не ми позволява да отворям нищо, докато не пристигне независимият адвокат. Надявам се Частейн да донесе много кашони, защото имаме... какво е това?

Тя гледаше към отворената папка с разпечатаната снимка на блондинката.

– Беше в чекмеджето. Хвърли един поглед. Има някакъв адрес.

Райдър заобиколи бюрото и погледна разпечатката.

– Това е уеб-страница.

– Ясно. Как можем да стигнем до нея?

– Ще ти покажа.

Бош се изправи. Райдър седна пред компютъра и го включи. Хари застана зад стола.

– Хайде да видим какъв му е Интернет-провайдерът-каза тя. – Случайно да си виждал наоколо служебна бланка на Елайъс?

– За какво ти е?

– Понякога хората вписват отгоре и-мейла си. Ако научим и-мейла му, ще стане много по-лесно.

Бош разбра. Но не бе забелязал служебни бланки в бюрото.

– Почакай.

Той отиде в приемната и попита Частейн, който седеше зад бюрото на секретарката. Детективът от вътрешния отдел отвори едно от чекмеджетата и посочи към кутия с разпечатани служебни бланки. Бош взе най-горната. Райдър се оказа права. И-мейл-адресът на Елайъс беше отпечатан под пощенския му адрес по средата в горната част на листа.

helias@lawyerlink.net

Хари се върна в кабинета на адвоката. Когато влезе вътре, видя, че Райдър е затворила папката с разпечатката на русокосата жена и осъзна,

че трябва да я бе смутил.

– Намерих – каза той.

Тя погледна към бланката, която Бош остави до компютъра.

– Добре. Това е името на потребителя. Сега ни трябва паролата му. Навсякъде е наблъскал пароли.

– Мамка му!

– Е – каза Райдър и започна да пише, – повечето хора избират нещо лесно – така че да не го забравят.

Тя престана да пише и погледна към екрана. Курсорът се бе превърнал в пясъчен часовник. После се появи съобщение, информиращо, че е била използвана невярна парола.

– Ти какво написа? – попита Бош.

– Рождената му дата. После е ред на най-близкия роднина. Как се казваше жена му?

– Мили.

Райдър написа името и след няколко секунди получи същото съобщение.

– Ами синът му? – попита Хари. – Казва се Мартин.

Райдър остана неподвижна.

– Какво има?

– Много от тези програми ти дават възможност само за три опита. Ако и на третия път не вкараш вярната парола, автоматично блокират.

– Завинаги ли?

– Не. За толкова време, за колкото я е настроил Елайъс. Може да е за петнадесет минути, час или повече. Хайде да помислим...

– Е-С-Л-А-П-У.

– Райдър и Бош светкавично се завъртяха. На вратата стоеше Частейн.

– Какво? – попита Бош.

– Това е паролата. Е-С-Л-А-П-У. „Елайъс срещу лосанджелеското полицейско управление“.

– Откъде знаеш?

– Секретарката я е написала от долната страна на попивателната си. Сигурно и тя използва компютъра.

За миг Бош внимателно го изгледа.

– Хари? – попита Райдър. – Да я вкарам ли?

– Опитай – без да откъсва очи от Частейн, отвърна той.

После се обърна и проследи с поглед как партньорката му пише паролата. Пясъчният часовник отново се появи, екранът се промени и

върху фон от синьо небе с бели облаци се появиха иконки.

– Влязохме – каза Райдър.

Бош отново погледна към Частейн.

– Браво.

После се обърна към екрана. Райдър маневрираше сред иконки, файлове и програми, които не му говореха нищо и му напомняха, че е анахронизъм.

– Наистина трябва да научиш тези неща, Хари – сякаш прочела мислите му, каза тя. – По-лесно е, отколкото изглежда.

– Защо, когато имам теб? Между другото, какво правиш?

– Само гледам какво има тук. Ще трябва да поговорим с Джанис. Много от имената на файловете отговарят на делата на Елайъс. Не зная дали можем да ги отваряме, преди...

– Не се безпокой за това – прекъсна я Бош. – Можеш ли да влезеш в Интернет?

Райдър направи още няколко хода с мишката и написа името на потребителя и паролата в прозорците на екрана.

– Надявам се, че е използвал същата парола и ще можем да видим страницата с голата жена.

– Каква гола жена? – попита Частейн.

Бош взе папката от бюрото и му я подаде. Той я отвори, погледна снимката и се подсмяхна.

Хари отново се обърна към екрана. Райдър бе влязла в мрежата.

– Какъв беше адресът?

Частейн ѝ го продиктува. Тя натисна „Ентър“ и зачака.

– Това е адрес на веб-страница в по-голям веб-сайт-поясни Райдър.

В този момент на екрана се появи снимката от разпечатката. Под нея имаше информация какво предлага жената и как да се свържат с нея.

„Аз съм Мадам Реджайна.

Предлагам садо-мазо услуги, завързване, унижения, робски наказания. Изпълнявам Желания на Клиентите.

Позвънете ми.“

Отдолу имаше телефонен номер, пейджър и и-мейл адрес. Бош си ги записа в бележника, който извади от джоба си. После отново погледна към екрана и забеляза син бутон с буквата „А“. Тъкмо се канеше да попита Райдър какво е предназначението му, когато Частейн издаде

презрителен звук. Хари се завъртя към него и детективът от вътрешния отдел поклати глава.

– Копелето сигурно се е въргало на колене пред тая кучка – процеди той. – Чудя се дали преподобният Тъгинс и неговите приятелчета от АЦСС знаят за това.

Говореше за организация, наречена Асоциация на църквите от Саут Сентръл, група, която Тъгинс оглавяваше и която сякаш винаги бе на разположение на Елайъс, щом адвокатът искаше да покаже на медиите гнева на Саут Сентръл, предизвикан от полицейските своеволия.

– Ние дори още не знаем дали се е срещал с жената, Частейн – отвърна Бош.

– О, няма начин. Иначе защо това ще е тук? Ще ти кажа нещо, Бош. Ако Елайъс е бил в тази игра, това може да отведе следствието докъде ли не.

– Не се тревожи, ще проверим всичко.

– Определено.

– Хм – прекъсна ги Райдър. – Има аудиобутон.

Бош погледна към екрана. Киз сочеше с мишката към синия бутон.

– Какво означава това? – попита той.

– Мисля, че можем наистина да чуем Мадам Реджайна.

Тя натисна бутон. Компютърът зареди аудиопрограмата и я стартира. От тонколоната се разнесе тежък, мрачен глас.

„Аз съм Мадам Реджайна. Ако дойдеш при мен, ще разбуля тайната на душата ти. Заедно ще разкрием истинското покорство, чрез което ще узнаеш действителната си същност и ще постигнеш свобода, която не ще намериш никъде другаде. Ще те направя такъв, какъвто аз поискам. Ще бъдеш мой. Чакам те. Позвъни ми.“

Тримата дълго останаха мълчаливи. Бош погледна към Частейн.

– Прилича ли ти на нея?

– На кого?

– На жената от записа в апартамента.

Частейн внезапно осъзна възможността и се замисли.

– Какъв запис? – попита Райдър.

– Можеш ли пак да го пуснеш? – помоли я Бош.

Тя отново натисна аудиобутоната и повтори въпроса си за записа. Хари изчака да чуе докрай Мадам Реджайна.

– Някаква жена беше оставила съобщение на телефонния секретар в апартамента на Елайъс. Не беше съпругата му. Но ми се струва, че не беше и този глас.

Той отново погледна към Частейн.

– Не зная – каза детективът от вътрешния отдел. – Възможно е. Ако се наложи, ще направим сравнение в лабораторията.

Бош се поколеба, като не откъсваше очи от Частейн и търсеше каквото и да е загатване, че знае какво се е случило със съобщението. Не забеляза нищо.

– Какво има? – неспокойно попита Частейн.

– Нищо – отвърна Хари.

После се завъртя и погледна към екрана.

– Нали каза, че било част от по-голям уеб-сайт – каза на Райдър той. – Можем ли да го видим?

Райдър не отговори и продължи да работи с клавиатурата. След няколко секунди екранът се промени и видяха рисунка на обут в чорап женски крак, свит в коляното.

„ДОБРЕ ДОШЛИ!

Това е директория за интимни, чувствени и еротични услуги
В Южна Калифорния.“

Под надписа имаше съдържание, от което потребителят можеше да избере жени, предлагащи най-различни услуги – от еротичен масаж до женско доминиране. Райдър кликна с мишката върху последното предложение и се появиха имената на жени, последвани от телефонните им кодове.

– Това си е чист интернетски бардак – каза Частейн.

Бош и Райдър не отговориха. Киз посочи с мишката името на Мадам Реджайна.

– Това е твоята директория – каза тя. – Избираш някоя страница и кликваш.

Райдър го направи и отново се появи страницата на Реджайна.

– Той е избрал нея – прибави тя.

– Бяла жена – рече Частейн. Гласът му издаваше веселие. – Удоволствия с бяла жена. Обзалагам се, че това няма да зарадва много приятелчетата му.

Райдър се завъртя и остро го изгледа. Канеше се да каже нещо, когато очите ѝ се разшириха и погледът ѝ мина покрай детектива от вътрешния отдел. Бош забеляза и се обърна. На вратата на кабинета стояха Джанис Лангуайзър и жена, която познаваше от вестниците и телевизията. Беше привлекателна и имаше гладката кожа с цвят на мляко с

какао, присъща на смесените раси.

– Почакайте малко – каза на Лангуайзър той. – Тук разследваме престъпление. Тя не може да влиза и...

– Разбира се, че може, детектив Бош – прекъсна го прокурорката. – Съдия Хотън току-що я назначи за независим адвокат по случая.

След тези думи жената влезе в кабинета, студено се усмихна и му протегна ръка.

– Детектив Бош – каза тя, – приятно ми е да се запознаем. Надявам се, че ще можем да работим заедно. Аз съм Карла Ентренкин.

Тя изчака малко, но никой не отговори.

– Първото нещо, за което ще ви помоля, е вие и хората ви незабавно да напуснете тези помещения.

12

Детективите излязоха от Брадбъри и с празни ръце закрачиха към автомобилите си. Бош вече беше по-спокоен. Вървеше бавно, така че Частейн и Делакроче първи да стигнат до колата си. Когато потеглиха обратно към Калифорния Плаза, той отвори предната дясна врата на автомобила на Киз, но не влезе вътре. Наведе се и я погледна, I докато Райдър закопчаваше предпазния си колан.

– Ти тръгвай, Киз. Ще се срещнем направо там.

– Пеша ли ще дойдеш?

Бош кимна и си погледна часовника. Осем и половина.

– Ще се кача с Ейнджълс Флайт. Вече би трябвало да работи. Знаеш какво да правиш, когато стигнеш там. Просто започни да чукаш по вратите.

– Добре, ще се видим там. Искаш да се върнеш и пак да разговаряш с нея, нали?

– С Ентренкин ли? Да, мисля да го направя. Ключовете на Елайъс още ли са у теб?

– Да. – Тя извади връзката от чантата си и му я подаде. – Искаш ли да ми кажеш нещо повече?

Бош се замисли за миг.

– Не още. Ще се видим там.

Райдър запали двигателя. Преди да включи на скорост, тя отново го погледна.

– Добре ли си, Хари?

– Да, добре съм – кимна той. – Само този проклет случай. Първо ни лепнаха Частейн – постоянно се сблъсквам с тоя задник! А сега ни натресаха и Карла Ентренкин. Достатъчно неприятно беше, че контролираше следствието. А сега участва в него. Не обичам политиката, Киз. Обичам да разкривам престъпници.

– Не говоря за това. Откакто сутринта се срещнахме, за да вземем колите от Холивуд, ми се струва, че ходиш като замаян. Искаш ли да поговорим за това?

Той едва не кимна.

– Може би по-късно, Киз – отвърна Бош. – Сега имаме работа.

– Както искаш, но вече започвам да се тревожа за теб, Хари. Трябва да си съсредоточен. Ако си разсеян, действаш по същия начин и на нас,

а така доникъде няма да стигнем. При други обстоятелства не би имало проблем, но както сам каза, сега сме под погледите на всички.

Бош кимна. Фактът, че бе доловила емоционалното му състояние свидетелстваше за детективските ѝ способности – да проникваш в душата на хората винаги беше по-важно, отколкото да разчиташ уликите.

- Разбрах те, Киз. Ще се съсредоточа.
- Надявам се.
- Доскоро.

Той плесна с длан по покрива и проследи с поглед отдалечаващия се автомобил. Сети се, че в такъв момент обикновено палеше цигара. Но не го направи. Вместо това погледна надолу към ключовете в ръката си и се замисли за следващия си ход. Трябваше да е много внимателен.

Бош се върна в Брадбъри и се качи в бавния асансьор, като си играеше с ключовете и мислеше за трите различни роли на Ентренкин в следствието. Първо странното присъствие на домашния ѝ телефон във вече изчезналия бележник на Елайъс, после като главен инспектор и сега като независим адвокат, който щеше да определи какво от папките в кабинета да бъде дадено на детективите.

Не обичаше съвпаденията. Не вярваше в тях. Трябваше да открие какво цели Ентренкин. Смяташе, че има добра идея за това и възнамеряваше да я потвърди, преди да продължи следствието.

Бош стигна последния етаж и натисна бутона, който щеше да прати асансьора обратно долу във фойето. Вратата на офиса на Елайъс бе заключена и той силно почука по лъскавото стъкло точно под името на адвокатата. Няколко секунди по-късно му отвори Джанис Лангуайзър. Карла Ентренкин стоеше на няколко крачки зад нея.

- Забравихте ли нещо, детектив Бош? – попита прокуратурката.
- Не. Ваш ли е онзи малък чуждестранен автомобил долу в забранената за паркиране зона? Червеният? Паякът се канеше да го вдигне. Показах си картата и ги помолих да ми дадат пет минути.
- Уф, по дяволите! – Тя погледна назад към Ентренкин и се втурна навън. – Веднага се връщам.

Докато минаваше покрай него, Бош влезе в офиса и затвори вратата зад себе си. После заключи и се обърна към Ентренкин.

- Защо заключихте? – попита тя. – Оставете я отворена, моля.
- Просто си помислих, че ще е по-добре да ви кажа онова, което искам да ви кажа, без да ни прекъсват.

Ентренкин скръсти ръце на гърдите си, сякаш да се предпази от евентуална атака. Той се загледа в лицето ѝ и усети същото чувство

както в момента, в който им беше казала да напуснат кабинета. То излъчваше стоицизъм и упоритост, въпреки ясно забележимата болка, спотаена в очите ѝ.

– Вижте, детектив Бош, наистина не виждам друг начин. Трябва да внимаваме. Трябва да мислим не само за случая, но и за обществеността. Трябва да убедим хората, че е направено всичко възможно. Искам...

– Глупости.

– Моля?

– Вие не би трябвало да сте тук и двамата отлично го знаем.

– Това вече наистина са глупости. Аз съм натоварена с общественото доверие. Мислите ли, че ще повярват дори само на една ваша дума за случая? Или пък на Ървинг, или на началника на полицията?

– Но вие нямате доверието на ченгетата. Освен това, има още един сериозен сблъсък на интереси, нали, госпожо главен инспектор?

– Какво искате да кажете? Мисля, че от страна на съдия Хотън беше много разумно да ме назначи за независим адвокат. Като главен инспектор вече имам известна представа от случая. Така не се налага да се включва в следствието външен човек. Той ме потърси, а не обратното.

– Не говоря за това и вие го знаете. Говоря за сблъсък на интереси. За причината, поради която изобщо не би трябвало да припарвате до следствието.

Ентренкин привидно неразбиращо поклати глава, но по лицето ѝ ясно пролича, че се страхува от онова, което знае Бош.

– Отлично ме разбирате – каза той. – Вие с Елайъс. Бях в апартамента му. Трябва да е било точно преди да отидете вие. Жалко, че сме се разминали. Можем да се разберем още тогава.

– Не зная за какво говорите, но госпожица Лангуайзър ме увери, че сте изчакали да получите заповеди за обиск, преди да влезете в апартамента и офиса му. Искате да кажете, че това не е вярно ли?

Бош се поколеба, осъзнал, че е допуснал грешка. Сега Ентренкин можеше да отблъсне атаката му и дори да тръгне в настъпление.

– Трябваше да сме сигурни, че в апартамента няма никой, който да се нуждае от помощта ни – отвърна той.

– Естествено. Ясно. Също като ченгетата, които прескочиха оградата на къщата на О. Дж. Симпсън. Просто искали да се уверят, че всичко е наред.

Тя отново поклати глава.

– Постоянната арогантност на това управление ме удивлява. Слушала съм много за вас и очаквах по-друго отношение, детектив Бош.

– Искате да си говорим за арогантност ли? Вие сте била онази, която е влизала вътре и е унищожила веществени доказателства. Главният инспектор на управлението, човекът, който контролира полицията! А сега искате да...

– Какви доказателства имате? Не съм правила нищо такова!

– Изтрили сте съобщението от телефонния секретар и сте взели бележника, в който е вписано името и телефонните ви номера. Обзалагам се, че имате ключ за апартамента-и пропуск за гаража. Влезли сте през гаража и никой не ви е видял. Веднага след като Ървинг ви е телефонира, за да ви съобщи за убийството на Елайъс. Ървинг обаче не е знаел, че между вас двамата е имало нещо.

– Празни приказки! Бих искала да видя как ще го докажете.

Бош вдигна ръка. Върху дланта му лежеше връзката с ключове на Елайъс.

– Това са неговите ключове – каза той. – Няколко от тях не са от къщата, апартамента, офиса и автомобилите му. Имам намерение да взема адреса ви и да проверя дали не са от вашата врата, госпожо инспектор.

Ентренкин бързо извърна поглед от ключовете, завъртя се и влезе в кабинета на Елайъс. Бош я последва. Тя бавно заобиколи писалището и седна. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче. Хари разбра, че я е пречупил с ключовете.

– Обичахте ли го? – попита той.

– Моля?

– Обичахте ли...

– Как смеее да ми задавате такъв въпрос?

– Това ми е работата. Било е извършено убийство. И вие сте замесена.

Тя се извърна от него и погледна надясно през прозореца към лицето на Антъни Куин. Беше очевидно, че едва сдържа сълзите си.

– Вижте, госпожо инспектор, хайде да се опитаме да приемем, че Хауард Елайъс е мъртъв. Независимо дали ми вярвате, искам да заловя човека, който го е убил. Става ли?

Тя колебливо кимна. Бош бавно и спокойно продължи:

– За да го заловя, трябва да науча всичко възможно за Елайъс. Не само онова, което ми е известно от телевизията, вестниците и други ченгета. Не само онова, което е в папките му. Трябва да зная...

Някой натисна заключената входна врата и после силно почука по стъклото. Ентренкин се изправи и отиде да отвори. Бош изчака в

кабинета. Чу, че адвокатката разговаря с Лангуайзър.

– Оставете ни за няколко минути, моля.

Тя затвори вратата, още преди да е получила отговор, заключи я, върна се обратно и отново седна зад писалището. Бош продължи да говори достатъчно тихо, за да не се чува навън.

– Трябва да зная всичко. И на двама ни е известно, че сте в състояние да ни помогнете. Не можем ли да сключим примирие?

Първата сълза се търкулна по страната на Ентренкин, скоро последвана от друга. Тя се наведе напред и започна да отваря чекмеджетата.

– Най-долното вляво – каза Бош.

Адвокатката го отвори и извади кутия със салфетки. Остави я в скута си, издърпа една от салфетките и избърса очите и лицето си.

– Странно колко бързо се променят нещата...

Последва дълго мълчание.

– Години наред познавах Хауард само бегло. Познанството ни беше чисто професионално, най-често се срещаме в съда. После, когато ме назначиха за главен инспектор, разбрах, че е важно да познавам критиците на полицейското управление. Уговорихме си среща. Точно тук – той седеше на това място... Всичко започна тогава. Да, обичах го...

Тази изповед предизвика нови сълзи и тя издърпа още няколко салфетки, за да ги попие.

– Колко време бяхте... заедно? – попита Бош.

– Около шест месеца. Но той обичаше жена си. Нямахме намерение да я напусне.

Сега очите ѝ бяха сухи. Тя прибра кутията със салфетки обратно в чекмеджето и като че ли облаците, допреди секунди забулвали лицето ѝ, бяха изчезнали. Хари видя как се промени изражението ѝ. Тя се наведе напред и делово го погледна.

– Ще сключа сделка с вас, детектив Бош. Но само с вас. Въпреки всичко... мисля, че ако ми дадете думата си, мога да ви се доверя.

– Благодаря. Какво предлагате?

– Ще разговарям само с вас. В замяна искам да ме пазите. И под това имам предвид да държите в тайна източника си на информация. Не се безпокойте, и без това няма да призная нищо в съда. Трябва да пазите само за себе си онова, което ще ви кажа. Може да ви е от полза, може и да не ви е.

Бош се замисли за миг.

– Би трябвало да се отнасям с вас като със заподозрян, а не като с източник на информация.

– Но вие инстинктивно усещате, че не съм била аз. Той кимна.

– Убиецът не е жена. Всичко показва, че е мъж.

– И че е ченге, нали?

– Възможно е. Точно това трябва да открия, ако изобщо ме оставят да водя следствието, а не се налага да се безпокоя за обществото, политиките, центъра „Паркър“ и всичко останало.

– Значи се договорихме, нали?

– Преди да сключа такава сделка, трябва да ми кажете нещо. Елайъс е имал свой човек в центъра „Паркър“. Някой с достъп до всякаква информация. Някой, който е бил в състояние да му осигури материалите от разследванията на недоказаните жалби. Трябва...

– Не съм била аз. Повярвайте ми, може и да съм пресякла някаква граница заради връзката ни. Но не съм пресякла границата, която имате предвид. За нищо на света. Противно на онова, което си мислят повечето ви колеги, целта ми е да предпазвам и да допринасям за развитието на управлението. А не да го унищожа.

Бош безизразно я погледна. Тя възприе това като съмнение.

– Как бих могла да му дам тези материали? Аз съм обществен враг номер едно в управлението. Ако влезех да ги взема или дори ако поисках да ми ги дадат, слухът щеше да стигне до шефовете по-бързо от земетръсна вълна.

Бош наблюдаваше напрегнатото ѝ лице. Знаеше, че е права. Тя не ставаше за секретен източник на информация. Детективът кимна.

– Сключваме ли сделката? – попита Ентренин.

– Да. С една уговорка.

– Каква?

– Ако ме излъжете дори само веднъж и го разбере, развалям сделката.

– Естествено. Но сега не можем да разговаряме. Трябва да свърша с папките, за да мога да ви ги предам. Вече, знаете защо искам да откриете убиеца – не само заради града, а заради самата мен. Какво ще кажете да се срещнем по-късно? Когато свърша тук.

– Няма проблем.

Когато петнадесет минути по-късно пресичаше „Бродуей“, Бош видя, че вратите на „Гранд Сентръл Маркет“ са отворени. От години, може би дори от десетилетия не беше влизал в магазина. Реши да мине през него и да излезе на Хил Стрийт при спирката на Ейнджълс Флайт.

Вътре имаше шандове за храна, зеленчуци и месо. Амбулантни

търговци продаваха евтини дрънкулки и сладкиши от Мексико. И макар че вратите току-що бяха отворени и вътре имаше повече продавачи, отколкото купувачи, въздухът беше надъхан с мириса на мазнина и пържена храна. Докато крачеше напред, Бош долавяше откъси от разговори на испански. Един от месарите внимателно поставяше кози главички върху лед до грижливо наредени нарязани волски опашки. В отсрещния край възрастни мъже пиеха гъсто, тъмно кафе и ядяха мексикански сладкиши. Бош си спомни обещанието си да занесе понички, преди да започнат издирването на свидетелите. Той се огледа наоколо и купи торбичка с хрупкави тестени пръчици със захар и канела, мексиканския вариант на понички.

Когато излезе на Хил Стрийт, Бош се огледа. На мястото, на което няколко часа по-рано Бейкър и Частейн бяха открили фасове, стоеше мъж с окървавена престилка и мрежичка за коса. Той пхна ръка под престилката и извади пакет цигари.

– Ясно – каза на глас Хари.

Пресече улицата до входа на Ейнджълс Флайт и зачака зад двама японски туристи. Мотрисите се разминаваха по средата на релсите. Бош прочете имената, написани над вратите им. Синай се изкачваше нагоре, а Оливет се спускаше.

Минута по-късно той последва туристите в Оливет. Нищо неподозиращите японци седнаха на същата пейка, на която десет часа преди това бе убита Каталина Перес. Кръвта беше почистена, а дървото прекалено тъмно и старо, за да личат петната. Не си направи труда да им каже. Пък и се съмняваше, че знаят английски.

Бош зае старото си място. В момента, в който се отпусна, той отново се прозя. Мотрисата потегли нагоре. Азиатците започнаха да снимат. Накрая с помощта на знаци го помолиха да вземе един от апаратите им и да ги фотографира. После двамата бързо се преместиха в отсрещния край на мотрисата.

Хари се зачуди дали са усетили нещо в него. Някаква опасност или мъката, стаена в гърдите му. Знаеше, че някои хора притежават тази способност. При него нямаше да е трудно. Не бе спал от едно денонощие. Той прокара ръка по лицето си и усети наболата четина. Наведе се напред, облегна лакти върху коленете си и усети старата болка, която се бе надявал никога повече да не изпита. Беше минало много време, от както не се бе чувствал толкова самотен, толкова чужд в собствения си град. Гърлото и гърдите му се свиха и изпита нещо като клаустрофобия.

Отново извади телефона си. Провери индикатора на батерията и

откри, че е почти изчерпана. Ако имаше късмет, щеше да му стигне за един разговор. Той набра домашния си номер и зачака.

Имаше едно съобщение. Макар да се страхуваше, че батерията няма да издържи, Бош бързо натисна бутона и вдигна телефона до ухото си. Но гласът не беше на Елинон. Това бе глас, променен навярно с целофан, увит около слушалката и после продупчен с вилица.

„Остави този случай, Бош – каза гласът. – Всеки, който се бори с ченгета, е куче и заслужава да умре като куче. Откажи се от случая, Бош. Откажи се!“

С Стигна в центъра „Паркър“ двадесет и пет минути преди срещата със заместник-началник Ървинг. Беше сам. Останалите шестима от групата му продължаваха да търсят свидетели в жилищния блок до Ейнджълс Флайт. После имаха други задачи. Той спря на регистратурата, показа служебната си карта на униформения полицаи и му каза, че през следващия половин час очаква да оставят анонимна информация за него. Помоли го незабавно да му я предаде в личната заседателна зала на заместник-началника.

После се качи с асансьора на третия етаж вместо на шестия, на който се намираше кабинетът на Ървинг. Отиде в стаята на отдел „Грабежи и убийства“ и откри, че няма никой, освен четиримата детективи, с които по-рано се бе свързал – Бейтс, О’Тул, Енгърсол и Рукър, първите, пристигнали на местопрестъплението при Ейнджълс Флайт. Очите им бяха кръвясали, след като бяха прекарвали там няколко часа през нощта, преди да предадат следствието на Бош. Той ги беше събудил в девет и им бе дал половин час да се срещнат в центъра „Паркър“. Спокойно можеха да стигнат. Хари им каза, че от това зависи кариерата им.

– Нямам много време – започна Бош, докато се приближаваше към тях по централната пътека между бюрата. Трима от детективите стояха около Рукър, който седеше на бюрото си. Това бе сигурен признак. Каквито и решения да бяха взети на местопрестъплението, преди да пристигне някой друг, в основата им стоеше Рукър.

Бош остана прав. Той започна да говори, използвайки ръцете си почти като телевизионен репортер, сякаш за да подчертае, че не ги заплашва каквото и да било.

– Вие четиримата поемате повикването. Отивате там, отправяте униформените и отцепвате района. Някой проверява трупите и ето на, според шофьорската книжка, единият е Хауард Елайъс. После...

– Нямахте шофьорска книжка, Бош – прекъсна го Рукър. – Капитанът не ти ли каза?

– Да, каза ми. Но сега просто ви разказвам една история, Рукър, затова слушай и мълчи. Опитвам се да ви спася и нямам много време.

Той изчака да види дали някой друг не иска да прибави нещо.

– Та както казах – продължи Бош, като гледаше право към Рукър, – според шофьорската книжка един от трупите принадлежи на Елайъс.

Затова вие четиримата, каквито сте интелигентни, си напъвате мозъците и разбирате, че има голяма вероятност убиецът да е ченге. Решавате, че Елайъс си е получил заслуженото. И ето тук се проявявате като тъпаци. Искате да помогнете на този убиец, като инсценирате обир. Смъквате...

– Бош, ти си пълен...

– Казах ти да млъкнеш, Рукър! Нямам време да слушам глупости, когато знаеш, че е станало точно така. Взели сте часовника и портфейла му. Само че сте се прецакали, Рукър. Одрали сте му китката с часовника. Аутопсията ще покаже, че тази рана е била нанесена след смъртта. И това означава, че вие четиримата отивате на кино, освен ако не го покриме.

Той замълча в очакване на реакцията на Рукър. Другият детектив мълчеше.

– Добре, като че ли успях да привлека вниманието ви. Някой иска ли да ми каже къде са часовникът и портфейлът?

Отново последва мълчание, по време на което Бош си погледна часовника. До десет оставаха петнадесет минути. Четиримата детективи от „Грабежи и убийства“ стояха като вцепенени.

– Не искате? Ясно – каза Хари, като плъзна поглед по лицата им. – Значи ето какво ще направим. След петнадесет минути имам среща с Ървинг, за да му докладвам. После той свиква пресконференция. Ако на регистратурата долу не се получи съобщение в кой канал или кошче за боклук са изхвърлени интересуващите ме вещи, ще кажа на Ървинг, че обирът е инсцениран от хората, дошли първи на местопрестъплението. Оттам натам се оправяйте сами.

Той отново ги погледна. Лицата им не изразяваха нищо друго, освен гняв и предизвикателство. Бош го очакваше.

– Аз лично нямам нищо против да стане така. Ще ми достави голямо удоволствие да видя как си получавате заслуженото. Но това ще прецака случая. И тъй като в това отношение съм чувствителен, ви давам възможност, от което направо ми се гади.

Той си погледна часовника.

– Имате петнадесет минути.

С тези думи Бош се завъртя и закричи към изхода. Рукър извика след него:

– Кой си ти, че да ни съдиш? Онзи тип беше куче! И заслужаваше да умре като куче. На кой му пука? Откажи се от случая, Бош. Откажи се.

Сякаш през цялото време беше очаквал това. Хари небрежно

заобиколи едно от празните бюра и тръгна по междинната пътечка към четиримата. Беше познал думите на Рукър. Поведението му скриваше връхлетелия го гняв. Когато се върна при тях, той разкъса кръга им и се наведе над бюрото на Рукър.

– Чуй ме добре, Рукър. Ако пак ми позвъниш вкъщи – независимо за какво, – ще дойда и ще те намеря. Няма да ти хареса, обещавам ти.

Рукър премигна, но после вдигна ръце в знак, че се предава.

– Хей, човече, не зная за какво говориш...

– Запази си думите за някой друг. Можеше поне да го направиш като мъж и да махнеш целофана. Ти си страхливец, Рукър.

Бош се надяваше, че когато стигне до заседателната зала на Ървинг, ще има поне пет минути, за да си прегледа бележките и да си събере мислите. Но заместник-началникът го очакваше седнал на кръглата маса и опрял лакти върху полираната повърхност. Върховете на пръстите му се допираха пред брадичката му.

– Седнете, детектив – каза той, когато Хари отвори вратата. – Къде са другите?

– Хм – рече Бош и остави куфарчето си върху масата, – имат още работа. Аз само исках да си оставя куфарчето и после имах намерение да изтичам долу за чаша кафе. Да ви донеса ли нещо?

– Не. Вие също нямате време за кафе. Медиите започнаха да ни притискат. Знаят за Елайъс. Някой се е разприказвал. Навярно от патологията. Така че скоро ще настане истински ад. Искам незабавно да чуя какво се е случило. Трябва да информирам началника, който ще води пресконференцията в единадесет часа. Седнете.

Бош седна срещу Ървинг. Веднъж вече беше докладвал по случай в тази зала. Струваше му се като че ли преди цяла вечност, но си спомняше времето, когато заслужи уважението на Ървинг и навярно доверието му, доколкото заместник-началникът изобщо бе способен да вярва на полицаи. Погледът му се плъзна по повърхността на масата и той видя стария белег от цигара, който бе оставил тогава.

– Кога ще дойдат? – попита Ървинг.

Все още държеше пръстите си с допрени върхове. Бош беше чел в наръчника за водене на разпити, че това означава чувство на превъзходство.

– Кой?

– Хората от групата ви, детектив. Казах ви, че искам да са тук за съещанието и после за пресконференцията.

– Е, още ги няма. Ще дойдат. В момента продължават следствието. Реших, че няма смисъл и седмината просто да зарежем всичко и да дойдем тук, когато и един спокойно може да ви докладва за положението.

По скулите на Ървинг се появиха гневни червени петна.

– Изглежда пак имаме проблем с общуването или не ви е ясна йерархията. Специално ви наредих да доведете хората си.

– Сигурно не съм ви разбрал, господин заместник-началник – излъга Бош. – Мислех, че най-важно е следствието. Спомням си, че искахте да ви докладваме, а не всички да са тук. Всъщност, съмнявам се, че има достатъчно място. Аз...

– Важното е, че ги искам тук. Партньорите ви имат ли телефони?

– Едгар и Райдър ли?

– Кой друг?

– Имат телефони, но батериите им са изтощени. Работихме цяла нощ. Моята също.

– Тогава позвънете на пейджърите им. Повикайте ги тук.

Бош бавно се изправи и се насочи към телефона, който бе поставен върху шкафа покрай едната стена. Позвъни на пейджърите на Едгар и Райдър, но когато набра номера си, добави една седмица накрая. Това беше отдавна установеният им код, означаващ, че не трябва да бързат или че изобщо не трябва да се обаждат.

– Е, добре – каза той, – надявам се, че ще позвънят. Ами Частейн и неговите хора?

– Оставете ги. Искам вашата група да е тук до единадесет за пресконференцията.

Бош се върна на мястото си.

– Защо? – попита той, макар че отлично разбираше. – Не казахте ли, че началникът ще...

– Началникът ще води пресконференцията. Но искаме да демонстрираме сила. Искаме обществото да знае, случаят се разследва от първокласни детективи.

– Искате да кажете от първокласни чернокожи детективи, нали?

За миг двамата се изгледаха.

– Вашата работа, детектив, е да разрешите този случай, при това колкото е възможно по-бързо. Не се затормозявайте с останалото.

– Е, това е доста трудно, господин заместник-началник, когато завързвате ръцете на хората ми. Не мога да го разреша бързо, ако ги викате тук за всичките си представления.

– Достатъчно, детектив.

– Те наистина са първокласни детективи. И тъкмо като такива искам да ги използвам. Не като пушечно месо за расовата политика на управлението. Те също не желаят да бъдат използвани по този начин. Това само по себе си е проява на рас...

– Казах, достатъчно! Нямам време да обсъждам с вас расови, институционални или други проблеми, детектив Бош. Тук става дума за общественото мнение. Достатъчно е да се каже, че ако допуснем погрешна стъпка относно случая или относно начина, по който го възприема обществото, градът отново може да пламне.

Ървинг замълча и си погледна часовника.

– След двадесет минути имам среща с началника. Бихте ли започнали да ме осведомявате за следствието, моля?

Бош се пресегна и отвори куфарчето си. Преди да успее да извади бележника, телефонът върху шкафа иззвъня. Той се изправи и тръгна към него.

– Не забравяйте – каза Ървинг. – Искам ги тук до единадесет.

Бош кимна и вдигна слушалката. Не беше нито Едгар, нито Райдър, пък и той не очакваше да са те.

– Тук е Кормиър от регистратурата. С Бош ли говоря?

– Да.

– Току-що оставиха съобщение за вас. Някакъв мъж, който не си каза името. Каза само, че онова, което ви трябвало, било в кошче за боклук на спирката на „Метролинк“ на пресечката на Първа улица и Хил Стрийт. Било в кафяв плик. Това е.

– Добре, благодаря.

Той затвори и погледна към Ървинг.

– Беше нещо друго.

Бош се върна на мястото си, извади бележника от куфарчето си, заедно с папката, в която държеше докладите от местопрестъплението, скиците и разписките за получаване на веществени доказателства. Нямаше нужда от тези неща, за да обобщи случая, но реши, че на Ървинг ще му подейства успокоително да се убеди в натрупването на документация по следствието.

– Чакам, детектив – каза заместник-началникът.

Бош вдигна поглед.

– В момента сме почти на нулата. Имаме ясна представа с какво разполагаме. Не разполагаме с данни за самоличността на убиеца и мотивите му.

– Тогава с какво разполагаме, детектив?

– Смятаме, че Елайъс е бил основната цел на явно предумишлено убийство.

Ървинг сведе глава и сключените му ръце се допряха до челото.

– Зная, че не е онова, което искате да чуете, господин заместник-началник, но фактите са си факти. Имаме...

– Последното, което ми каза капитан Гаруд, беше, че приличало на обир. Човекът носел костюм за хиляда долара и се разхождал по улиците в единадесет часа вечерта. Часовникът и портфейлът му ги нямало. Как можете да изключвате вероятността да е обир?

Бош се отпусна назад и зачака. Знаеше, че Ървинг само вдига пара. Онова, което Хари му съобщаваше, гарантираше да влоши още повече язвата му, когато медиите научеха.

– Часовникът и портфейлът бяха открити. Не са откраднати.

– Къде?

Бош се поколеба, макар че очакваше въпроса. Колебаеше се, защото се готвеше да излъже началника си заради четирима мъже, които изобщо не заслужаваха да поема такъв риск.

– В чекмеджето на бюрото в кабинета му. Трябва да ги е забравил там, когато е заключил и се е отправил към апартаментата си. А може да ги е оставил и нарочно, в случай, че го нападнат.

Все пак трябваше да измисли правдоподобно обяснение, когато аутопсията разкриеше, че драскотината по китката на Елайъс е нанесена след смъртта му. Щеше да му се наложи да я отдаде на манипулирането с трупа или с местенето му от страна на детективите.

– Тогав навярно крадецът го е застрелял, след като Елайъс не му е дал портфейла си – каза Ървинг, без да забелязва нервността на Бош. – Може първо да го е застрелял и после да го е претърсил.

– Последователността на изстрелите сочи друго. Убиецът е познавал Елайъс.

Заместник-началникът отпусна ръце върху масата и леко се наведе напред. После нетърпеливо заговори:

– Искам само да кажа, че не можете напълно да елиминирате тези възможности.

– Може би, но не работим по тях. Смятам, че това ще е губене на време, а не разполагам с достатъчно хора.

– Казах ви, че искам задълбочено следствие. Трябва да преобърнете и последния камък.

– Е, по-късно ще стигнем и до тези камъни. Вижте, господин заместник-началник, можете да кажете на медиите, че има вероятност

да е било обир. Не ми пука какво ще им кажете. Просто се опитвам да ви обясня докъде сме стигнали и какво ще търсим.

– Добре, продължавайте.

Той махна с ръка.

– Трябва да проверим папките на Елайъс и да съставим списък на потенциалните заподозрени. Ченгетата, които през годините адвокатът сериозно е приклещвал в съда или е опозорявал в медиите. Или и двете. И ченгетата, които щеше да съди в понеделник.

Ървинг не реагира. На Бош му се стори, че заместник-началникът вече си мисли за мига, когато заедно с началника на полицията щяха да бъдат изправени пред медиите.

– Имаме проблем – продължи той. – Съдията назначи Карла Ентеркин за независим адвокат, който да контролира защитата на клиентите на Елайъс. В момента е в офиса му и не ни пуска вътре.

– Не споменахте ли, че сте открили портфейла и часовника на Елайъс в офиса му?

– Така е. Преди Карла да се появи и да ни изхвърли оттам.

– Как така са я назначили?

– Тя казва, че съдията ѝ позвънил, защото я смятал за най-подходяща. Сега е в офиса заедно с прокурорката. Надявам се да получа първите папки днес следобед.

– Добре, какво друго?

– Трябва да знаете още нещо. Преди Карла да ни накара да си тръгнем, попаднахме на някои интересни неща. На първо място бележките, които Елайъс е пазел в писалището си. Прегледах ги. Става ясно, че е разполагал с вътрешен човек тук. Имам предвид в центъра „Паркър“. Сериозен източник, някой, който очевидно е имал достъп до архивите – до недоказаните обвинения, разследвани от вътрешния отдел. Имам основание да смятам, че са влезли в спор. Източникът му или не е можел, или не е искал да му даде нещо по делото „Черния войн“.

Ървинг помълча малко, като гледаше към Бош и мислеше. После заговори с още по-далечен глас:

– Източникът посочваше ли се?

– Не, поне в онова, което успях да прочета, а то не беше много. Освен това, беше шифровано.

– Какво е искал Елайъс? Има ли връзка с убийството?

– Не зная. Ако искате да проверя, първо тази версия, ще го направя. Мислех си, че по-важни са други неща. Ченгетата, които е изправял пред съда в миналото, онези, които щеше да съди в понеделник. Преди

да ни изхвърлят, открихме в офиса му още нещо.

– Какво?

– Всъщност, то отвежда следствието в две нови посоки.

Бош бързо разказа на Ървинг за разпечатаната снимка на Мадам Реджайна и за вероятността Елайъс да е бил замесен в садо-мазохистични отношения. Заместник-началникът като че ли прояви интерес към този аспект на следствието и го попита какво възнамерява да направи по него.

– Имам намерение да открия и разпитам жената, да проверя дали Елайъс наистина е имал връзка с нея. После ще видим.

– А другата насока в следствието?

– Семейството. Независимо дали е имал връзка с тази Реджайна, изглежда Елайъс е кръшкал. В апартамента му има достатъчно улики за това. Така че ако жена му е знаела, имаме мотив за убийството. Разбира се, просто правя предположение. В момента нямам никакви улики, че е знаела нещо, още по-малко че е организираща или извършила убийството. Това също противоречи на психологическия му профил.

– Какво искате да кажете?

– Не прилича на безпристрастната работа на наемен убиец. Начинът на убийството говори за омраза. Струва ми се, че убиецът е познавал Елайъс. Мисля също, че е бил мъж.

– Защо?

– Заради изстрела в задника. Било е като изнасилване. Мъжете изнасилват, не жените. Затова инстинктът ми подсказва, че това оневинява вдовицата. Но се е случвало инстинктът да ми изневерява. Все пак трябва да проверим тази версия. Той има и син. Както вече казах, момчето реагира доста бурно, когато им съобщихме. Но не ни е известно какви са били отношенията им с баща му. Затова пък ни е известно, че синът има опит с огнестрелно оръжие – в дома му видяхме една снимка.

Ървинг предупредително насочи пръст към Бош.

– Внимавайте със семейството – произнесе той. – Много внимавайте. Трябва да сме извънредно деликатни.

– Естествено.

– Не искам да се прецакваме.

– Няма.

Заместник-началникът отново си погледна часовника.

– Защо хората ви не позвъниха?

– Не зная. Тъкмо си мислех същото.

– Най-добре пак да им позвъните. Трябва да отида при началника.

В единадесет искам да сте с хората си в залата за пресконференции.

– Бих предпочел да продължа със следствието. Трябва...

– Това е заповед, детектив. – Ървинг се изправи. – Не подлежи на обсъждане. Няма да се наложи да отговаряте на въпроси, но искам да сте там заедно с хората си.

Бош взе папката и я прибра в отвореното си куфарче.

– Ясно – отвърна той, макар че заместник-началникът вече излизаше от стаята.

В продължение на няколко минути Бош остана замислен на мястото си. Знаеше, че Ървинг ще представи информацията пред началника по съвсем друг начин. А преди да я съобщят на медиите, двамата заедно щяха още повече да я видоизменят.

Той си погледна часовника. До пресконференцията оставаше половин час. Зачуди се дали ще има достатъчно време да иде до „Метролинк“, за да прибере портфейла и часовника на Елайъс. Трябваше да се погрижи за тях, особено след като вече бе казал на Ървинг, че ги е открил.

Накрая реши, че няма да успее. Отиде до телефона и набра домашния си номер. Отново му отговори телефонният секретар. Бош затвори, след като чу собствения си глас.

Беше прекалено нервен, за да изчака пресконференцията и да отиде до „Метролинк“. Спирката се намираще само на три минути път и Бош бе съвсем сигурен, че ще успее навреме да се върне в центъра „Паркър“. Той паркира неправилно на тротоара пред входа на метрото. Един от плюсовете на обозначените детективски автомобили беше, че не трябваше да се тревожи за глобите. Когато излезе навън, Хари извади палката от джобчето на вратата.

Изтича надолу по ескалатора и забеляза първото кошче за боклук до автоматичните-врати на входа на спирката. Според него, Рукър и партньорът му бяха напуснали местопрестъплението при Ейнджълс Флайт с откраднатите вещи и бяха минали покрай първото място, където знаеха, че ще намерят кошче за боклук. Единият бе изчакал горе в колата, докато другият се бе спуснал долу, за да се освободи от портфейла и часовника. Затова Бош бе сигурен, че са в първото кошче. Беше голямо и правоъгълно, с емблемата на „Метролинк“ отстрани и със син капак отгоре. Макар че бе пълно, не забеляза кафяв плик.

Бош свали капака на земята и разрови боклуците с палката. Смърдеше така, като че ли не е било изхвърляно от дни и не е било чистено от месеци. Откри празна дамска чанта и стара обувка. Постепенно го изпълни тревога, че го е изпреварил някой бездомник.

Почти на дъното, точно преди да се откаже и да продължи със следващото кошче, Бош видя плик, омазан с кетчуп, и го измъкна навън с два пръста. Разкъса го и погледна. Вътре имаше кожен портфейл и златен часовник „Картие“.

Качи се обратно с ескалатора, но този път не тичаше и продължаваше да разглежда съдържанието на плика. Верижката също беше златна или позлатена и се разтягаше. Бош леко подхвърли плика в ръка, за да премести часовника, без да го докосва. Търсеше парченца кожа, които можеха да са се заклезили между плочките. Не видя нищо.

Когато се върна в автомобила си, той си сложи ръкавици, извади портфейла и часовника и хвърли плика на пода отзад. После отвори портфейла и прегледа отделенията му. Елайъс беше носил шест кредитни карти и лични документи. Имаше малки, правени в студио снимки на жена му и на сина му. В отделениято за банкноти имаше три квитанции и празен чек. Пари нямаше.

Куфарчето му лежеше на седалката до него. Той го отвори и извади папката си, после откри списъка с вещите на жертвите. В джобовете на Елайъс бяха открили само монета от двадесет и пет цента.

– Копелета такива – гласно каза Бош, когато осъзна, че онзи, който е взел портфейла, е решил да задържи парите от него. Елайъс едва ли щеше да тръгне за апартамента си само с двадесет и петте цента за Ейнджълс Флайт.

За пореден път се зачуди защо си пъха главата в торбата за хора, които не го заслужават. Знаеше, че вече е прекалено късно да се откаже. Опита се да потисне тази мисъл, но не успя. Отвратен от самия себе си, той поклати глава, после прибра часовника и портфейла в отделни пликчета за веществени доказателства и залепи отгоре им бели стикери, върху които написа номера на следствието, датата и часа – 06:45. След това написа кратко описание на всеки предмет в чекмеджето и в бюрото на Елайъс, в което се предполагаше, че са открити, подписа се в ъглите на стикерите и прибра пликчетата в куфарчето си.

Преди за запали двигателя, Бош си погледна часовника. Имаше десет минути, за да стигне до залата за пресконференции. Предостатъчно време.

На пресконференцията присъстваха толкова много журналисти, че неколцина от тях стояха пред вратата. Бош си проправи път и се провря вътре. Покрай задната стена беше пълно с камери върху триножници, зад които стояха оператори. Бързо ги преброи. Бяха дванадесет – скоро цялата страна щеше да научи за убийството. Присъстваха репортери от осем местни лосанджелески телевизионни станции, включително една испаноезична. Всички ченгета знаеха, че ако някъде има повече от осем камери, значи си попаднал в обектива на медиите. И че работиш по сериозен, опасен случай.

Бяха заети всичките четиридесетина сгъваеми стола. Представителите на телевизията носеха скъпи костюми, а дамите бяха гримирани, докато тези от радиото бяха по дънки и вратовръзките на мъжете бяха разхлабени.

Бош погледна към подиума с емблемата на лосанджелеското полицейско управление. Наоколо се вихреше оживена дейност. Аудиотехниците монтираха апаратурата си към постоянно разклоняващото се дърво от микрофони. Един от тях стоеше точно зад подиума и правеше проверка на системата. Ървинг бе застанал настрана и тихо се съвещаваше с двама мъже в униформи и пагони на лейтенанти. Единият беше Том

О'Рурк от пресцентъра на управлението. Не познаваше другия, но реши, че е адютантът на заместник-началника, Майкъл Тълин, който го бе събудил няколко часа по-рано. От другата страна на подиума стоеше четвърти човек, облечен в сив костюм. Бош нямаше представа кой може да е. Началникът на полицията още го нямаше. Не можеше да чака медиите да се приготвят. Медиите трябваше да чакат него.

Ървинг го забеляза и му даде знак да се приближи. Бош се качи по трите стъпала и заместник-началникът постави ръка на рамото му.

– Къде са хората ви?

– Не съм се чувал с тях.

– Това е недопустимо, детектив. Наредих ви да ги доведете.

– Мога само да кажа, господин заместник-началник, че трябва да са наред много сериозен разпит и не исках да им преча, като им звъня. Разпитват съпругата и сина на Елайъс. Нужна е извънредна деликатност, особено в случай като този...

– Това не ме интересува. Исках ги тук и точка. На следващата пресконференция или ще ги доведете, или ще разделя групата ви и ще ви пратя в три толкова отдалечени един от друг участъка, че ще трябва да си взимате отпуска, за да обядвате заедно.

Бош се загледа в лицето на Ървинг.

– Разбирам, господин заместник-началник.

– Добре. Не го забравяйте. Скоро ще започваме. О'Рурк ще отиде да повика началника. Вие няма да отговаряте на каквито и да е въпроси. Това не е ваша грижа.

– Тогава защо съм тук? Може ли да си тръгна?

Ървинг изглеждаше така, сякаш щеше да изругае за пръв път в кариерата, а може би и в живота си. Лицето му почервеня и мускулите на яката му челюст силно се напрегнаха.

– Тук сте, за да отговаряте на въпроси, които можем да ви зададем ние с началника. Ще си тръгнете, когато ви освободя.

Бош вдигна ръце в знак, че се предава и отстъпи назад до стената, за да изчака началото на пресконференцията. Ървинг се отдалечи и размени няколко думи с адютанта си, после отиде при мъжа със сивия костюм. Хари обходи с поглед публиката. Не се виждаше почти нищо заради телевизионните прожектори. Но все пак успя да различи няколко лица, които познаваше лично или от телевизията. Когато най-последно забеляза Кейша Ръсел, той се опита да извърне очи преди репортерката от „Таймс“ да го е видяла, но беше прекалено късно. За миг погледите им се срещнаха, после тя почти незабележимо кимна. Бош не й отговори.

Не знаеше кой може да ги забележи. Знаеше, че никога не е добре публично да показва познанството си с журналисти. Затова просто продължи да я гледа още няколко секунди, после извърна очи.

Вратата отстрани на подиума се отвори. Появи се О'Рурк, който се завъртя и направи път на началника на полицията. Носеше сив костюм и изглеждаше мрачен. Лейтенантът от пресцентъра се качи на подиума и се наведе към микрофоните. Беше много по-висок от началника, за когото бяха предназначени.

– Всички ли са готови?

Въпреки че двама от операторите до задната стена извикаха „Не“, О'Рурк не им обърна внимание.

– Началникът ще направи кратко изявление за днешните събития и после ще отговори на няколко въпроса. Но засега ще ви бъде съобщена само обща информация по случая. Води се следствие. Заместник-началник Ървинг също ще отговаря на въпросите ви. Надявам се, че ще спазвате реда, за да свършим бързо и всеки да получи каквото му трябва. Господин началник?

Лейтенантът отстъпи настрана и началникът на полицията застана пред микрофоните. Той беше внушителен мъж, висок, рус и красив, с тридесетгодишен стаж в градските власти и богат опит в отношенията си с медиите. Но на този пост беше нов, едва от лятото, наследявайки дебелия си предшественик, който не притежаваше ръководителски усет, нито умееше да поддържа отношения с обществеността. Затова го бяха заменили с опитен чиновник, който бе достатъчно добър, за да играе самия себе си в холивудски филм. Началникът мълчаливо плъзна поглед по лицата в залата. Бош чувстваше, че този случай ще е първото му истинско изпитание на новата длъжност. Беше сигурен, че началникът също си дава сметка за това.

– Добро утро – най-после започна той, – Днес трябва да ви съобща неприятна новина. Късно снощи тук, в центъра, беше отнет животът на двама граждани. Каталина Перес и Хауард Елайъс пътували поотделно в железницата Ейнджълс Флайт, когато малко преди единадесет часа били застреляни. Повечето хора в този град познават Хауард Елайъс. Уважаван или не, той беше важна личност в нашия град. Каталина Перес от друга страна, също като мнозина от нас, е била обикновен човек. Просто с труд си е изкарвала прехраната, за да може семейството ѝ – съпругът и двете ѝ малки деца – да преживяват. Работела е като чистачка. Работела е денонощно. Когато са я убили, се е прибирала вкъщи при семейството си. Тази сутрин съм тук, за да уверя нашите граждани, че

тези две убийства няма да бъдат забравени. Бъдете сигурни, че неуморно ще работим по следствието, докато не получим справедливост за Каталина Перес и Хауард Елайъс.

Бош трябваше да му се възхити. Началникът на полицията говореше едновременно за двамата, сякаш Елайъс не е бил единствената цел на убиеца, а Перес случайно е попаднала на местопрестъплението. Той хитро се опитват да ги представи като жертви на безсмисленото и често случайно насилие, разяждащо града.

– Засега не можем да ви съобщим много подробности заради следствието. Но трябва да отбележим, че имаме достатъчно улики и се надяваме убиецът да бъде открит и изправен пред правосъдието. Междувременно се обръщаме към добрите граждани на Лос Анджелис с молба да запазят спокойствие и да ни позволят да си свършим работата. Рано е да се правят каквито и да е заключения. Никой не трябва да бъде засегнат. Чрез мен, чрез заместник-началник, Ървинг или чрез пресцентъра управлението редовно ще дава информация за случая, когато това не противоречи на следствието или евентуалното повдигане на обвинения срещу заподозрените.

Началникът отстъпи от катедрата и погледна към О'Рурк, с което даде знак, че е свършил. Лейтенантът понечи да се приближи до микрофоните, но преди да успее да го направи, публиката групово извика „Господин началник!“ Над всички се носеше кълтящият глас на репортер, добре познат на Бош и всички останали. Харви Бътън от Канал 4.

– Ченге ли е убило Хауард Елайъс?

Въпросът предизвика кратко мълчание, после отново всички се развикаха. Началникът се върна зад катедрата и вдигна ръце, сякаш за да успокои глутница кучета.

– Добре, почакайте малко. Не искам всички да викат едновременно. По един...

– Ченге ли е убиецът, господин началник? Можете ли да отговорите или не?

Отново беше Бътън. Този път другите репортери запазиха тишина и по този начин го подкрепиха. В крайна сметка това бе ключовият въпрос. Цялата пресконференция се свеждаше до него и отговора му.

– Засега – каза началникът, – не мога да ви отговоря. Следствието продължава. Разбира се, на всички ни са известни отношенията между Хауард Елайъс и управлението. Няма да сме си свършили работата докрай, ако не огледаме и собствените си редици. И ние ще го направим. Дори в момента го правим. Но засега...

– Възможно ли е управлението само да разследва себе си и обществото да продължава да му вярва?

Отново Бътън.

– Основателен въпрос, господин Бътън. На първо място, обществото трябва да е уверено, че следствието ще завърши с успех, независимо докъде ще ни отведе. Истината ще бъде разкрита. Ако е виновен полицай, той ще бъде изправен пред правосъдието. Гарантирам ви го. На второ място, управлението получава помощ от страна на главен инспектор Карла Ентренкин. Както всички знаете, тя е цивилен наблюдател, докладващ директно на полицейската комисия, градския съвет и кмета.

Началникът вдигна ръка, за да пресече следващия въпрос на Бътън.

– Не съм свършил, господин Бътън. Както казах, накрая бих искал да ви представя заместник главен специален агент Гилбърт Спенсър от лосанджелеското оперативно бюро на ФБР. Дватама с господин Спенсър подробно обсъдихме убийството и следствието и се договорихме бюрото да ни помогне. От утре агенти на ФБР ще работят рамо до рамо с детективите от полицейското управление, за да доведат съвместно това следствие до бърз и успешен завършек.

Бош се опита да не реагира, когато чу за участие на ФБР. Съобщението не го изненада. Разбираше, че от страна на началника това е умен ход, целящ временно да успокои обществеността. Бюрото дори можеше да помогне за решаване на случая, макар че това навярно не беше основната грижа на началника. Той се опитваше най-вече да предотврати пожара, преди да е избухнал. Но Бош се подразни, че предварително не са го уведомили и че трябваше да го научи едновременно с Харви Бътън и всички останали. Хвърли поглед към Ървинг, който го забеляза и също го погледна. После извърна очи към подиума, където бе застанал Спенсър.

– Все още няма много за казване – започна агентът. – Ще изпратим свои хора в помощ на следствието. Те ще работят заедно с детективите от полицейското управление и смятаме, че бързо ще успеем да разкрием убиеца.

– Ще разследвате ли полицаите, обвинени по делото „Черния войн“? – извика един от репортерите.

– Ще обърнем внимание на всичко, но засега не можем да споделим стратегията си. От този момент всички връзки с медиите ще минават през лосанджелеското полицейско управление. Бюрото ще...

– С какви правомощия ще участвате в следствието? – попита Бътън.

– Според кодексите за гражданските права, бюрото има право да

провежда разследвания, за да определи дали даден представител на закона е нарушил правата на гражданите. Ще предам...

Спенсър отстъпи от катедрата, без да завърши. Очевидно не му попадеше вниманието на медиите. Началникът на полицията застана пред микрофоните и даде думата на Ървинг, който зае мястото му и прочете изявление с повече подробности за престъплението и следствието. В същото време в него се съдържаха само най-общите факти и се съобщаваха името на Бош като детектив, водещ разследването. Обясняваше се също защо потенциалният сблъсък на интереси с „Грабежи и убийства“ и проблемите с недостига на персонал в Сентръл налага участието на детективи от холивудския участък. После Ървинг каза, че ще отговори на няколко въпроса и отново напомни на репортерите, че не може да разкрива важна информация, което може да навреди на следствието.

– Можете ли да ни кажете нещо повече за основната насока на следствието? – надвика останалите един от репортерите.

– Те са много – отвърна Ървинг. – Обръщаме внимание на всеки полицай, който може лично да е мразил Хауард Елайъс, не изключваме и вероятността да е било обир. Ние...

– Допълнителен въпрос – извика друг репортер. Явно искаше да се намеси, преди темата да бъде променена, иначе никога нямаше да го чуят сред всеобщата какофония. – Нещо от местопрестъплението подкрепя ли версията за обир?

– Няма да обсъждам подробности, които са следствена тайна.

– Имам информация, че не са били открити портфейлът и часовникът на Хауард Елайъс.

Бош погледна към репортера. Не беше от телевизията. Неугледният му костюм го показваше. Изглежда не бе и от „Таймс“, защото присъстваше Кейша Ръсел. Хари не го познаваше, но очевидно беше получил вътрешна информация за портфейла и часовника.

Ървинг замълча, сякаш мислеше какво точно да му разкрие.

– Вашата информация е вярна, но не е пълна. Когато снощи е напуснал офиса си, господин Елайъс е оставил часовника и портфейла в бюрото си. Те бяха открити днес. Разбира се, това не изключва мотивът за убийството да е обир, но е прекалено рано и все още знаем съвсем малко, за да правим такова заключение.

Кейша Ръсел, която винаги се държеше хладнокръвно, не се беше включила във всеобщите викове. Тя спокойно седеше с вдигната ръка и чакаше другите да изчерпат въпросите си. След като отговори на още няколко питання на телевизионни репортери, Ървинг най-после я

посочи.

– Казахте, че вещите на господин Елайъс били открити днес в офиса му. Претърсвали ли сте го и ако е така, какво е направено, за да се запази тайната между адвокат и клиент. Известно ни е, че всички дела на господин Елайъс бяха насочени единствено срещу институцията, извършила обиска на офиса му.

– Основателен въпрос – отвърна Ървинг. – Не сме извършвали пълен обиск на офиса на жертвата точно поради причината, за която споменахте. Именно това е и ролята на главен инспектор Ентренкин. Тя преглежда материалите в офиса на жертвата и ще ги предаде на детективите, след като ги провери за информация, която може да е в нарушение на тайната между адвокат и клиент. Тази процедура е по искане на съдията, издал заповедта за обиск на офиса на Хауард Елайъс по-рано днес. Доколкото разбрах, часовникът и портфейлът са открити в писалището на жертвата, като че ли просто са били забравени снощи, когато си е тръгвал. С това възнамерявам да закрия пресконференцията. Трябва да се съсредоточим върху следствието. Когато се появи нова информация, ще...

– Последен въпрос – извика Ръсел. – Защо управлението премина на дванадесетчасови смени?

Ървинг понечи да отговори, но погледна към началника на полицията, който кимна и се приближи до катедрата.

– Трябва да сме готови за всякакви случаи – каза той. – По този начин разполагаме с повече полицаи по улиците. Убедени сме, че гражданите ще запазят спокойствие и ще ни дадат време да проведем разследването, но като предпазна мярка наредих да бъде въведен в изпълнение план за готовност, според който всички полицаи работят и почиват по дванадесет часа до второ нареждане.

– Това ли е планът за действие в случай на граждански брожения, разработен след последните бунтове? – попита Ръсел и додаде: – Когато управлението беше сварено неподготвено заради отсъствието на такъв план?

– Това е планът, съставен през 1992-ра.

Той се приготви да отстъпи от катедрата, но Ръсел изстреля нов въпрос, който прозвуча по-скоро като заявление.

– Значи очакват избухване на безредици.

Началникът се върна пред микрофоните.

– Не, госпожице... хм, Ръсел, не очаквам такова нещо. Както казах, това е само предпазна мярка. Очаквам гражданите да проявят

спокойствие и чувство за отговорност. Надявам се, медиите да се държат по същия начин.

Той зачака нов въпрос, но репортерката млъкна. О'Рурк пристъпи напред и застана до катедрата.

– Това е всичко. След петнадесет минути в пресцентъра ще ви раздадем изявлението на заместник-началник Ървинг.

Докато репортерите бавно се изнизваха от залата, Бош проследи с поглед мъжа, задал въпроса за часовника и портфейла. Беше любопитен да научи кой е и къде работи. Навалицата го беше изтласкала до Бътн и двамата разговаряха. На Хари му се стори странно, защото никога не бе чувал репортери от вестник и телевизия да са в приятелски отношения.

– Детектив?

Той се завъртя. До него стоеше началникът на полицията и му протягаше ръка. Бош инстинктивно я стисна. Беше работил в управлението близо двадесет и пет години, а началникът тридесет и все пак никога не бяха разговаряли.

– Господин началник.

– Приятно ми е да се запознаем. Искам да знаете колко много разчитаме на вас и екипа ви. Ако се нуждаете от нещо, не се колебайте да се свържете с кабинета ми или със заместник-началник Ървинг. За каквото и да е.

– Ами, в момента ми се струва, че всичко е наред. Но ви благодаря, че предварително ме уведомихте за ФБР.

Началникът се поколеба само за миг, но очевидно не обърна внимание на намека му.

– Нямах начин. Не бях сигурен дали ще се намесят. Научих едва преди пресконференцията.

Той се обърна и погледна към агента. Спенсър разговаряше с Ървинг. Началникът им даде знак да се приближат и представи Бош на човека от ФБР. На Хари му се стори, че Спенсър го гледа с пренебрежение. Нямах добри впечатления от работата си с ФБР през годините. Никога не се беше срещал с този агент, но той бе заместник началник на лосанджелеското оперативно бюро и нямах начин да не е чувал за него.

– Как ще процедурираме, господа? – попита началникът.

– Ако сте съгласен, ще наредя хората ми да се съберат тук в осем часа утре сутрин – отвърна Спенсър.

– Отлично. Заместник-началник Ървинг?

– Да, съгласен съм. Ние ще работим в заседателната зала до моя кабинет. Ще съобщя на нашия екип да се събере в осем, за да прегледаме с какво разполагаме и да решим как ще продължим нататък.

Всички, освен Бош, кимнаха. Той знаеше, че няма думата по този въпрос.

После тръгнаха към вратата, през която беше влязъл началникът. Бош се оказа до О'Рурк. Той го попита дали знае кой е репортерът, задал въпроса за часовника и портфейла.

– Том Чейни.

Хари бе чувал това име, но не можеше да си спомни откъде.

– Репортер ли е?

– Не съвсем. Преди много години работеше в „Таймс“, но сега е в телевизията. Продуцент е на Харви Бътн. Не е достатъчно представителен, за да се появява пред камера. Затова му плащат адски много пари да търси материали за Харви и да му казва какво да говори. Харви има лице и глас. Чейни – ум. Защо питаш? Мога ли да ти помогна с нещо?

– Не. Просто се чудех.

– Заради въпроса за портфейла и часовника ли? Е, както ти казах, Чейни постоянно души наоколо. Има си източници. Повече от всички останали.

Излязоха през вратата и Бош зави наляво, за да се отправи обратно към заседателната зала на Ървинг. Готвеше се да напусне сградата, но не искаше да чака асансьор при всички тези репортери наоколо.

Когато стигна в заседателната зала, Ървинг седеше на старото си място.

– Съжалявам за онази работа с ФБР – каза той. – Научих го преди малко. Беше идея на началника.

– Разбрах. Сигурно така е правилно.

Той замълча в очакване на следващия ход на Ървинг.

– Сега искам хората ви да приключат с разпитите, които провеждат, и хубаво да се наспят, защото утре всичко започва наново.

Бош трябваше да положи усилия, за да се въздържа да не избухне.

– Искате да кажете да зарежем всичко, докато не се появят агентите от ФБР ли? Господин заместник-началник, това е убийство – двойно убийство! Не можем просто да прекъснем и утре пак да започнем.

– Не ви казвам да го прекъснете. Казах да завършите онова, което правите в момента. Утре ще се прегрупира-ме и ще начертаем нов за действие план. Искам хората ви да са свежи и готови за работа.

– Ясно. Както кажете.

Но Бош нямаше намерение да чака ФБР. Готвеше се да продължи следствието и да тръгне натам, накъдето го отведеше то. Независимо какво му нареждаше Ървинг.

– Може ли да получа ключ от тази стая? – попита той. – Скоро ще получим първата част от папките, които преглежда Ентренкин. Трябва ни сигурно място за тях.

Ървинг премести тежестта си на една страна и бръкна в джоба си. После плъзна ключа по масата. Бош го взе и го закачи на ключодържателя си.

– Колко души имат ключ за тук? – попита той. – Просто, да знам.

– Не се тревожете, детектив. Без мое разрешение в тази зала няма да влиза никой друг, освен хората ви.

Бош кимна, въпреки че Ървинг не беше отговорил на въпроса му.

Когато излезе през стъклените врати на центъра „Паркър“, Бош видя как се създава една новина. По площада отпред бяха разположени пет-шест телевизионни екипа, готови да излъчват репортажи на живо. На тротоара беше израснала микровълнова гора – върволица от телевизионни коли с издигнати микровълнови предаватели. Беше събота, иначе най-спокойният откъм новини ден през седмицата. Но убийството на Хауард Елайъс беше сензация. Определено щеше да е водеща новина. Местните телевизии щяха да започнат излъчване по обяд. И тогава щеше да се започне. Новината за убийството на Елайъс щеше да обрули града като горещ вятър и да разбуни страстите. Обстановката в управлението – а и в града-зависеше от начина, по който тези млади и красиви хора представяха получената информация. Полицията можеше само да се надява, че няма да разгорят вече тлеещото в обществото напрежение. Че ще проявят умереност и здрав разум, че просто ще изложат фактите, без да размахват томахаки. Но Бош знаеше, че тези надежди имат също толкова голям шанс, колкото и Елайъс, когато малко преди повече от дванадесет часа се бе качил на Ейнджълс Флайт.

Той веднага зави наляво и се насочи към служебния паркинг, като внимаваше да не попадне пред обектива на някоя от камерите. Не искаше да го показват по новините, освен ако не е абсолютно наложително.

Успя незабелязано да се измъкне и стигна до автомобила си. Десет минути по-късно паркира неправилно пред Брадбъри, като остави колата си зад друг телевизионен микробус. Когато излезе навън, той се огледа наоколо, но не видя репортери. Предположи, че са отишли на спирката на Ейнджълс Флайт, за да заснемат местопрестъплението.

Бош се качи със стария асансьор на последния етаж, отвори вратата и излезе на площадката, където се сблъска с Харви Бътън, продуцента и оператора му. Когато се опита да ги заобиколи, тримата неспокойно го изгледаха. После продуцентът заговори:

– Хм, детектив Бош? Аз съм Том Чейни от Канал 4.

– Браво.

– Чудех се дали не можем да поговорим за...

– Не. Приятен ден.

Бош успя да ги заобиколи и закрачи към офиса на Елайъс. Чейни продължи да говори зад него.

– Сигурен ли сте? Получихме доста информация и сигурно и за двама ни ще е от полза, ако можем да я потвърдим. Не искаме да ви причиняваме каквито и да е проблеми. Ще е най-добре, ако си сътрудничим. Нали разбирате?

Хари спря и погледна назад към него.

– Не, не разбирам – каза той. – Ако решите да пуснете в ефир непотвърдена информация, това си е ваша работа. Но аз няма да потвърдя каквото и да било. И вече имам сътрудници.

Той се завъртя, без да дочака отговор, и се насочи към вратата, на която бе написано името на Хауард Елайъс. Нито Чейни, нито Бътън казаха нещо.

Когато влезе в офиса, завари Джанис Лангуайзър да седи зад бюрото на секретарката и да преглежда някакви документи. До нея имаше три кашона, пълни с папки. Прокурорката вдигна поглед.

– Детектив Бош?

– Хей, за мен ли са тези кашони? Тя кимна.

– Първата партида. А, много ви благодаря за онова, което направихте по-рано.

– За какво?

– Казахте ми, че вдигат автомобила ми. Излъгахте ме, нали?

Бош съвсем бе забравил.

– Хм, не съвсем. Това си беше забранена зона. Спокойно можеха да го направят.

Той се усмихна, когато разбра, че го е разкрила. По лицето му плъзна червенина.

– Вижте, трябваше да разговарям с инспектор Енренкин насаме. Извинете ме.

Преди Лангуайзър да успее да каже нещо, Карла Енренкин надникна от съседната стая. Тя също държеше папка в ръка. Бош посочи към трите кашона на пода.

– Като че ли имате известен напредък.

– Надявам се. Може ли да поговорим за малко?

– Естествено. Но първо искам да ви питам нещо. Идваха ли хора от Канал 4 да ви интервюират?

– Да – потвърди Лангуайзър. – И от Канал 9 преди тях.

– Казахте ли им нещо?

Прокурорката хвърли бегъл поглед към другата жена и сведе очи към пода. Не отговори нищо.

– Аз дадох кратко изявление – отвърна Енренкин. – Нищо

сериозно, само им обясних ролята си. Може ли да поговорим?

Тя отстъпи назад и Бош влезе в стаята с кантонерките. На бюрото имаше друг кашон, пълен до половината с папки. Ентренкин затвори вратата след него. После остави на бюрото папката, която държеше, скръсти ръце и строго го погледна.

– Какво има? – попита той.

– Том Чейни току-що ми каза, че на пресконференцията било съобщено следното. Хм... че господин Елайъс бил оставил портфейла и часовника си тук. Мислех си, че когато сутринта ви помолих да напуснете, ви е станало ясно, че...

– Съжалявам. Забравих.

Бош остави куфарчето си върху бюрото, отвори го и извади пликчетата с портфейла и часовника.

– Вече ги бях прибрал в куфарчето си, преди да дойдете. После забравих и си тръгнах с тях. Искате ли да ги върна там, където ги намерих?

– Не. Просто исках обяснение. И не съм сигурна, че ви вярвам.

Последва продължително мълчание, по време на което двамата се гледаха напрегнато.

– Само за това ли искахте да разговаряме? – попита накрая Бош.

Тя се завъртя към бюрото и папката, която бе преглеждала.

– Мислех, че отношенията ни няма да са такива.

– Вижте – отвърна той, като затвори куфарчето си, – вие си имате вашите тайни. Аз също. Въпросът е, че Хауард Елайъс не е бил ограбен. Така че продължаваме нататък. Става ли?

– Ако се опитвате да ми кажете, че в това следствие са замесени хора, които са се опитали да скрият веществени доказателства...

– Нищо не се опитвам да ви кажа.

Очите ѝ проблеснаха гневно.

– Те не би трябвало да работят в управлението. Знаете го.

– Това е съвсем друг въпрос. Имам по-важ...

– Има хора, които са на мнение, че няма нищо по-важно от безупречността на служителите в едно полицейско управление.

– Говорите като на пресконференция, госпожо главен инспектор. Сега ще взема тези папки. По-късно ще се върна за следващата партида.

Той понечи да се върне в приемната.

– Просто си мислех, че сте различен, това е всичко – каза тя.

Бош отново се обърна към нея.

– Вие не знаете дали съм различен, защото не ви е известно най-важното нещо за мен. По-късно пак ще поговорим.

– Липсва още нещо.

Той спря и я погледна.

– Какво?

– Хауард Елайъс постоянно си водеше записки. Винаги държеше бележник на писалището си или го носеше със себе си. Последният му бележник липсва. Знаете ли къде е?

Бош се върна при бюрото, отново отвори куфарчето си и извади бележника.

– Няма да ми повярвате, но вече го бях прибрал, когато се появихте вие и ни изхвърлихте.

– Всъщност, вярвам ви. Прочетохте ли го?

– Отчасти. Също преди да дойдете вие.

Тя продължително го изгледа.

– Ще го прехвърля и ако няма проблеми, ще ви го дам още днес. Благодаря, че го върнахте.

– Моля.

Когато пристигна в ресторанта на самообслужване, другите вече бяха там и ядяха. Седяха на една от дългите маси в задното помещение и бяха сами. Бош реши да свърши с работата, преди да се нареди на някоя от опашките и да си поръча.

– Как е? – попита Райдър, когато се приближи и седна на пейката до нея.

– Ами, струва ми се, че беше прекалено бледичко, за да е по вкуса на Ървинг.

– Мамка му на Ървинг – отвърна Едгар, – Не съм станал ченге заради такива гадости.

– Аз също – присъедини се Райдър.

– За какво говорите? – попита Частейн.

– За междурасови отношения – отвърна Киз. – Колко показателно, че не успя да се сетиш.

– Хей, аз...

– Няма значение – намеси се Бош. – Хайде да поговорим за случая, става ли? Първо ти, Частейн. Свършихте ли с жилищния блок?

– Да, свършихме. Нищо.

– Освен че открихме информация за жената – каза Фуентес.

– А, да, вярно.

– За коя жена?

– За другата жертва. Каталина Перес. Почакай малко.

Частейн се наведе към пейката и взе бележника си. Прелисти го на втората страница и плъзна поглед по записките.

– Апартамент деветстотин и девет. Перес е била чистачка там. Ходела е всеки петък вечер. Та ето откъде е идвала.

– Но тя се е качвала нагоре – възрази Бош. – Не е работела до единадесет, нали?

– Не, това е въпросът. Работела от шест до десет и половина, после взимала Ейнджълс Флайт до автобусната спирка и се прибираща вкъщи. Само че по пътя надолу трябва да е погледнала в чантата си и да е открила, че бележника ѝ, в който си записвала графика и телефонните номера, го няма. Снощи го извадила в апартаментата, защото собственикът доктор Райли си бил сменил телефонния номер и ѝ дал новия. Но после го оставила на масата в кухнята. Трябвало е да се върне, защото иначе не си знаела графика. Тази госпожа...

Той отново се наведе към пейката и взе бележника, поставен в найлоново пликче за веществени доказателства.

– ... искам да кажа, че ѝ погледнах графика. Скъсвала се е от работа. Имала е ангажименти всекидневно, често и нощем. Онзи Райли каза, че можела да ходи у тях само в петък вечер. Справяла се отлично...

– Значи, когато са я очистили, се е връщала обратно, така ли? – попита Едгар.

– Така изглежда.

Последва продължително мълчание. Бош се замисли за това как забравянето на един бележник е коствало живота на Каталина Перес.

– Добре – каза накрая той. – Вече знаем какво са правили всички в мотрисата. Чиста ли е останалата част от блока?

– Никой не е чул и видял нищо – отвърна Частейн.

– Всички ли разпитахте?

– В четири апартаментата никой не ни отговори. Но всички те бяха от срещната страна.

– Добре, засега ще ги оставим. Киз, разговаря ли пак със съпругата и сина?

Райдър дъвчеше последната хапка от сандвича си и вдигна пръст, докато преглътне.

– Да, поотделно и заедно. Нищо не ми направи впечатление. И двамата са абсолютно убедени, че убиецът е ченге. Не...

– Разбира се – прекъсна я Частейн.

– Остави я да говори – каза Бош.

– Не добих впечатление, че знаят много за случаите на Елайъс или

за вероятни заплахи. Дори не е имал кабинет у дома си. Успях да спечеля доверието на госпожа Елайъс и тя ми каза, че била убедена във верността му. Каза го точно така – „убедена“. Нещо не ми прозвуча както трябва. Мисля, че ако не се съмняваше, щеше да каже, че ѝ е „бил“ верен, а не, че е била „убедена“, нали разбираш какво имам предвид?

– Значи смяташ, че е знаела, така ли?

– Възможно е. Но също смятам, че ако е знаела, е щяла да го приеме. Да си съпруга на Хауард Елайъс е означавало високо обществено положение. Много съпруги на такива мъже правят този компромис. Затварят си очите за някои неща, за да запазят чистия му неопетнен образ, и живота, който водят.

– Ами синът?

– Мисля, че е обожавал баща си. Ужасно страда.

Бош кимна. Уважаваше умението на Райдър да провежда разпити. Беше я виждал в действие и знаеше, че е изключителна. Знаеше също, че я е използвал по начин, не чак толкова различен от начина, по който Ървинг бе искал да я използва по време на пресконференцията. Беше я пратил в дома на Елайъс, защото знаеше, че тя ще се справи. Но и защото беше чернокожа.

– Зададе ли им основния въпрос?

– Да. Снощи и двамата са си били вкъщи. Не са излизали. Взаимно си осигуряват алиби.

– Страхотно – подметна Частейн.

– Добре, Киз – каза Бош. – Някой друг да иска да съобщи нещо?

Той се наведе напред, за да може да види лицата им. Никой не му отговори. Забеляза, че всички вече са изяли сандвичите си.

– Е, не зная дали сте чули нещо за пресконференцията, но началникът повика тежката артилерия. От утре сутрин в следствието се включва и ФБР. В осем имаме среща в заседателната зала на Ървинг.

– Мамка му – процеди Частейн.

– С какво са по-добри от нас, по дяволите? – попита Едгар.

– Навярно с нищо – отвърна Бош. – Но фактът, че го съобщи на пресконференцията, сигурно ще помогне за запазване на мира. Поне засега. Във всеки случай да оставим това за утре, когато ще видим как ще се развият нещата. Дотогава имаме още време. Ървинг неофициално ми нареди да прекратим следствието, докато не се появят агентите, но това са глупости. Казах му, че ще продължим да работим.

– Да, не трябва да оставяме акулата да умре, нали така? – обади се Частейн.

– Точно така, Частейн. Е, зная, че никой от нас не е спал. Мислех си, че някои можем да продължим и да свършим привечер, а други да отидат да подремнат и после отново да се включат. Какво ще кажете?

Отново никой не се обади.

– Добре, ето как ще се разделим. В багажника на колата ми има три кашона с папки от офиса на Елайъс. Искам вие от вътрешния отдел да ги вземете и да ги отнесете в заседателната зала на Ървинг. Преглеждайте папките и записвате имената на ченгетата и всички останали, които трябва да се проверят. Искам да съставите списък. Когато се уверим в алибито на всеки от тях, го задраскваме и продължаваме нататък. Трябва да сте готови до утре сутрин, когато пристигнат агентите. После можете да си отидете и да се наспите.

– А какво ще правите вие? – попита Частейн.

– Ще се заемем със секретарката и асистента на Елайъс. После аз ще се прибера и ще подремна. Е, поне така се надявам. Довечера ще трябва да поговорим с Харис и да проверим онова нещо с Интернет. Искам да зная за какво се отнася, преди да се намеси ФБР.

– Най-добре да внимавате с Харис.

– Ще внимаваме. Това е една от причините, заради която го оставам за довчера. Ще разиграем картите както трябва и медиите дори няма да разберат, че сме приказвали с него.

Частейн кимна.

– Ами онези папки, които ни даваш, стари ли са или нови?

– Стари. Ентренкин е започнала със завършените дела.

– Кога ще можем да се запознаем с материалите за „Черния войн“? Това е важното. Останалото са глупости.

– Надявам се да ги получа по-късно днес. Но останалото не са глупости. Трябва да проверим и последната папка от офиса. Защото ако пропуснем нещо, после някой адвокат може да ни натрие носа в съда. Ясно ли е? Не пропускате нищо.

– Ясно.

– Освен това защо толкова се интересуваш от материалите за „Черния войн“? Ти си оправдал онези ченгета, нали така?

– Да, и какво от това?

– В такъв случай мислиш ли, че в папката ще откриеш нещо по-различно от онова, което вече знаеш? Пропуснал ли си нещо, Частейн?

– Не, но...

– Но какво?

– Това е последното дело. Мисля, че сред материалите трябва да

има нещо.

– Е, ще видим. Всяко нещо с времето си. Засега се заемете със старите папки и недейте да пропускате нищо.

– Казах ти, няма. Просто е досадно да знаеш, че си губиш времето.

– Добре дошъл в отдел „Убийства“.

– Да бе, да.

Бош бръкна в джоба си и извади малка кафява кесия. Вътре имаше няколко дубликата на ключа за заседателната зала, които беше направил в китайския квартал на път за ресторанта. Той я остави на средата на масата и ключовете изтракаха.

– Всеки получава ключ от заседателната зала на Ървинг. Когато оставите папките там, искам залата да е постоянно заключена.

Бош се изправи и погледна към Частейн.

– Хайде, да вървим да вземем кашоните от колата.

Разговорите със секретарката и асистента бяха толкова безрезултатни, че на Бош му се искаше да са си спестили това време за сън. Секретарката Таила Куимби беше болна от грип и през последната седмица не бе напускала дома си в окръг Креншо. Нямаше представа какво е правил Хауард Елайъс в дните преди смъртта си. Освен че можеше да зарази Бош, Едгар и Райдър, тя не им каза почти нищо. Обясни им, че Елайъс пазел в тайна стратегията си за всеки процес, както и останалите аспекти от работата си. Нейната роля била най-вече да отваря пощата, да отговаря на телефона, да приема посетителите и клиентите и да плаща сметките. Що се отнася до телефона, тя каза, че Елайъс имал пряка линия в кабинета си и че номерът му бил известен на много негови приятели и роднини, както и на някои репортери, дори на враговете му. Така че не успя да им помогне да определят дали адвокатът е бил заплашван преди убийството. Детективите ѝ благодариха и напуснаха дома ѝ, като се надяваха, че няма да се разболеят.

Асистентът, Джон Бабиньо също ги разочарова. Той потвърди, че в петък вечер наистина са останали до късно заедно с Майкъл Харис и Елайъс, но каза, че през повечето време Харис и адвокатът били в кабинета и разговаряли насаме. Оказа се, че три месеца по-рано Бабиньо е завършил юридическия факултет на Калифорнийския университет и че вечер учи за държавен изпит. Учел в офиса на Елайъс, защото това му осигурявало достъп до нужната литература. Очевидно там беше намирал повече спокойствие, отколкото в малкия апартамент край университета, в който живееше заедно с още двама студенти. Малко преди единадесет той си тръгнал заедно с Елайъс и Харис, защото решил, че е научил достатъчно за вечерта. Двамата с Харис отишли при автомобилите си на недалечен платен паркинг, докато адвокатът тръгнал сам по Трета улица към Хил Стрийт и Ейнджълс Флайт.

Също като Куимби, Бабиньо описа Елайъс като потаен по отношение на работата си. Асистентът им каза, че през последната седмица се занимавал предимно с подготовка на стенограмите на многобройните свидетелски показания по делото „Черния войн“. Работата му била да ги качва в лаптопа, който Елайъс щял да носи в съда и при нужда да използва.

Бабиньо не знаеше адвокатът да е получавал конкретни заплахи –

поне такива, които да е приемал на сериозно. Той отбеляза, че през последните дни Елайъс бил изключително весел и искрено вярвал, че ще спечели делото „Черния войн“.

– Било му е в кърпа вързано – каза на тримата детективи той.

Докато шофираше по Удроу Уилсън Драйв към дома си, Бош си мислеше за двата разпита и се чудеше защо Елайъс е бил толкова потаен за делото, което е щял да води в съда. По-рано винаги беше пускал информация в пресата и дори бе давал пресконференции като част от стратегията си. Но сега беше запазил нетипично за него мълчание и в същото време бе достатъчно уверен в победата си, за да каже, че му е в кърпа вързана.

Надяваше се, че ще намери обяснението за това, когато получи от Ентренкин папката с материалите за „Черния войн“.

Мислите му незабавно се насочиха към Елинор. Нарочно не беше проверил гардероба в спалнята, защото не знаеше как ще реагира, ако открие, че е взела дрехите си. Реши, че сега вече трябва да го направи. Беше прекалено уморен и каквото и да откриеше, просто щеше да се строполи на леглото.

Но когато излезе иззад последния завой, той видя, че очуканият торъс на Елинор е паркиран до тротоара пред къщата им. Беше оставила портата към автомобилния навес отворена за него. Усети, че мускулите на шията и раменете му започват да се отпускат. Гърдите му вече не бяха толкова стегнати. Тя си бе у дома.

Когато влезе, вътре беше тихо. Бош остави куфарчето си на един от столовете в трапезарията и започна да развързва вратовръзката си. Мина през дневната, после по късия коридор и надникна в спалнята. Завесите бяха спуснати и вътре беше тъмно. Неподвижната фигура на Елинор се очертаваше под завивките на леглото. Кестенявата ѝ коса беше пръсната по възглавницата.

Той влезе в спалнята, тихо се съблече и остави дрехите си на стола. После се върна в коридора и отиде в банята за гости, за да вземе душ, без да я буди. Десет минути по-късно се пхна в леглото до нея. Отпусна се по гръб, впери поглед в тавана и се заслуша. Не чу бавното, отмерено дишане, с което бе свикнал.

– Будна ли си? – прошепна Хари.

– Ммм-хмм.

Той изчака.

– Къде беше, Елинор?

– В Холивуд Парк.

Бош не каза нищо. Не искаше да я обвинява в лъжа. Може би Жарден, човекът от охраната, просто не я бе забелязал на видеомониторите; Той продължи да зяпа в тавана, като се чудеше какво да каже.

– Зная, че си се обаждал да ме търсиш – рече Елинор. – Познавам Том Жарден от Лас Вегас. Работеше във „Фламинго“. Той те излъга. Първо дойде при мен.

Бош затвори очи и не отговори.

– Съжалявам, Хари, просто тогава не исках да приказвам с теб, нали разбираш?

– Не разбирам, Елинор. Защо не отговори на съобщението ми, когато се прибра?

– Какво съобщение?

Той осъзна, че след като по-рано беше изслушал съобщението, индикаторът на телефонния секретар не е светел.

– Няма значение. Кога се прибра?

Тя повдигна глава от възглавницата, за да погледне към светещите цифри на часовника.

– Преди два часа.

– Имаше ли късмет?

Всъщност, това не го интересуваше. Просто искаше да поддържа разговора.

– Горедолу. Пропуснах голям удар.

– Защо?

– Дойдоха ми две аса, но имах и четири спатии – асо, тройка, четворка и петица. Затова развалих чифта аса. Изхвърлих купата, защото исках да направя кент флош роял. Тогава щях да получа джакпота. Бяха се събрали към три хиляди долара.

– И какво стана?

– Не ми дойде двойка спатия. Даже нямах спатия за обикновен флош. Дойде ми асо пика.

– По дяволите.

– Да, изхвърлих едно асо, само за да ми дойде друго. Спечелиха три десетки – подът беше към триста долара. Така че ако бях задържала асо-то купа, щях да имам три аса и да спечеля. Прецаках се. И тогава си тръгнах.

Бош не отговори. Зачуди се дали не се опитва да му каже нещо друго. Да изхвърлиш асо купа, защото се стремиш към по-голяма печалба, и да изгубиш всичко.

След няколко минути мълчание Елинор отново заговори:

– Работа ли имаше? Видях, че не си спал.

– Да, повикаха ме.

– Мислех си, че не си дежурен.

– Това е дълга история и не ми се говори за нея. Искам да поговорим за нас двамата. Каж ми какво става, Елинор. Не можем... Нещо не е наред. Случва се вечер дори да не зная къде си и дали си добре. Нещо ми убягва и не зная какво е.

Тя се завъртя и се премести под завивките, за да се притисне към него. Отпусна глава на гърдите му и вдигна ръка, за да погали белега на рамото му.

– Хари...

Той зачака, но Елинор не продължи. Тя се покатери отгоре му и започна леко да поклаща бедра.

– Трябва да поговорим за това, Елинор.

Бош усети, че пръстът ѝ се плъзга по устните му.

Любиха се бавно. Мислите в главата му хаотично се блъскаха. Обичаше я, обичаше я повече от всичко на света. Знаеше, че и тя го обича по своя си начин. Тя правеше живота му пълнокръвен. Но разбираше, че при; нея не е така. Нещо ѝ липсваше и тази мисъл го караше: да страда.

Над брака им тегнеше усещане за обреченост. През лятото Бош бе извършил няколко продължителни разследвания, едно от които бе наложило едноседмично пътуване до Ню Йорк. Докато го нямаше, тя за пръв път беше отишла в покер-залата в Холивуд Парк. От скука и от разочарование, че не си е намерила подходяща работа в Лос Анджелес. Бе се върнала към картите, за да открие онова, което ѝ липсваше, на покритите със син филц маси.

– Елинор – каза той, когато свършиха. – Обичам те. Не искам да те загубя.

Тя му запуши устата с дълга целувка и прошепна:

– Спи, скъпи. Спи.

– Остани при мен – каза Бош. – Не си отивай, докато спя.

– Няма.

Тя силно го притисна към себе си и Хари се опита да забрави всичко друго. Само за известно време, помисли си той. По-късно отново щеше да поговори с нея. Но сега щеше да поспи.

След няколко минути се унесе и сънува, че пътува с Ейнджълс Флайт към върха на хълма. Когато се разминаха с другата мотриси, Бош погледна през прозореца и видя, че Елинор седи вътре сама. Не гледаше

към него.

Събуди се след малко повече от час. В стаята беше тъмно. Огледа се наоколо и видя, че Елинор не е в леглото. Той седна и я повика. Това му напомни за сутринта, когато бе отговорил на телефона.

– Тук съм – извика тя.

Бош се облече и излезе от спалнята. Елинор седеше на дивана в дневната. Носеше халата, който ѝ бе купил от хотела на Хаваите по време на медения им месец.

– Хей – каза той, – помислих си... Не зная.

– Говореше насън. Затова дойдох тук.

– Какво казах?

– Викаше името ми и разни други неща, които нямаха смисъл. Нещо за Ейнджълс Флайт.

Той се усмихна, кимна и седна на стола от другата страна на масичката.

– Някога качвала ли си се на Ейнджълс Флайт в центъра?

– Не.

– Това е железница с две мотриси. Когато едната се изкачва по хълма, другата се спуска. Разминават се по средата. Сънувах, че се качвам нагоре и ти си в другата мотриса. Разминахме се по средата, но ти не погледна към мен... Какво означава това според теб, че се движим в различни посоки ли?

Тя тъжно се усмихна.

– Предполагам, означава, че си ангел, който се издига нагоре.

Бош не се усмихна.

– Трябва отново да тръгвам – каза той. – Този случай за известно време ще погълне цялото ми време. Поне така ми се струва.

– Искаш ли да поговорим за това? Защо те повикаха?

През следващите десетина минути Бош ѝ разказа за Случая. Винаги обичаше да разговаря с нея за разследванята си. Знаеше, че по този начин задоволява егото ѝ, о понякога тя правеше предположения, които му помагаша, или забележки, които го караха да вижда нещо пропуснато. Бяха изтекли много години, откакто Елинор бе работила за ФБР. Сега тази част от живота ѝ беше само далечен спомен. Но той продължаваше да уважава логиката и опита ѝ.

– О, Хари – каза тя, когато Бош свърши, – защо винаги се пада на теб?

– Не винаги.

– Поне така изглежда. Какво ще правиш?

– Както винаги. Ще работя по случая. Всички ще работим. Просто ще трябва да ни дадат достатъчно време. Няма да го разрешим бързо.

– Познавам те, ще се опитват да ти пречат по всякакъв начин. Но ти ще се справиш. За нула време ще разкриеш убиеца, даже това да означава всички ченгета в управлението да те намразят.

– Всеки случай е важен, Елинор. Всеки човек. Презирам хора като Елайъс. Той беше пиявица – изкарваше си прехраната от гадни процеси срещу ченгета, които просто са се опитвали да си вършат работата. Поне в повечето случаи. Предполагам, че от време на време е имал основание. Но въпросът е, че никой не трябва да избяга от правосъдието. Даже да е ченге. Не е справедливо.

– Зная, Хари.

Тя извърна очи и погледна през стъклената врата към верандата. Небето започваше да червене.

– Как си с цигарите? – просто за да каже нещо попита той.

– Изпуших две. А ти?

– Все още нито една.

По-рано беше усетил миризмата на цигарен дим в косата ѝ. Радваше се, че не го е излъгала.

– Какво стана в „Стокс & Бондс“?

Колебах се дали да ѝ зададе този въпрос. Знаеше, че онова, което се е случило по време на интервюто, я е пратило в покер-залата.

– Същото като навсякъде. Ще ми позвънят, ако се появи нещо.

– Следващия път, когато съм в участъка, ще ида да поговоря с Чарли.

„Стокс & Бондс“ беше агенция за освобождаване под гаранция, която, се намиреше срещу холивудския участък на Уилкокс. Бош беше чул, че търсят човек, който да издирва избягали длъжници, за предпочитане жена, защото голяма част от избягалите от холивудския участък бяха проститутки и така имаше по-голяма вероятност да ги открият. Бе разговарял със собственика Чарли Скот и той се бе съгласил да интервюира Елинор за мястото. Бош му бе разказал за миналото ѝ като агент от ФБР и за факта, че е съдена. Скот му отговори, че досието ѝ едва ли ще е проблем – мястото не изискваше щатско разрешително за частен детектив, каквото тя не можеше да получи. Проблемът беше, че Скот искаше Елинор да носи оръжие. Бош не споделяше загрижеността му, защото знаеше, че повечето хора, които се занимават с такава работа, носят пистолети и без разрешително. Истинското майсторство в занаята

бе никога да не се доближаваш достатъчно до целта си, за да се налага да използваш оръжие. Най-добрите откриваха бегълците от безопасно разстояние и викаха ченгетата да ги арестуват.

– Недей да говориш с него, Хари. Мисля, че просто се е опитвал да ти направи услуга, но когато отидох, действителността го удари между очите. Просто забрави.

– Но тази работа е точно за теб.

– Не е в това въпросът.

Бош се изправи.

– Трябва да вървя.

Той се върна в спалнята, съблече се, отново взе душ и после облече чист костюм. Когато влезе в дневната, Елинор продължаваше да седи на дивана.

– Не зная кога ще се върна – каза Бош, без да поглежда към нея. – Имаме много работа. А и утре ще дойдат хората от ФБР.

– От ФБР ли?

– Заради гражданските права. Началникът ги е повикал.

– Сигурно си мисли, че това ще успокои духовете в южните квартали.

– Надява се.

– Знаеш ли кои агенти ще ви пратят?

– Не. На пресконференцията присъстваше някакъв заместник главен агент.

– Как се казва?

– Гилбърт Спенсър. Но се съмнявам, че ще се занимава със случая.

Елинор поклати глава.

– Постъпил е след мен. Навярно просто е дошъл заради шоуто.

– Така е. Утре сутрин трябва да ни изпрати екип от ФБР.

– Късмет.

Той я погледна и кимна.

– Още не зная на кой телефонен номер ще съм. Ако ти трябва, просто позвъни на пейджъра ми.

– Добре, Хари.

Бош постоя няколко секунди преди най-после да ѝ зададе въпроса, който го измъчваше през цялото време.

– Ще се върнеш ли?

Тя го погледна през вратите.

– Не зная. Може би.

– Елинор...

– Хари, ти си имаш своята страст. Аз – моята.

– Какво означава това?

– Нали знаеш онова чувство, което изпитваш при ново следствие? Онова вълнение, когато започваш преследването? Знаеш за какво говоря. Е, аз вече го нямам. И най-близкото нещо, което успях да открия, са петте карти. Трудно е да ти го обясня, още по-трудно е да го разбереш, но тогава се чувствам отново жива, Хари. Всички сме наркомани. Различни са само наркотиците. Иска ми се да имах твоя, но не мога.

Бош просто я гледаше. Не бе сигурен, че е в състояние да каже каквото и да е, без гласът му да го издаде. Той тръгна към вратата и когато я отвори, отново погледна назад към Елинон. Излезе навън, но бързо се върна обратно.

– Късаш ми сърцето, Елинон. Винаги съм се надявал, че ще мога да те накарам да се почувстваш отново жива.

Тя затвори очи, като че ли се мъчеше да не се разплаче.

– Толкова съжалявам, Хари – промълви Елинон. – Изобщо не трябваше да го казвам.

Бош безмълвно излезе навън и затвори вратата след себе си.

Когато половин час по-късно стигна до офиса на Хауард Елайъс, все още се чувстваше емоционално изчерпан. Вратата беше заключена и той почука. Тъкмо се канеше да си отключи сам, когато зърна движение зад стъклената врата. Карла Ентренкин му отвори и го пусна да влезе. Начинът, по който го огледа, показваше, че е забелязала новия му костюм.

– Трябваше малко да си почина – каза той. – Сигурно ще се наложи да работим през по-голямата част от нощта. Къде е госпожица Лангауайзър?

– Свършихме и я пратих да се прибере. Казах ѝ, че ще ви изчакам. Тръгна си само преди няколко минути.

Тя го въведе в кабинета на Елайъс и седна зад огромното писалище. Въпреки съгъстващия се мрак, Бош видя през прозореца лицето на Антъни Куин. Забеляза също, че на пода пред писалището има шест кашона с папки.

– Съжалявам, че се е наложило да ме чакате – каза той. – Мислех си, че ще позвъните на пейджъра ми, щом свършите.

– Имах намерение да ви позвъня. Просто седях тук и си мислех...

Бош погледна към кашоните.

– Това ли е останалото?

– Това е. Всички приключени дела. Тук остават висящите.

Тя бутна стола си назад и посочи към пода зад писалището. Бош се приближи и погледна. Имаше още два пълни кашона.

– Повечето папки са най-вече от делото на Харис. Предимно полицейски материали и стенограми на показания. Има и една папка, в която открих общи заплахи и всякакви глупости, получени по пощата, без да са свързани конкретно със случая „Харис“. Анонимни обиди от пззливи расисти:

– Добре. Какво ще ми дадете?

– Ще задържа само една папка. Това са работните му материали. Отнасят се до стратегията му относно случая „Харис“. Мисля, че не би трябвало да ги четете. Отнасят се директно до тайната между клиент и адвокат.

– Стратегия ли?

– В общи линии това е план на процеса. Хауард обичаше да го

прави. Веднъж ми каза, че бил като бейзболен треньор, който разпределя играчите. Планът на процеса представляваше стратегията му – редът за призоваване на свидетели, кога да представи дадено доказателство, такива неща. Винаги си записваше първите няколко въпроса към всичките си свидетели. И нахвърляше встъпителната си реч.

– Ясно.

– Не мога да ви дам тази папка. Тя е сърцевината на случая и мисля, че независимо кой адвокат го поеме, ще пожелае да следва стратегията му. Планът е блестящ. Затова не трябва да попада в ръцете на полицията.

– Мислите ли, че е щял да спечели?

– Определено. Вие като че ли не сте на това мнение.

Бош седна на един от столовете пред писалището. Въпреки че бе поспал, все още се чувстваше уморен.

– Не зная подробностите по случая – отвърна той – но познавам Франки Шиън. Харис го е обвинил в разни гадости – нали знаете, онази история с найлоновия плик. Сигурен съм, че Франки не е способен на такова нещо.

– Откъде сте сигурен?

– Предполагам. Познаваме се отдавна. Двамата с Шиън бяхме партньори. Беше преди много време, но го познавам. Не мога да си представя, че е способен на такова нещо. Не мога да си представя, че ще позволи и на някой друг да ги върши.

– Хората се променят.

Бош кимна.

– Така е. Но обикновено не и в най-важното.

– В най-важното ли?

– Ще ви разкажа нещо. Веднъж двамата с Франки хванахме един хлапак. Крадец на коли. Първо крадеше всеки боклук, който му попадне, после обикаляше и търсеше нещо хубаво, което да може да продаде за доста пари. Когато откриваше каквото му трябва, спираше зад него на светофар и го блъскаше отзад. Нали разбирате, само огъваше бронята, без да нанася съществени повреди. После собственикът на мерцедеса или поршето излизаше навън да провери. Хлапето се хвърляше вътре и отпрашваше. Собственикът оставаше с боклука.

– Спомням си, когато този начин на крадене на коли беше на мода.

– Да. Този тип го беше правил три месеца и беше събрал доста пари. Но веднъж ударил един ягуар прекалено силно. Дребничката старица в него не носела предпазен колан. Тежала четиридесетина килограма

и се блъснала във волана. Силно. Нямаło въздушна възглавница. Ударът смачкал единия ѝ бял дроб, другият бил пробит от ребро. Тя седяла и гърдите ѝ се пълнели с кръв, когато хлапето отворило вратата и просто я изхвърлило от колата. Оставило я на улицата и отпрашило.

– Спомням си този случай. Беше преди... десетина години, нали? Медиите вдигнаха страхотен вой.

– Да. Крадец на коли убиец. Тогава се намесихме ние с Франки. Случаят беше много особен и трябваше да бързаме. Накрая открихме хлапето чрез един гараж за крадени коли. Живееше във Венис и когато отидохме да го арестуваме, ни видя. Франки почука и то стреля през вратата. Тогава Франки имаше дълга коса. Куршумът мина през косата му. Хлапето избяга през задния изход и го гонихме из целия квартал. Междувременно повикахме подкрепление по радиостанцията. Това доведе и медиите – хеликоптери, репортери и всичко останало.

– Но го хванахте, нали? Спомням си, че го хванахте.

– Преследвахме го почти до края на Оакуд. Спихахме го в изоставената къща, сборище на наркомени. Те се разбягаха, а той остана, вътре. Знаехме, че има оръжие, вече беше стрелял по нас. Можехме да влезем и да го очистим. Никой нямаше да го направи на въпрос. Но Франки влезе пръв и го уговори да се предаде. Там бяхме само ние тримата. Никой нямаше да разбере или да оспори случилото се. Но Франки не мислеше така. Каза му, че смъртта на жената от ягуара е била случайна, че хлапето не е искало да я убие. Каза му, че все още има шанс. Петнадесет минути преди това то се бе опитало да го очисти, а сега Франки се мъчеше да му спаси живота.

Бош замълча за миг, спомнил си миговете в изоставената къща.

– Накрая хлапето излезе от килера с вдигнати ръце. Все още държеше пистолета. Оказа се толкова лесно... Но заслугата беше на Франки. Той беше онзи, който едва не отнесе куршума. Но Франки просто отиде, взе пистолета от ръката му и му сложи белезници. Това е.

Ентренкин дълго мисли, преди да отговори.

– Значи искате да кажете, че тъй като е спасил живота на един чернокож, когото спокойно и безнаказано е можел да убие, десет години по-късно той не би се опитал да задуши друг чернокож.

Бош поклати глава и се намръщи.

– Не. Казвам, че това просто беше един от случаите, когато съм виждал истинския Франк Шиън. Тогава разбрах какъв е в действителност. И затова съм сигурен, че твърденията на Харис са глупости. Той никога не би му подхвърлил фалшиви улики, никога не би нахлузил на

главата му найлонова торба.

Хари зачака Ентренкин да каже нещо, но тя мълчеше.

– И изобщо не съм споменавал, че хлапето е било чернокожо. Това няма нищо общо.

– Мисля, че просто пропуснахте този очевиден момент. Може би, ако момчето в онази изоставена къща беше бяло, изобщо нямаше да се замислите, че сте могли да го убиете.

Бош продължително я изгледа.

– Не, не е така.

– Е, не си струва да спорим. Пропускате още нещо, нали?

– Какво?

– Няколко години по-късно вашето приятелче Шиън все пак е използвало пистолета си. И е стреляло срещу чернокож мъж на име Уилбърт Добс. Спомням си и този случай.

– Това беше съвсем друг случай. Добс беше убиец, който се нахвърли срещу Шиън. После всички го оправдаха; управлението, окръжната прокуратура, всички.

– Но не и съдебните заседатели. Това беше един от случаите на Хауард. Той даде вашия приятел под съд и спечели.

– Това бяха глупости. Процесът започна само няколко месеца след историята с Родни Кинг. Тогава в този град нямаше начин бяло ченге, стреляло срещу чернокож, да не бъде осъдено.

– Внимавайте, детектив, разкривате прекалено много от себе си.

– Вижте, казвам ви истината. Дълбоко в себе си го признавате и самата вие. Защо все става така, че истината е неудобна за хората, които твърдят, че се борят срещу расизма?

– Хайде просто да оставим това, детектив Бош. Вие вярвате в приятеля си и аз ви уважавам за това. Ще видим какво ще се случи на процеса.

Бош кимна и Мислено ѝ благодари за примирението. Този обвинителен спор го караше да се чувства неспокойно.

– Какво друго няма да ни дадете? – попита той.

– Почти няма друго. Прекарах цял ден тук и в основни линии задържах само тази папка.

Тя въздъхна и внезапно му се стори много уморена.

– Добре ли сте? – попита Бош.

– Да. Мисля, че трябваше да се занимавам с нещо. Нямах много време да мисля за случилото се. Сигурна съм обаче, че довечера няма да мога да заспя.

Той кимна.

– Идваха ли други репортери?

– Още двама. Пратих ги да си вървят по живо по здраво. Всички си мислят, че случаят ще взриви града.

– А вие как мислите?

– Мисля, че ако убиецът е ченге, реакцията на хората не може да се предвиди. Ако не е ченге, все пак ще останат хора, убедени в противоположното. Но вие вече го знаете.

Бош кимна.

– Трябва да знаете нещо за плана на Хауард за процеса.

– Какво?

– Въпреки онова, което преди малко казахте за Франк Шиън, Хауард е щял да докаже, че Харис е невинен.

Бош сви рамене.

– Нали вече го съдиха?

– Не, тогава го обявиха за невиновен. Има разлика. Хауард е щял да докаже невинността му като разкрие истинския извършител.

Хари продължително я изгледа. Чудеше се как да продължи.

– В този план пише ли кой е бил?

– Не. Както казах, това бяха само бележки за встъпителната реч. Но там е посочено. Щял е да съобщи на съдебните заседатели, че ще им каже името на убиеца. Това са точните му думи: „Ще ви кажа името на убиеца.“ Просто не го е написал. Иначе щеше да си изстреля патроните още с встъпителната реч. По този начин защитата е щяла да научи и това да провали кулминацията по-късно, когато се е готвел да разкрие кой е.

Бош замълча и се замисли. Не знаеше каква тежест да придаде на тази информация. Елайъс бе имал навика да се държи показно, в и извън съда. Разкриването на убиец пред съдебните заседатели напомняше за Пери Мейсън. Почти никога не се бе случвало.

– Съжалявам, но навярно не трябваше да ви казвам това.

– Защо? – попита Бош.

– Защото, ако някой друг е знаел каква е стратегията му, това би могъл да е мотивът.

– Искате да кажете, че истинският убиец на онова момиченце се е върнал, за да убие Елайъс.

– Възможно е.

Той кимна.

– Прочетохте ли свидетелските показания? – попита Бош.

– Не, нямах достатъчно време. Давам ви ги, защото защитата – в случая градската прокуратура – трябва да е получила копия.

– Ами компютърът?

– Прегледах го набързо. Има файлове с показанията и друга информация. Нищо поверително.

– Добре.

Бош понечи да се изправи. Мислеше си колко пъти ще трябва да слиза при автомобила си и да се качва обратно горе, за да пренесе папките.

– А, още нещо.

Тя бръкна в един от кашоните на пода и извади тъмнокафява папка. Отвори я върху писалището. Вътре имаше два плика. Бош се наведе надолу, за да ги види.

– Това беше в материалите по случая „Харис“. Не зная какво означава.

И двата плика бяха адресирани до офиса на Елайъс. Нямахте обратен адрес. Носеха холивудско пощенско клеймо, едното отпреди пет, другото отпреди три седмици.

– Във всеки от тях има по един лист само с по един ред. Струва ми се безсмислено.

Тя понечи да отвори един от пликите.

– Хм... – започна Бош.

Ентренкин спря с плика в ръце.

– Да?

– Не зная. Мисля си за отпечатъците.

– Вече ги пипах. Съжалявам.

– Добре, давайте.

Тя отвори плика, разгъна листа върху писалището и го обърна към него. В горната част бе напечатан само един ред.

„окото хумбърт хумбърт“

– Хумбърт Хумбърт... – замислено повтори Бош.

– Това е литературен герой – или поне някои хора го смятат за литература – каза Ентренкин. – От „Лолита“ на Набоков.

– Ясно.

Бош забеляза, че най-отдолу на страницата с молив е добавено още нещо:

„№ 2-3/12“

– Това сигурно е написано от Хауард – отбеляза Ентренкин. – Или от някой в офиса му.

Тя отвори другия плик, който носеше по-късна дата. Бош отново се наведе.

„регистрационните номера доказват невинността му“

– Струва ми се очевидно, че е от същия човек – рече Ентренкин. – Освен това, вижте, че думата „невинност“ е написана грешно.

– Да.

Отдолу с молив бе добавено:

„№ 3-4/5“

Бош взе куфарчето в скута си, отвори го и извади плика за веществени доказателства с писмото, което по време на убийството адвокатът беше носил в джоба си.

– Елайъс е носел това, когато са го... когато се е качил на Ейнджълс Флайт. Забравих, че хората от отдела за оглед на местопрестъпления ми го дадоха. Може би е добре, че сте тук, когато го отварям. Носи същото клеймо като тези двата. Пратено е в сряда. Но този път ще внимавам заради отпечатъците.

Той извади чифт гумени ръкавици и си ги сложи. После предпазливо извади писмото и го отвори. На листа отново бе отпечатан само един ред:

„той знае, че знаеш“

Докато гледаше листа, Бош усети слабата възбуда, идваща с прилива на адреналин.

– Какво означава това, детектив Бош?

– Нямам представа. Но определено ми се иска да го бях отворил по-рано.

На третия лист нямаше бележка с молив. Елайъс очевидно не бе имал време да постави индекс.

– Изглежда сме пропуснали едно писмо – каза Хари. – Първите две са обозначени като две и три, а това е получено по-късно – би трябвало

да е четвърто.

– Зная. Но не намерих нищо друго. Поне в папките му. Може да го е изхвърлил, преди да осъзнае, че означава нещо, когато е пристигнало второто.

– Възможно е.

Той се замисли за миг за писмата. Разчиташе най-вече на инстинкта и предчувствията си, но усещаше адреналина, нахлуващ в кръвта му. Това го ободри, но в същото време се почувства малко глупаво, че вече цели дванадесет часа, без да разбира, е носил такава ключова улика в куфарчето си.

– Хауард разговарял ли е с вас за последното си дело? – попита Бош.

– Не, никога не говорехме за работата си – отвърна Ентренкин. – Възприехме го като основно правило. Виждате ли, ние съзнавахме, че онова, което вършим, е... нещо, което хората няма да разберат – главният инспектор и един от най-гръмогласните и известни критици на управлението.

– Да не споменаваме, че е бил женен и така нататък.

Лицето ѝ се вкамени.

– Кажете ми, какво ви става? Всичко си е наред и дори може би постигаме някакъв напредък в следствието, после вие внезапно започвате да ме ядосвате.

– Какво лошо има, че ми се иска да ми спестите тези проповеди? Трудно ми е да повярвам, че когато сте били сами в онзи апартамент, не сте разговаряли за полицейското управление.

Очите ѝ пламнаха.

– Е, изобщо не ми пука в какво ви е трудно да повярвате, детектив!

– Вижте, направихме от мухата слон. Няма да кажа на никого. Ако аз ви причиня някакви неприятности, вие можете да ми отвърнете по същия начин, Някои ме мислят за луд, че не ви смятам за заподозряна. Би трябвало, но така или иначе не ви смятам. В това отношение се доверявам единствено на инстинкта си, което може да е опасно. Така че опитайте се да го компенсирате, като ми помагате по всички възможни начини.

Тя помълча за миг, преди да отговори.

– Благодарна съм за това, което правите за мен, детектив. Но не ви лъжа. Дватама с Хауард никога не сме приказвали подробно за неговите дела или за моята работа в управлението. Никога подробно. Единственото, което си спомням, че спомена за случая „Харис“, е толкова

мъгляво, че ми се струва абсолютно неразбираемо. Ето го, щом искате да го чуете. Каза ми здраво да се хвана, защото щял да вдигне във въздуха управлението и няколко важни клечки. Не го попитах какво означава това.

– А кога ви го каза?

– Във вторник вечер.

– Благодаря ви, госпожо главен инспектор.

Бош се изправи и закрачи из стаята. После застана до прозореца и се загледа в скритото в сенки лице на Антъни Куин. Погледна часовника – приближаваше шест. В седем трябваше да се срещне с Едгар и Райдър в холивудския участък.

– Знаете какво означава това, нали? – попита той, без да се обръща към Ентренкин.

– Кое?

Хари се извъртя към нея.

– Това, че ако Елайъс е бил попаднал на нещо и е разкрил самоличността на убицеца – на истинския убиец – значи не го е очистило ченге.

Тя се замисли за миг.

– Разглеждате го едностранчиво.

– Уточнете се?

– Да речем, че се е готвел да се изправи пред съда и да разкрие истинския убиец. Убедително. Това би означавало, че полицейските улики са фалшиви, нали? Така че, като доказва невинността на Харис, в същото време той доказва и виновността на ченгетата. Ако истинският убиец е знаел, че Хауард го е разкрил, да, той би могъл да го убие. Но да речем, че някой полицай е разбрал какво се кани да направи Хауард. Той също би могъл да го убие, нали?

Бош поклати глава.

– Постоянно обвинявате ченгетата. Възможно е уликите да са били подхвърлени преди да се появи полицията.

Той отново поклати глава, сякаш се опитваше да подтисне някаква мисъл.

– Не зная какво говоря. Не е имало подхвърлени улики. Доказателствата са били прекалено косвени.

Ентренкин продължително го изгледа.

– Както кажете, детектив. Просто ви предупреждавам.

Бош не обърна внимание на думите ѝ. Той погледна към кашоните на пода. За пръв път забеляза облегатата на стената до входа количка с две колела. Ентренкин проследи погледа му.

– Повиках човека от охраната и му казах, че ще се наложи да пренесем тези кашони. Той донесе количката.

Хари кимна.

– Предполагам, че ще е най-добре да ги отнесем в колата ми. У вас ли е още заповедта за обиск или я е взела госпожица Лангауйзър? Трябва да попълня формуляра.

– У мен е и вече го направих. Остава само да се подпишете.

Той кимна и се насочи към количката. После се сети за нещо и отново се обърна към Ентренкин.

– Ами папката, която намерихме сутринта? Когато вие дойдохте. Със снимката.

– В един от кашоните е.

– Ами, искам да кажа... хм... какво мислите за това?

– Не зная какво да мисля. Ако ме питате дали вярвам, че Хауард Елайъс е имал нещо общо с онази жена, ще ви отговоря отрицателно.

– Днес попитахме жена му дали е възможно да е имал любовна връзка и тя отговори по същия начин.

– Разбирам какво искате да кажете. Но все пак ми се струва невероятно. Хауард беше известен човек в този град. На първо място, той едва ли би платил за секс. И второ, беше достатъчно умен, за да знае, че ако го познаят, тези хора са способни да го изнудват.

– Тогава какъв е смисълът на тази папка в бюрото му?

– Вече ви казах, не зная. Трябва да е имала връзка с някое от делата му, но нямам представа с кое точно. Днес прегледах всички папки в офиса и не открих нищо, което да се отнася до нея.

Бош само кимна. Мислите му отново се бяха върнали към тайнствените писма, особено към последното. Смяташе, че бе предупреждение към Елайъс. Някой бе открил, че адвокатът притежава опасна информация. Хари беше сигурен, че следствието, същинското следствие трябва да тръгне в тази посока.

– Имате ли нещо против да включа телевизора? – попита Ентренкин. – Шест часът е. Искам да гледам новините.

Бош се откъсна от размислите си.

– Естествено. Включете го.

Тя отиде при големия дъбов шкаф до стената срещу писалището и отвори вратите му. Вътре имаше две лавици, всяка с телевизор. Елайъс очевидно беше обичал едновременно да гледа по две програми. Навярно, помисли си Бош, така бе имал по-добра възможност да следи всяка своя поява по новините.

Ентренкин включи и двата. Когато образът на горния се фокусира, Хари видя репортер, застанал пред търговски център. Три-четири от сградите горяха. На няколко метра зад репортера пожарникари се мъчеха да загасят огъня, но на Бош му се стори, че усилията им вече са безсмислени.

– Случва се – каза той.

– О, не, не отново – уплашено и умоляващо промълви Ентренкин.

Докато шофираше към Холивуд, Бош включи радиото в автомобила си. Радиорепортерите бяха по-сдържани от телевизионните новини в шест, просто защото можеха да използват само думи, не образи.

Съобщението им съдържаше само информацията, че в търговския център на Нормънди е избухнал пожар, само няколко преки от кръстовището с Флоурънс, където бяха започнали бунтовете през 1992 година. В момента в Южен Лос Анджелис нямало други пожари и все още не било потвърдено, че става дума за умишлен палеж, свързан с убийството на Хауард Елайъс. Но всички новинарски канали, които Бош и Ентренкин бяха гледали в офиса, предаваха репортажи от търговския център. Пламъците изпълваха екраните и подтекстът беше ясен: Лос Анджелис отново гори.

– Шибана телевизия – промърмори той. – Извинете ме.

– Какво за телевизията? – попита Карла Ентренкин.

Бе настояла да присъства на разпита и Бош не възрази. Разбираше, че присъствието ѝ може да успокои Харис, ако той знаеше коя е. Беше сигурен, че е много важно Харис да им съдейства. Той можеше да се окаже единственият, с когото Хауард Елайъс е споделил самоличността на убиенца на Стейси Кинкейд.

– Реакцията им е пресилена, както винаги – отвърна Хари. – Само един пожар и всички канали показват пламъците. Нали разбирате какво означава това? Все едно, че наливат бензин в огъня. Хората ще го видят в дневните си и ще излязат на улицата, за да проверят какво става. Ще се съберат тълпи, ще плъзнат слухове и хората няма да могат да устоят на гнева си. Едното ще доведе до другото и ето ви нашият сътворен от медиите бунт.

– Не вярвам, че хората са такива – възрази Ентренкин. – Те не се доверяват на телевизията. Граждански безредици избухват тогава, когато чувството на непреодолима безпомощност достигне критичната си точка. Това няма нищо общо с телевизията. Става факт тогава, когато обществото не отговаря на основните нужди на онеправданите.

Бош забеляза, че тя не използва термина „бунтове“, а „граждански безредици“ и се зачуди дали думата „бунт“ не е станала политически неподходяща.

– Всичко се върти около надеждата, детектив – продължи

Ентренкин. – Повечето хора от малцинствата в Лос Анджелис нямат власт, нямат пари, нямат глас. Те живеят с надеждата да ги получат. И Хауард Елайъс беше тази надежда за мнозина от тях. Символ на надежда за деня, в който всички ще са равни, когато ще чуват гласа им. За деня, в който няма да се страхуват от полицията. Когато им отнемеш тази надежда, остава празнота. Някои хора я запълват с ярост и насилие. Не е правилно просто да обвинявате медиите. Въпросът е много по-сериозен.

Бош кимна.

– Разбирам – отвърна той. – Поне така си мисля. Но искам само да кажа, че медиите не ни помагат, като преувеличават нещата.

Сега бе ред на Ентренкин да кимне, в знак, че го разбира.

– Веднъж някой бе нарекъл медиите „търговци на хаос“.

– Ами да, точно така си е.

– Бил е Спиро Агню I. Точно преди да подаде оставка.

Бош нямаше какво да добави и реши да остави този разговор. Той свали клетъчния си телефон от зарядното устройство на пода между седалките и набра домашния си номер. Отговори му само телефонният секретар и той остави на Елинор съобщение да му позвъни. Опита се външно да не проявява тревогата си. Свърза се с бюро справки и отново взе номера на покер-залата в Холивуд Парк. Набра го и поиска да говори с Жарден, човека от охраната.

– Тук е Жарден.

– Обажда се детектив Бош. Говорихме снощи. Аз...

– Тя изобщо не се появи, приятел. Поне не по време на моето деж...

– Можеш да си го спестиш, приятел. Тя ми каза, че се познавате от „Фламинго“. Разбрах какво си направил. Всичко е наред. Но зная, че в момента пак е там и искам да ѝ предадеш нещо. Кажи ѝ да позвъни на клетъчния ми телефон веднага щом има възможност да стане от масата. Кажи ѝ, че е спешно. Ясен ли съм, господин Жарден?

Бош наблегна на думата „господин“, за да го накара да разбере, че е допуснал грешка като е заблудил полицай от лосанджелеското управление.

– Да – отвърна Жарден. – Ясен сте.

– Добре.

Хари изключи телефона.

– Знаете ли какво си спомних за деветдесет и втора? – попита Ентренкин. – Една снимка. От „Таймс“. Казваше се нещо като „Баща и син мародери“. Мъж водеше за ръка четири-петгодишния си син. Излизаха през разбитата врата на някакъв магазин. И знаете ли какво носеха

двамата, какво бяха откраднали?

– Какво?

– Всеки носеше по една от онези пружини. Нали знаете, онези смешни уреди за упражнения, които някоя звезда от осемдесетте рекламираше късно вечер по телевизията.

Бош поклати глава.

– Видели са ги по телевизията и са решили, че са ценни – отвърна той. – Също като Хауард Елайъс.

Тя не отговори и Хари осъзна, че е бил груб, макар да смяташе, че в думите му има нещо вярно.

– Извинете ме...

Няколко минути пътуваха в мълчание, после той отново заговори:

– Знаете ли какъв е моят спомен за деветдесет и втора?

– Какъв?

– Пратиха ме на Холивуд Булевард. И както знаете, не трябваше да правим нищо, освен ако не забележехме хора, застрашени физически. В общи линии това означаваше, ако видим някой да граби, да не му пречим. Нямахме никакъв сми... Както и да е, бях на булеварда и си спомням много странни неща. Сциентолозите бяха заобиколили сградите си, стояха рамо до рамо и носеха метли с дълги дръжки, готови за отбрана, ако се наложи. Собственикът на магазина за стари военни принадлежности край Хайланд беше в пълна пехотинска униформа и носеше снайперистка пушка на рамо. Маршируваше нагоре-надолу пред магазина все едно, че е пред портите на Бенинг... Хората се побъркват, и добрите, и лошите. Това е денят на скакалците.

– Е, чел сте много, детектив Бош.

– Всъщност не. По едно време живеех с жена, която преподаваше литература в Грант Хай. Тази книга беше включена в програмата ѝ. Тогава я прочетох. Както и да е, образът, който съм запомнил от деветдесет и втора, е „Фредрик“ в Холивуд.

– Магазинът за дамско бельо ли?

Бош кимна.

– Спрях отпред. Беше пълно с народ. От всякакви раси и възрасти. Хората просто бяха превъртели. Очистиха магазина за петнадесетина минути. Изнесоха абсолютно всичко. Когато свършиха, влязох вътре – нямаше нищо.

Откраднаха дори манекените. По пода бяха останали само закачалките... Въпросът е, че това беше бельо. Четири ченгета бяха пребили Родни Кинг и хората реагираха, като се побъркаха и започнаха да крадат

бельо. Беше толкова сюрреалистично, че винаги се сещам за това, когато стане въпрос за бунтове. Спомням си как обикалях из празния магазин.

– Няма значение какво са откраднали. Просто са били разявени. Също като с онези пружини. Бащата и синът не са се интересували какво взимат. Важно е било да вземат нещо, че по свой начин изразяват чувствата си. Тези неща не са им трябвали, но като са ги взели, те са показали силата на Човека. Това е урокът, на който бащата е научил сина си.

– Въпреки всичко няма сми...

Телефонът на Бош иззвъня и той го включи. Беше Елинор.

– Печелиш ли? – попита той.

Каза го весело и внезапно осъзна, че просто е искал спътничката му да не се досети какво става с брака му. Изведнъж се засрами и се почувства виновен, че изобщо е допуснал онова, което си е помислила Ентренкин, – да се намеси в отношенията му с Елинор.

– Не още. Току-що пристигнах.

– Елинор, искам да се прибереш къщи.

– Хари, сега няма да говорим за това. Аз...

– Не, имам предвид нещо друго. Мисля, че градът... Гледа ли новините?

– Не. Пътувах за насам.

– Е, нещата като че ли не вървят на добре. Медиите драснаха клечката, Елинор. И ако се случи нещо и градът пламне, няма да си на сигурно място.

Бош скришом хвърли поглед към Ентренкин; Знаеше, че проявява пред нея параноята на бял човек. Холивуд Парк се намираше в Ингълуд1, обитаван предимно от чернокожи. Искаше Елинор да е в дома им на хълмовете, където щеше да е в безопасност.

– Хари, мисля, че страдаш от параноя. Всичко е наред.

– Елинор, защо...

– Трябва да вървя, Хари. Пазят ми стола. По-късно ще ти позвъня.

Тя затвори и Бош каза „дочуване“ на мъртвата слушалка. Той остави телефона в скута си.

– Мисля, че наистина страдате от параноя – рече Ентренкин.

– И тя така ми каза.

– Също като белите, има много чернокожи, които не искат случилото се да се повтори. Не се съмнявайте в тях, детектив.

– Предполагам, че нямам друг избор.

Бош и Ентренкин пристигнаха. Холивудският участък изглеждаше опустял. На паркинга отзад нямаше: патрулни автомобили и когато влязоха във винаги пълния с народ заден коридор, не срещнаха никого. Бош подаде глава през отворената врата на дежурната стая и видя вътре самотен сержант. Монтираният на стената телевизор работеше. На екрана нямаше пламъци. Говореше водещият в студиото. Над рамото му висеше снимка на Хауард Елайъс.

– Как е? – попита Хари.

– Спокойно е. Засега.

Бош почука два пъти на вратата и закрачи по коридора към детективското бюро, следван от Ентренкин. Райдър и Едгар вече го чакаха. Бяха изнесли телевизора от кабинета на лейтенанта и гледаха същите новини. Те ги забелязаха и на лицата им се изписа изненада.

Бош представи Ентренкин на Едгар, който тази сутрин не беше ходил в офиса на Елайъс. После попита какви са последните новини.

– Като че ли градът се държи – отвърна Едгар. – Няколко пожара и толкова. Междувременно се мъчат да превърнат Елайъс в Свети Хауард. И не споменават какъв задник беше.

Бош хвърли поглед към Ентренкин. Тя не реагира.

– Е, хайде да го изключим – каза той. – Трябва да поговорим.

Хари информира партньорите си за последните си разкрития и им показа трите анонимни писма, пратени до Елайъс. Обясни им причината за присъствието на Ентренкин и каза, че иска да се опита да накара Харис да им сътрудничи, като в същото време го елиминира като потенциален заподозрян.

– Изобщо известно ли ни е къде се намира Харис? – попита Едгар. – Не съм го виждал по телевизията. Може дори да не знае за убийството.

– Е, ще разберем. Адресът и телефонният му номер бяха з папките на Елайъс. Изглежда адвокатът му е намерил жилище. Сигурно се е опитвал да го скрие преди процеса. Наблизо е, стига да си е вкъщи.

Бош си извади бележника, намери номера и го набра от телефона на бюрото. Вдигна му мъж.

– Мога ли да говоря с Хари?

– Тук няма никакъв Хари, човече.

И затвори.

– Е, поне има някой – каза на другите Бош. – Да вървим.

Пътуваха с един автомобил. В момента Харис живееше в апартамент на Бевърли булевард близо до комплекса на Си Би Ес. Елайъс го беше настанил в голям жилищен блок, не луксозен, но повече от

приятен, И много близо до центъра.

Вратата на блока бе заключена, но името на Харис го нямаше на домофона. Бош знаеше номера на апартамента, но това не означаваше нищо. Звънците не бяха подредени според номерата на апартаментите от съображения за сигурност. Хари натисна звънеца на домоуправителя, но никой не отговори.

– Я вижте – каза Райдър.

Тя посочи към името И. Хауард. Бош вдигна рамене и натисна звънеца. Отговори му мъжки глас и му се стори, че е същия като по телефона.

– Майкъл Харис?

– Кой е?

– Полиция. Трябва да ви зададем няколко въпроса. Аз...

– Как ли пък не. Само в присъствието на адвокатата ми.

Той затвори. Бош незабавно отново позвъни.

– Какво искаш ти бе, мамичката ти?

– В случай, че още не знаете, вашият адвокат е мъртъв. Затова и сме тук. А сега ме изслушайте и не затваряйте. С мен е главен инспектор Карла Ентренкин. Знаете ли коя е тя? Тя ще се погрижи да се отнасяме добре към вас. Просто трябва да ви...

– Не беше ли оная госпожа, дето трябва да казва кога ченгетата са се издъннили?

– Точно тя. Почакайте.

Бош отстъпи настрани и подаде слушалката на Ентренкин.

– Кажете му, че е в безопасност.

Тя взе домофона и изгледа Хари така, все едно му казваше, че сега разбира защо ѝ е позволил да дойде с тях. После заговори, без да откъсва поглед от него.

– Майкъл, тук е Карла Ентренкин. Няма от какво да се страхувате. Никой няма да ви навреди. Трябва да поговорим с вас за Хауард Елайъс, това е всичко.

Дори Харис да ѝ бе отвърнал нещо, Бош не го чу. Ключалката забръмча и Едгар отвори вратата. Ентренкин затвори телефона и всички влязоха вътре.

– Този тип е кретен – каза Едгар. – Не зная защо се отнасяме с него като със светец.

Ентренкин остро го изгледа.

– Естествено, че знаете, детектив Едгар.

Гласът ѝ беше достатъчен, за да го спласи.

Когато отвори вратата на апартамента си на четвъртия етаж, Харис държеше пистолет в ръка.

– Добре, това си е моята къща – заяви той. – Не искам да заплашвам никой, ама това ще ми трябва за мое лично спокойствие и защита. Иначе няма да ви пусна, ясно ли е?

Бош погледна към другите, не забеляза никаква реакция и отново се върна към Харис. Опита се да овладее гнева си. Въпреки онова, което по-рано му бе казала Ентренкин, той почти не се съмняваше, че това е убиецът на детето. Но знаеше, че в момента най-важно е следствието. Трябваше да забрави неприязънта си към този човек, за да получи от него цялата възможна информация.

– Добре – отвърна той, – но дръжте пистолета ниско отстрани на тялото си. Насочите ли го към някой от нас, здравата ще загазите. Разбрахме ли се?

– Добре, разбрахме се.

Харис отстъпи от вратата и ги пусна да влязат, като посочи с оръжието към дневната.

– Не забравяйте, дръжте го ниско – строго му напомни Бош.

Харис отпусна ръка и всички влязоха вътре. Апартаментът беше обзаведен с мебели, взети под наем – мек диван и фотьойли в светлосиньо, евтини масички и етажерки – имитация на дърво. По стените висяха пасторални картини. Върху малко шкафче се виждаше телевизор. Предаваха новини.

– Седнете, дами и господа.

Харис се намести на един от фотьойлите и потъна толкова дълбоко, че облегалката се издигаше над главата му, все едно, че седеше на трон. Бош се приближи, изключи телевизора, после представи всички и показа служебната си карта.

– Естествено, че белият ще е главен – подметна Харис.

Бош не му обърна внимание.

– Явно знаете, че снощи са убили Хауард Елайъс, нали? – попита той.

– Разбира се, че знам. Седях си туканка и цял ден го гледах по телевизията.

– Тогава защо казахте, че няма да разговаряте с нас без адвоката си, щом сте знаели, че адвокатът ви е мъртъв?

– Имам повече от един адвокат, глупако. Имам си достатъчно, не се бой. И ще си взема друг на мястото на Хауи. Ще ми трябват, човече, особено след като почнат да се трепят в Саут Сентръл. Ще си имам свой

собствен бунт като Родни. Това ще ме издигне на върха.

Бош едва успяваше да следи мисълта на Харис, но разбираше достатъчно, за да знае, че издигането му ще е за сметка на собствената му общност.

– Е, хайде да поговорим за бившия ти адвокат Хауард Елайъс. Кога го видя за последен път?

– Снощи, но ти вече го знаеш, нали?

– Докога?

– Докато излязохме през шибаната врата. Разпитваш ли ме, човече?

– Опитвам се да открия кой е убил Елайъс.

– Вие сте го направили. Вашите хора са го очистили.

– Е, има такава възможност. Точно това се опитваме да разберем.

Харис се изсмя, сякаш Бош е казал нещо абсурдно.

– Да бе, как ли пък не. Нали знаеш приказката за вълка в кошарата?

– Ще видим. Кога се разделихте? С Хауард Елайъс?

– Когато той тръгна за апартамента си и аз се прибрах вкъщи.

– Кога беше това?

– Не зная. Към единадесет, единадесет без петнадесет. Не нося часовник. Когато искам да зная колко е часът, питам хората. По новините казаха, че му пръснали задника, значи трябва да сме си тръгнали към без петнадесет.

– Споменава ли е за някакви заплахи? Страхувал ли се е от някого?

– Хич не се страхуваше. Но знаеше, че му е писано да го очистят.

– Какво искате да кажете?

– Много добре знаете. Той беше сигурен, че някой ден ще го гръмнете. И някой най-после го е убил. Сигурно аз съм следващият. Затуй веднага щом гепя парите, очистивам туй място. Нямам какво повече да кажа. – Харис предизвикателно се усмихна. Бош отвърна на погледа му, после се обърна към Ентренкин и кимна.

– Познаваш ли ме, Майкъл? – попита тя.

– Естествено, виждал съм те по телевизията. Също като господин Елайъс. Зная те.

– Тогава ти е известно, че не съм полицайка. Работата ми е да внимавам полицаите в този град да са честни и да си вършат работата както трябва.

Харис се изхили.

– Значи те чака адски много работа.

– Зная, Майкъл. Но причината да съм тук е да ти кажа, че според

мен тези трима детективи искат да си свършат работата. Искат да открият човека, убил Хауард Елайъс, независимо дали е ченге. И аз искам да им помогна. Ти също би трябвало да им помогнеш. Дължим го на Хауард. Затова ще отговориш ли на още няколко въпроса?

Харис се огледа наоколо с пистолет в ръка. Беше деветмилиметров „Смит & Уесън“. Бош се зачуди дали би го размахвал пред тях, ако знаеше, че адвокатът е бил убит със същия калибър. Харис пхна оръжието между възглавницата и страничната облегалка на фотьойла.

– Добре детектив. Ама няма да приказвам с оня. Не говоря с бели ченгета или разни момиченца. Ти ме разпитвай.

Ентренкин погледна към Бош и после отново към Харис.

– Майкъл, искам детективите да ти задават въпросите. Те са по-добри от мен в тази работа.

Харис поклати глава.

– Нищо не разбираш. Защо да помагам на тея скапаняци? Тези хора ме измъчваха без каквато и да е причина. Загубих четиридесет процента от слуха си заради гадното управление. Няма да разговарям с ченгета. Ако ще ме питаш нещо, питай.

– Добре, Майкъл – отвърна Карла. – Разкажи ми за снощи. Върху какво работихте с Хауард?

– Работихме върху свидетелските ми показания. Само че нали знаеш, ченгетата му викат на това „свидетелски лъжи“, щото никога не казват истината, когато се отнася до чернилки. Е, не ми пука. Аз ще си взема паричките, щото скапаната полиция ще ми плати, че ми подхвърли онея доказателства и после се ебава с мен.

Бош пое разпита, сякаш Харис изобщо не бе заявявал, че няма да разговаря с него.

– Хауард ли ви каза това?

– Естествено, глупако.

– Каза ли, че има доказателства за инсценировка?

– Да, 'щото знаеше кой е убил онова бяло момиченце и после го е захвърлил близо до моя апартамент. Не бях аз. На процеса той щеше напълно да ме оневини и да ми даде паричките.

Бош изчака малко. Следващият въпрос беше изключително важен.

– Кой?

– Какво кой?

– Кой е бил убиецът? Каза ли ви?

– Не. Каза, че нямало нужда да знам. Каза, че било опасно. Но се обзалагам, че го има в папките му. На онова копеле няма пак да му се

размине.

Бош погледна към Ентренкин.

– Майкъл, цял ден преглеждах папките му. Да, има данни, че Хауард е знаел кой е убил Стейси Кинкейд, но името не е написано никъде. Сигурен ли си, че никога не ти го е споменавал? Може по някакъв начин да ти е намекнал кой е този човек?

Харис мигновено се озадачи. Очевидно разбра, че ако Елайъс е отнесъл името на убиеца в гроба, везните могат да се наклонят в друга посока. Винаги щеше да носи петното на убиец, измъкнал се, защото хитрият му адвокат е знаел как да изиграе съдебните заседатели.

– По дяволите! – изруга той.

Бош се приближи и седна на ръба на масата, за да е по-близо до него.

– Помислете внимателно – рече детективът. – Прекарвали сте много време заедно. Кой може да е бил?

– Не зная – отбранително отвърна Харис. – 'Що не питаш Пелфри, човече?

– Кой е Пелфри?

– Неговото момче за всичко. Вършеше му детективската работа.

– Знаете ли цялото му име?

– Мисля, че е нещо като Дженкс.

– Дженкс ли?

– Да, Дженкс. Така му викаше Хауард.

Бош усети, че някой го побутва по рамото с пръст и се завъртя. Ентренкин многозначително го гледаше. Тя знаеше кой е Пелфри. Можеше да продължи нататък. Той се изправи и погледна надолу към Харис.

– Значи снощи сте се върнали тук, след като сте се разделили с Елайъс, така ли?

– Естествено. Защо?

– Имаше ли някой с вас? Звъняли ли сте на някого?

– Какво е това, мамка му? Ти ме подозираш, човече!

– Успокойте се, това е рутинна процедура. Питаме всички къде са били. Та къде бяхте?

– Тук бе, човече. Бях скапан. Върнах се вкъщи и се хвърлих в леглото. Сам бях.

– Добре. Нещо против да погледна пистолета ви за малко?

– Божичко, трябваше да се сетя, че ме лъжете. Мамка му.

Той измъкна оръжието и му го подаде. Бош не откъсна поглед от него, докато пистолетът не се озова в ръката му. После го разгледа и

подуши цевта. Не миришеше нито на смазка, нито на барут. Извади пълнителя и измъкна най-горния патрон. Беше деветмилиметров, с изцяло метална гилза. Много разпространен вид и модел муниции, навярно същият като онзи, използван за убийството на Ейнджълс Флайт. Щяха да разберат едва след аутопсията. Той отново погледна към Харис.

– Вие сте лежали в затвора, господин Харис. Съзнавате ли, че е престъпление да притежавате това оръжие?

– Не и в собствения ми дом, човече. Нуждая се от някаква защита.

– Страхувам се, че няма значение къде. Това може да ви върне обратно в затвора.

Харис му се ухили. Бош видя, че единият от резците му е златен с гравирана в него звездичка.

– Тогава ме арестувай, човече.

Той протегна китки към него.

– Арестувай ме и само гледай как това шибано място ще пламне, готин, ще пламне!

– Не. Всъщност, си мислех да ви оставя да си почивате, след като видях колко много ни съдействахте тази вечер. Но ще се наложи да задържа оръжието. Ще извърша престъпление, ако ви го оставя.

– Заповядай. Винаги мога да си взема каквото ми трябва от колата. Нали ти е ясно какво искам да кажа?

– Естествено. Ясно ми е.

Изчакаха асансьора мълчаливо. Когато влязоха вътре, Ентренкин попита:

– Пистолетът същият ли е?

– От същия вид е. Патроните може да са същите. Ще го пратим в лабораторията за проверка, но се съмнявам, че щеше да го задържи, ако беше убил с него Елайъс. Не е чак толкова глупав.

– Ами автомобилът му? Той каза, че можел да вземе каквото си поиска от автомобила си.

– Нямаше предвид автомобила си. Говореше за своите хора. Заедно те са кола и пътуват нанякъде. Изразът идва от окръжния затвор. Там са по осем души в килия. Викат им „коли“. Кажете ми сега за Пелфри. Познатите ли го?

– Дженкинс Пелфри. Частен детектив. Мисля, че има офис в Юниън Лоу Сентър. Използват го много адвокати, които се занимават с гражданските права. Хауард го използваше за този случай.

– Тогава ще трябва да поговорим с него. Благодаря, че ни казахте.

В гласа на Бош се долавяше раздражение. Той си погледна часовника. Реши, че е прекалено късно да търси Пелфри.

– Вижте, това го пише в папките, които ви дадох – възрази Ентренкин. – Не сте ме питали. Откъде можех да зная, че ви интересува.

– Права сте. Не сте знаели.

– Ако искате, мога да позвъня...

– Не, нататък ще се оправяме сами, госпожо главен инспектор. Благодаря за помощта. Навярно без вас нямаше да успеем да се срещнем с него.

– Мислите ли, че той има нещо общо с убийството?

– Още нищо не мисля.

– Сериозно се съмнявам да е замесен.

Бош просто я погледна. Надяваше се очите му да ѝ подсказат, че се намесва в област, в която няма нито опит, нито правомощия.

– Ще ви закараме – каза той. – Автомобилът ви е пред Брадбъри, нали?

Тя кимна. Пресякоха фойайето към вратите.

– Детектив, искам да ме информирате за случая и за всички важни открития.

– Добре. Утре сутрин ще говоря със заместник-началник Ървинг. Може да предпочита лично да ви информира.

– Не искам неговата загладена версия. Искам да ме информирате вие.

– Загладена ли? Мислите, че онова, което ви казвам аз, не е загладено, така ли? Поласкан съм, госпожо главен инспектор.

– Не се изразих правилно. Но искам да кажа, че предпочитам да поддържам връзка с вас, вместо информацията да минава през управлението.

Бош я изгледа, когато отвори вратата пред нея.

– Ще го запомня.

Киз Райдър беше проверила телефонния номер от уеб-страницата на Мадам Реджайна и се оказа, че адресът е на Норд Кингс Роуд в Западен Холивуд. Това обаче не означаваше, че там ще открият жената. Повечето проститутки и снощни заведения за масаж използват сложни системи, за да объркат органите на реда.

Бош, Райдър и Едгар спряха до тротоара на пресечката на Мелроуз и Кингс. Хари набра номера на клетъчния ж телефон. След четвъртото иззвъняване му отговори женски глас.

- Мадам Реджайна?
- Да, кой е?
- Казвам се Хари. Чудех се дали сте свободна тази вечер?
- Преди имали ли сме друг сеанс?
- Не. Видях уеб-страницата ви и си помислих...
- Какво си помислихте?
- Помислих си, че мога да опитам един сеанс.
- Колко сте напреднал?
- Не разби...
- Какво ви интересува?
- Още не зная. Бих искал да опитам.
- Знаете, че не става дума за секс, нали? Никакъв физически контакт. Нищо незаконно.
- Разбирам.
- Имате ли сигурен телефон, на който мога да ви позвъня?
- Какво имате предвид под „сигурен“?
- Имам предвид да не е уличен автомат! – грубо отвърна тя. – Трябва да ми дадете истински номер.
- Бош й даде номера на клетъчния си телефон.
- Добре. Ще ви позвъня след една минута. Чакайте.
- Ще чакам.
- Ще питам за триста шестдесет и седми. Това сте вие. За мен не сте личност. Нямате име. Вие сте просто номер.
- Триста шестдесет и седми. Ясно.
- Той затвори и погледна към партньорите си.
- След една минута ще разберем дали се е получило.
- Говореше мило и раболепно, Хари – рече Райдър.

- Благодаря. Положих всички усилия.
- На мен ми прозвуча като ченге – отбеляза Едгар.
- Ще видим.

Бош запали двигателя, просто за да прави нещо. Райдър се прозя и той се присъедини към нея. Накрая ги последва и Едгар.

Телефонът извънтя. Беше Мадам Реджайна.

– Можете да дойдете при мен след един час. За едночасов сеанс взимам двеста долара. Само в брой и предварително. Ясно ли е?

- Да.
- Какво да?
- Хм, да, Мадам Реджайна.
- Много добре.

Бош хвърли поглед към Райдър, която седеше до него, и ѝ намигна. Тя му се усмихна.

Реджайна му даде адреса и номера на апартамента. Бош включи лампичката на тавана и прегледа бележките на Киз. Адресът беше същият, но номерът на апартамента не отговаряше. Той каза на жената, че ще отиде и затвори.

– Съгласна е. Но чак за след час. Използва друг апартамент в същата сграда.

- Ще чакаме ли? – попита Едгар.
- Не. Искам да се прибера вкъщи и да поспя.

Бош потегли по Кингс Роуд и измина половин пресечка, докато открие адреса. Малкият жилищен блок беше паянтов – от дърво, покрито с мазилка. Наоколо нямаше паркинг. Той спря пред противопожарния кран и тримата излязоха навън. Не се страхуваха, че Реджайна може да види от прозореца обозначения им автомобил. Не идваха да я арестуват. Просто, искаха информация.

Оказа се, че апартаменти шест и седем са от задната-страна на блока. Вратите им бяха една до друга. Бош предположи, че жената, която се представяше за Мадам Реджайна, живее в единия от тях и работи в другия. Почукаха.

Никакъв отговор.

Едгар отново почука на вратата и този път два пъти я изрита. Накрая от другата страна се чу глас:

- Какво има?
- Отворете! Полиция.
- Мълчание.

– Хайде, Реджайна, трябва да ви зададем няколко въпроса. Това е

всичко. Отворете вратата, иначе ще се наложи да я разбием. Какво ще правите после?

Това беше просто заплаха. Бош знаеше, че няма законно право да направи каквото и да е, ако тя не иска да им отвори.

Накрая чуа, че ключалката се завърта и вратата се откряна. Показа се разяреното лице на жената, която познаваха от разпечатаната снимка, открита в офиса на Хауард Елайъс.

– Какво искате? Покажете ми картата си.

Бош се представи.

– Може ли да влезем?

– От лосанджелеското управление ли сте? Тук е Западен Холивуд, господине. Не сте на своя територия.

Тя се опита да затвори вратата, но Едгар протегна ръка и я спря. После силно я бутна и престъпи прага със свирепо изражение.

– Не ми затваряйте вратата в лицето, Мадам Реджайна!

Той каза името ѝ с безапелационен, заплашителен. Жената отстъпи назад и му направи място да влезе навътре. Бош и Райдър го последваха. Озоваха се в слабо осветено антре със стълбище, което водеше нагоре и надолу. Бош погледна надолу към стълбите и видя, че тънат в пълен мрак. Нагоре се виждаше осветена стая. Той предпочете да се изкачи.

– Хей, не можете да нахлувате тук просто така – възпротиви се Реджайна, но не много уверено. – Трябва ви заповед за обиск.

– Нищо не ни трябва, Мадам, вие сама ни поканихте. Аз съм Хари – или триста шестдесет и седем. Току-що разговаряхме по телефона, спомняте ли си?

Тя ги последва нагоре по стълбището. Бош се завъртя и за пръв път внимателно я разгледа. Носеше черен халат върху кожен корсет и черно копринено бельо. Очите ѝ бяха очертани с тъмен молив и на устните ѝ лъщеше яркочервено червило. Изглеждаше като жалка карикатура на болни мъжки фантазии.

– Все Светии отдавна минаха – каза той. – Като каква сте се маскирали?

Реджайна не обърна внимание на въпроса му.

– Какво искате?

– Имаме няколко въпроса към вас. Седнете. Ще ви покажа една снимка.

Той посочи към черния кожен диван и жената неохотно седна. Бош остави куфарчето си върху масата и го отвори. Леко кимна на Едгар и започна да търси снимката на Елайъс.

– Хей, къде отива този? – извика Реджайна.

Едгар се беше насочил към стълбището, водещо към тавана.

– Рутинна процедура за безопасност. Проверява дали не криете някого – отвърна Бош. – Погледнете тази снимка, моля.

Той плъзна снимката по масата и тя я погледна, без да я докосва.

– Познавате ли го?

– Какво е това, разпит ли? – Познавате ли го?

– Разбира се.

– Клиент ли ви е?

– Вижте, изобщо не съм длъжна да ви казвам...

– КЛИЕНТ ЛИ ВИ Е? – извика Бош.

Едгар се върна от тавана и пресече дневната. Надникна в кухненския бокс, не забеляза нищо интересно и се спусна надолу по стълбището към антрето. После Бош чу стъпките му надолу към мазето.

– Не, не ми е клиент. Сега бихте ли си тръгнали?

– Щом не ви е клиент, откъде го познавате?

– За какво говорите? Вие не сте ли гледали телевизия днес?

– Кой е той?

– Онзи тип, дето са го убили на...

– Хари!

Викаше го Едгар.

– Какво?

– Мисля, че трябва да дойдеш за малко.

Бош се обърна към Райдър и кимна.

– Поговори с нея, Киз.

Той слезе в антрето. От помещението, към което водеха стълбите, се виждаше червена светлина. Когато се спусна долу, Бош видя Едгар, който гледаше нещо с разширени очи.

– Какво има?

– Виж това.

Когато пресякоха стаята, Хари видя, че е спалня. Едната стена беше огледална. До отсрещната имаше повдигнато легло като в болница с найлонови чаршафи и ремъци. До него имаше стол и лампа с червена крушка.

Едгар го поведе към гардеробната. На тавана също светеше червена крушка. Релсите за дрехи бяха празни. Но в единия край на помещението стоеше гол мъж, закопчан с белезници за релсата. Белезниците бяха позлатени, със сложна украса. Очите на мъжа бяха завързани и в устата му бе напъхана червена топка. По гърдите му се виждаха драскотини от

нокти. А между краката му висеше пълна еднолитрова бутилка кока-кола, завързана с кожен ремък за главичката на пениса му.

– Божичко – промълви Бош.

– Попитах го дали има нужда от помощ и той отрицателно поклати глава. Мисля, че е неин клиент.

– Отпуши му устата.

Бош свали превръзката от очите му, докато Едгар вадеше топката. Мъжът дръпна глава надясно и се опита да се извърне. Той помръдна ръка и се помъчи да скрие лицето си, но белезниците не му позволиха. Беше около тридесет и пет годишен, добре сложен. Изглеждаше достатъчно силен, за да се защити от Мадам Реджайна. Стига да поискаше, разбира се.

– Моля ви – с отчаян глас каза той. – Оставете ме на мира. Нищо ми няма. Просто ме оставете на мира.

– Ние сме от полицията – отвърна Бош. – Сигурен ли сте?

– Разбира се, че съм сигурен. Мислите ли, че ако се нуждаех от помощ, нямаше да го кажа? Не ми трябва. Това тук е по взаимно съгласие и няма нищо общо със секс. Просто ни оставете на мира.

– Хари – рече Едгар, – мисля, че просто трябва да се разкараме от тук и да забравим, че някога сме виждали този човек.

Бош кимна и двамата излязоха от гардеробната. Той се огледа наоколо и видя, че върху стола са преметнати дрехи. Приблужи се и провери джобовете на панталоните. Извади портфейла и отиде при лампата, където го отвори и разгледа шофьорската книжка. Усети, че Едгар застава зад него и поглежда над рамото му.

– Познато ли ти е това име?

– Не, а на теб?

Бош поклати глава и затвори портфейла. Върна се и отново го прибра в джоба на панталона.

Когато отново се качиха горе, двете жени мълчаха. Хари погледна към Реджайна и му се стори, че долавя на лицето ѝ горда усмивка. Тя знаеше, че гледката долу ги е шокирала. Бош хвърли поглед към Райдър и забеляза, че партньорката му също е обърнала внимание на изражението им.

– Всичко наред ли е? – попита тя.

– Да.

– Какво имаше долу?

Бош остави въпроса ѝ без отговор и погледна към другата жена.

– Къде са ключовете?

Тя се понацупи, бръкна в сутиена си, извади малък ключ за безезници и го протегна към него. Хари го взе и го подаде на Едгар.

– Върви да го освободиш. Ако иска после да остане, негова работа.

– Хари, той каза, че...

– Не ми пука какво е казал. Върви да го освободиш. Няма да си тръгнем и да оставим човека окован там долу.

Едгар слезе по стълбището, докато Бош продължаваше да следи с поглед Реджайна.

– За това ли взимате двеста долара на час?

– Повярвайте ми, те получават каквото искат за парите си. И знаете ли, после пак идват при мен. Хм, чудя се какво им е на мъжете? Навярно и вие трябва да опитате някой път, детектив. Може да ви хареса.

Бош продължително я изгледа, преди да извърне очи към Райдър.

– Докъде стигна, Киз?

– Истинското й име е Върджиния Лампли. Казава, че познава Елайъс от телевизията, не като клиент. Но преди няколко седмици бил идвал детективът на Елайъс и й задавал въпроси също като нас.

– Пелфри ли? Какво я е питал?

– Пълни глупости – отвърна Реджайна, преди Райдър да успее да отвори уста. – Искаше да знае дали ми е известно нещо за онова момиченце, дето беше убито миналата година. Дъщерята на царя на колите от телевизията. Казах му, че нямам представа защо пита мен. Той се опита да се държи нагло, но и аз не си оставих магарето в калта. Не позволявам на мъжете да се ебават с мен. Тръгна си. Изглежда, че някой ви е пратил по същите лъжливи следи като него.

– Възможно е – каза Бош.

Последва кратко мълчание. Онова, което бе видял в гардеробната, го разсейваше. Не можеше да мисли за нищо друго.

– Ще остане.

Беше Едгар. Той се появи откъм стълбите и върна ключа на Реджайна. Тя го взе и предизвикателно го пхна в сутиена си, като през цялото време гледаше към Бош.

– Добре, да вървим – каза той.

– Сигурен ли сте, че не искате да останете за една кока-кола, детектив? – с иронична усмивка попита Върджиния Лампли.

– Тръгваме си – отсече Бош.

Мълчаливо се спуснаха по стълбището до вратата. Хари вървеше последен. В антрето той погледна надолу към тъмното стълбище. Червената крушка продължаваше да свети и се виждаха бледите очертания на

големия мъж, седнал на стола в ъгъла. – Лицето му се криеше в сенки, но беше ясно, че гледа нагоре към тях.

– Не се тревожете, детектив – каза иззад него Реджайна. – Добре ще се погрижа за него.

Хари се завъртя и я погледна от вратата. Жената продължаваше да се усмихва.

На връщане към участъка Райдър ги разпитваше какво точно са видели, но нито Бош, нито Едгар й каза нещо повече от това, че един от клиентите на Мадам Реджайна е бил закопчан с белезници в гардеробната. Киз знаеше, че има още нещо и продължаваше да настоява, но не успя да изкопчи нищо повече.

– Мъжът долу няма значение – каза накрая Бош, с което сложи край на въпросите й. – Все още не знаем какво е правил Елайъс със снимката и уеб-страницата й. Или пък защо е пратил Пелфри при нея.

– Мисля, че тя ни излъга – отвърна Едгар. – Знае цялата история.

– Възможно е – съгласи се Бош. – Но в такъв случай защо мълчи, след като Елайъс вече е мъртъв?

– Отговорът е в Пелфри – рече Райдър. – Трябва незабавно да го разпитаме.

– Не – отсече Бош. – Не тази вечер. Късно е и не искам да разговарям с него, докато не прегледаме папките на Елайъс и не разберем какво има в тях. После ще можем да го разпитаме за Мадам Реджайна и всичко останало. Още утре сутрин.

– Ами ФБР? – попита Райдър.

– Срещата с агентите е в осем. Дотогава ще измисля нещо.

Изминаха останалата част от пътя в мълчание. Бош ги остави при автомобилите им на служебния паркинг на холивудския участък и им напомни да са в центъра „Паркър“ в осем часа. После остави колата си, но не върна ключа, защото кашоните с папките от офиса на адвокатата все още бяха в багажника. След като заключи вратата, той отиде при собствения си автомобил.

Когато излезе на Уилкокс, той погледна часовника и видя, че е десет и половина. Знаеше, че е късно, но реши, преди да се прибере вкъщи, да проведе още един разговор. Докато минаваше през каньона Лоръл към Долината, продължаваше да си мисли за мъжа в гардеробната и за това как беше извърнал глава, за да не видят лицето му. След като работеше от толкова много години в отдел „Убийства“, Бош вече не можеше да се изненада от садистичните ужаси, които си причиняваха хората. Но съвсем друг въпрос бяха ужасите, които запазваха за самите себе си.

Пое по Вентура Булевард на запад към Шърмън Оукс. Движението в събота вечер беше натоварено. От едната страна на хълма градът

можеше да е барутен погреб, но баровете и кафенетата покрай главния път към Долината изглеждаха пълни. Бош видя облечените в червено служители на „Пино Бистро“ и другите скъпи ресторанти покрай булеварда. Видя тийнейджъри, шофиращи с главоломна скорост. Никой не обръщаше внимание на омразата и гнева, които кипяха в другите части на града – под повърхността, като разлом, готов да се разтвори и да погълне всичко.

На Кестър зави на север и после отби в жилищен квартал, притиснат между булеварда и магистралата за Вентура. Къщите бяха малки и без определен архитектурен стил. Шумът на магистралата постоянно се чуваше. Тук живееха ченгета, макар че къщите струваха между четири и петстотин хиляди долара и малко полицаи можеха да си го позволят. Старият му партньор Франки Шиън беше купил дома си много отдавна и на изгодна цена. Сега имотът му струваше четвърт милион. На това разчиташе, когато се пенсионира, ако изобщо оцелееше дотогава.

Бош спря до тротоара пред къщата на Шиън и остави двигателя да работи. Извади телефона, намери номера в бележника си и го набра. Франки отговори на второто извънмяване. Звучеше бодро.

- Франки, обажда се Хари.
- Здравсти, приятел.
- Пред вас съм. Защо не излезеш да се поразходим?
- Къде?
- Няма значение. Мълчание.
- Франки?
- Добре, почакай няколко минути.

Бош остави телефона и бръкна в джоба на самото си за цигари. Нямаше, естествено.

- По дяволите – измърмори той.

Докато чакаше, се замисли за времето, когато двамата с Шиън търсеха наркопласъор, заподозрян, че е провалил операция на конкурентите си, като влязъл в квартирата им и избил с „Узи“ всички вътре – шестима души, клиенти и пласъори.

Многократно бяха чукали на вратата на апартаментата на заподозрения, но никой не им отговори. Обмисляха-възможностите си, когато Шиън чу тих глас да казва отвътре: „Влезте, влезте.“ Отново почукаха и извикаха, че са от полицията. Изчакаха и се заслушаха. Същият глас отново им отвърна: „Влезте, влезте.“

Бош натисна бравата и се оказа, че вратата не е заключена. Двамата заеха бойни пози и влязоха вътре, само за да открият, че апартаментът е

празен – освен голям зелен папагал в дневната. А на масата в кухнята лежеше автомат „Узи“, разглобен и готов за почистване. Бош отиде до вратата и отново почука. Папагалът извика: „Влезте, влезте.“

Няколко минути по-късно, когато заподозреният се върна от железарията с машинното масло, необходимо му, за да почисти автомата, те го арестуваха. Балистичната експертиза доказа, че убийството е извършено със същото оръжие и той бе осъден, след като съдията отказа да отхвърли резултата от претърсването. Макар подсъдимият да твърдеше, че полицаите са влезли в апартамента му без разрешение и следователно, незаконно, съдията реши, че Бош и Шиън са били подведени от поканата на папагала. Делото продължаваше да се движи из апелативните съдилища, а убиецът оставаше в затвора.

Предната дясна врата на джипа се отвори и Шиън влезе вътре.

– Кога си купи тази играчка? – попита той.

– Когато ме накараха да пътувам с обозначен автомобил.

– А, да, бях забравил.

– Да, на вас тузарите от „Грабежи и убийства“ не ви се налага да се тревожите за такива гадости.

– Е, какво има? Заради този случай се оказа на топа на устата, нали?

– Нямаше начин. Как са Маргарет и момичетата?

– Добре са. Е, какво ще правим? Ще се поразходим и ще поговорим, така ли?

– Не зная. Онова ирландско заведение още ли е на Ван Найс?

– Не, няма го вече. Знаеш ли какво, карай към Окснърд и завий надясно. Там има един бар.

Бош потегли.

– Тъкмо си мислех за онзи случай с „Узи“-то и папагала – каза той.

Шиън се засмя.

– Още ми е смешно. Не мога да повярвам, че делото не е приключено. Чух, че на онзи скапаняк му е останал само един патрон – Върховният съд.

– И дотам ще се стигне.

– Вече мина много време. Колко, осем години? Той вече лежа достатъчно, даже да го освободят.

– Да, шест убийства, осем години. Звучи справедливо.

– Шестима скапаняци.

– Още използваш тази дума „скапаняци“, а?

– Да, падам си по нея. Но ти не си дошъл чак дотук, за да си

приказваме за папагали, скапаняци и доброто старо време, нали?

– Не, Франки. Трябва да поговорим за случая Кинкейд.

– Защо с мен?

– Ти как мислиш? Водил си разследването.

– Всичко, каквото зная, е в папките. Би трябвало да имаш достъп до тях. Нали водиш следствието на Елайъс.

– Получих ги. Но в папките не винаги има всичко.

Шиън посочи към червен неонов надпис и Бош отби към него. Точно пред вратата на бара имаше свободно място за паркиране.

– Това заведение почти винаги е пусто – рече Шиън. – Даже в събота вечер. Не зная как преживява собственикът. Трябва да продава бурените наоколо.

– Франки – каза Бош, – трябва да зная за отпечатъците. Ще си остане между нас. Не искам да гоня вятъра. Нямам причини да се съмнявам в теб. Но искам да зная дали си чул нещо, нали разбираш?

Шиън излезе от черокито, без да каже нищо, и се приближи до вратата. Бош го видя да влиза и го последва. Заведението беше почти празно. Франки седеше на бара. Барманът му наливаше бира. Хари зае стола до бившия си партньор и каза:

– Нека да са две.

Той извади двадесетачка и я остави върху бара. След като му беше задал въпроса, Шиън не го бе поглеждал.

Барманът им сервира изпотените халби върху салфетки с реклама за бейзболен мач отпреди три месеца. Той взе двадесетте долара и отиде при касата. Бош и Шиън едновременно отпиха от чашите си.

– От О. Джей насам – каза Шиън.

– Какво означава това?

– Знаеш за какво говоря. От О. Джей насам вече нищо не е сигурно. Нито улики, нито ченгета, нищо. Можеш да представиш каквото си искаш в съда и пак ще се намери някой, който да го скъса на парчета, да го хвърли на пода и да се изпикае отгоре му. Всеки оспорва всичко. Даже ченгетата. Даже партньорите.

Бош отново отпи от бирата си и отговори:

– Съжалявам, Франки. Нямам причина да се съмнявам в теб или в отпечатъците. Просто, според папките Елайъс, като че ли следващата седмица е щял да отиде в съда с идеята да докаже кой е убил момичето. И това не е бил Харис. Някой...

– Кой?

– Не зная. Но се опитвам да погледна нещата откъм тази страна.

Ако убиецът е друг, как, по дяволите, са се озовали тези отпечатьци върху...

– Елайъс беше скапаняк. И когато го погребат, някоя нощ ще отида да изиграя ирландска джига върху гроба му. После ще се изпикая отгоре и никога повече няма да си помисля за него. Само едно ще ти кажа. Съжалявам, че Харис не е бил с него на онази железница. Проклет убиец! Това щеше да е страхотен удар, едновременно да очистят и двама им.

Шиън вдигна чашата си в наздравица за убиеца на Елайъс и отпи голяма глътка. Бош почти усещаше омразата, която се излъчваше от него.

– Значи никой не е прецакал уликите на местопрестъплението – каза Хари. – И отпечатьците са си били там.

– Естествено. Пред стаята имаше патрул. Никой не беше влизал вътре, докато не пристигнах аз. После прегледах всичко – имахме си работа със семейство Кинкейд и знаех какво означава това. Цар на колите и основен спонсор на местните политици. Бях наясно с всичко. Отпечатьците си бяха върху учебника на момичето – учебник по география. Хората от отдела за оглед снеха четири отпечатька от пръсти от едната страна и от палец от другата. Пълни отпечатьци. Онзи тип трябва да се бе потил като свиня, защото наистина бяха ясни.

Той пресуши чашата си и я протегна към бармана, за да я напълни.

– Не мога да повярвам, че вече не можеш да пушиш в някакъв скапан бар в тоя град – каза Шиън. – Скапаняци.

– Да.

– Както и да е, проверихме всичко и стигнахме до Харис. Бивш затворник, лежал за нападение и въоръжен грабеж. За присъствието на отпечатьците му в стаята имаше също толкова основания, колкото аз имам шанс да спечеля от лотарията, а аз изобщо не играя. Така че, улучихме нашия човек. Прибрахме го. Нали си спомняш, по това време още не бяхме открили трупа на момиченцето. Мислехме, че може още да е живо. Грешахме, но тогава не го знаехме. Затова го прибрахме, откарахме го в полицията и го вкарахме в стаята за разпити. Само че тоя скапаняк не искаше да ни каже даже колко е часът. Държахме го три дни и нищо. Нощем дори не го прибирахме в килията. Остана в онази стая цели седемдесет и два часа. Работехме по групи и на смени и не успяхме да го пречупим. Не ни каза и думичка. Ще ти призная, искаше ми се да го убия, но нямаше как да не го уважавам за твърдостта му. Той беше най-добрият, срещу когото съм се изправял.

Шиън продължително отпи от втората си бира. Бош все още не бе

изпил и половината от първата. Той го оставяше да говори, без да го прекъсва с въпроси.

– Последния ден някои от момчетата малко си изпуснаха нервите. Направиха някои неща.

Бош затвори очи. Беше допуснал грешка за Шиън.

– Аз също, Хари.

Каза го нехайно, сякаш се чувстваше добре най-после да го изрече гласно. Отново отпи от бирата, завъртя се на стола си и се огледа наоколо, като че ли виждаше бара за пръв път. В ъгъла имаше телевизор.

– Това ще си остане само между нас двамата, нали, Хари?

– Естествено.

Шиън отново се завъртя и заговорнически се наведе към него.

– Онова, което Харис твърди, че се е случило... наистина се случи. Но това не го оправдава. Той изнасилва и удушава момиченцето, ние му забиваме молив в ухото. Голяма работа. Той се измъкна и аз съм новият Марк Фърман – расистко ченге, което подхвърля улики. Само ми се иска някой да можеше да ми каже как бих могъл да подхвърля онези отпечатъци. Мамка му!

Той бе повишил глас. За щастие, го чуваше само барманът.

– Зная – отвърна Бош. – Съжалявам, човече. Не трябваше да те питам.

Шиън продължи, сякаш не го беше чул:

– Предполагам, че постоянно съм носил у себе си отпечатъци на някакъв скапаняк, когото съм искал да прецакам. И съм ги оставил върху онзи учебник – не ме питай как. И ето на, пипваме нашия човек. Само че защо ще го правя? Аз изобщо не го познавах, нито съм си имал вземане-даване с него. И на тази земя няма никой, който да е в състояние да докаже, че съм го направил, просто защото не е така.

– Прав си.

Шиън поклати глава и погледна надолу към бирата си.

– Престана да ми пука, когато съдебните заседатели го обявиха за невиновен. Когато обявиха за виновен мен... Когато повярваха на тази отрепка, вместо на нас.

Бош не отговори. Знаеше, че Шиън трябва да си изплаче болката.

– Ние загубихме битката, човече. Сега го разбирам. Всичко беше игра. Само какво могат да направят с теб шибаните адвокати. И с доказателствата. Отказвам се, Хари. Наистина се отказвам. Вече реших. Имам двадесет и пет години служба и ми стига. Още осем месеца и край. Ще се пенсионирам, ще се преместя на Блу Хевън и ще оставя тоя

кенеф на скапаняците.

– Мисля, че това е добра идея, Франки – тихо отвърна Бош.

Не можеше да се сети какво друго да каже. Болеше го и бе смаян от омразата и цинизма на приятеля си. Разбираше го, но просто се изненадваше от промяната му. Беше разочарован и от себе си и се срамуваше от простосърдечиято си, когато го бе защищавал пред Карла Ентренкин.

– Спомням си онзи последен ден – продължи Шиън. – Бях при него. В стаята. И толкова се вбесих, че просто ми се искаше да си извадя пистолета и да го очистя. Но знаех, че не мога. Защото знаеше къде е момиченцето. Държеше го в ръцете си!

Бош само кимна.

– Бяхме опитали всичко, но без резултат. Той ни пречупи преди ние да пречупим него. Стигна се дотам, че направо го умолявах да ни каже. Беше унижително, Хари.

– И какво направи той?

– Просто ме зяпаше, все едно, че не съм там. Не каза нищо. Не направи нищо. И тогава... тогава просто побеснях като... като не знам какъв. Сякаш в гърлото ми беше заседнал кокал. Никога не ми се беше случвало. В ъгъла на стаята имаше кошче за боклук. Отидох при него, извадих найлоновия чувал и просто му го нахлузих на шибаната глава. Сграбчих го за шията и стисках ли стисках...

Шиън се разплака и се опита да завърши.

– ... и се наложи... наложи се да ме откъснат от него.

Той опря лакти върху бара и притисна длани към очите си. После дълго не помръдна. Бош видя, че от брадичката му се стичат капки и цопват в бирата. Пресегна се и постави ръка върху рамото на стария си партньор.

– Всичко е наред, Франки.

Шиън заговори, без да сваля длани от лицето си.

– Виждаш ли, Хари, превърнах се точно в това, което толкова години преследвах. Исках да го убия на място. И щях да го направя, ако не се бяха намесили момчетата. Никога няма да го забравя.

– Всичко е наред, човече.

Шиън отпи от бирата си и като че ли възвърна донякъде самообладанието си.

– Онова, което направих, отприщи всички бесове. Другите момчета му забиха молива – спускаха му скапаното тъпанче. Всички се превърнахме в чудовища. Като във Виетнам, когато войниците вилнееха в селата. Сигурно щяхме да го убием, но знаеш ли какво го спаси?

Момиченцето. Спаси го Стейси Кинкейд.

– Как така?

– Откриха трупа. Съобщиха ни и ние отидохме на местопрестъплението. Оставихме Харис в килия. Жив. Имаше късмет, че ни съобщиха навреме.

Той замълча, за да отпие от халбата.

– Отидох там – само на една пряка от жилището на Харис. Трупът беше доста разложен, при децата е така. Но си спомням как изглеждаше момиченцето. Като ангелче, с разперени ръчички, сякаш летеше...

Бош си спомни снимките от вестниците. Стейси Кинкейд бе красиво дете.

– Сега ме остави сам, Хари – тихо каза Шиън. – Ще се върна пеш.

– Не, ще те закарам.

– Благодаря, ще се поразходя.

– Сигурен ли си, че си добре?

– Добре съм. Просто малко съм преуморен. Това ще си остане помежду ни, нали?

– До гроба, човече.

Шиън се опита да се усмихне, но продължаваше да не гледа към него.

– Направи ми една услуга, Йеронимус.

Бош си спомни времето, когато бяха работили заедно. Когато разговаряха сериозно и искрено, използваха само пълните си имена, Йеронимус и Франсис.

– Естествено, Франсис. Казвай.

– Когато хванеш убиеца на Елайъс, не ми пука дали е ченге, стисни му ръката от мое име. Кажу ми, че за мен е герой. Но му кажи, че е пропуснал отлична възможност. Можеше да очисти и Харис.

Половин час по-късно Бош отвори вратата на дома си. Леглото му бе празно. Но този път беше прекалено уморен, за да чака Елинор. Започна да се съблича, като обмисляше плана си за следващия ден. Накрая седна на леглото, готов за сън, и протегна ръка към лампата. В момента, в който настана мрак, телефонът иззвъня.

Той отново включи осветлението и вдигна слушалката.

– Копеле гадно.

Женски глас – познаваше го, но не можеше да се сети.

– Кой е?

– Карла Ентренкин, ти кой мислиш? Наистина ли смяташ, че

нямаше да разбере какво си направил?

– Не зная за какво говорите? Какво се е случило?

– Току-що гледах Канал 4. Твоето приятелче Харви Бътън.

– Какво е открил?

– О, успя да прецака всичко. Чакай да видя дали ще мога да го цитирам. „Източник, близък до следствието, твърди, че в кабинета на Елайъс е открита връзка между адвокатата и верига за проститутки в Интернет. Същият източник смята, че Елайъс може да е имал отношения поне с една от жените, които рекламират садо-мазохистични услуги в мрежата.“ Струва ми се, че това обобщава нещата. Надявам се, че си доволен.

– Аз не съм...

– Спести си труда.

Тя затвори. Бош дълго седя и мисли върху думите ѝ.

– Частейн, задник такъв! – гласно каза той.

Отново изключи лампата и се отпусна на леглото. Скоро заспа и отново сънува същия сън. Пътуваше с Ейнджълс Флайт нагоре по склона. Само че този път на пейката отгатак пътеката седеше русокосо момиченце и го гледаше с тъжни, пусти очи.

21

Когато вкара количката с кашони в заседателната зала на заместник-началник Ървинг, вътре го очакваше изненада. Беше осем без петнадесет, събота сутрин. В стаята вече бяха дошли шестима агенти от ФБР. Изненадата беше водачът им, който се приближи до него с протегнатата ръка и усмивка на лице.

– Хари Бош! – възкликна агентът.

– Рой Линдел! – отвърна Бош.

Той остави количката до масата и стисна ръката му.

– Теб ли изпратиха? Какво стана с „Организираната престъпност“?

– Започна да ми доскучава. Особено след последния случай. Трудно е да се случи нещо интересно, не мислиш ли?

– Да.

Няколко години по-рано двамата бяха работили заедно по друг един случай. Бош и Линдел бяха започнали като врагове, но накрая в Лас Вегас, помежду им цареше взаимно уважение, което определено не се споделяше от институциите които представляваха. Хари веднага прие участието на Линдел в случая „Елайъс“ за добър знак.

– Слушай – каза Линдел, – мисля, че имаме няколко минути. Искаш ли да си вземем по едно кафе и да поговорим за положението?

– Чудесно.

Докато вървяха по коридора към асансьора, срещнаха Частейн, който се бе насочил към заседателната зала. Бош му представи Линдел.

– За кафе ли отивате? Идвам с вас.

– Не, недей – спря го Хари. – Трябва да си поговорим за някои неща... и не искам после да ги чуя от устата на Харви Бътн. Нали разбраш какво искам да кажа?

– Не зная за какво говориш, Бош.

Хари не отговори. Частейн погледна към Линдел и после отново към Бош.

– Е, няма значение – каза той. – И без това не искам изкуствени стимуланти.

Когато останаха сами във фойето, Бош предупреди Линдел за Частейн.

– От него изтича информация. Снощи гледа ли Канал 4?

– Оная история с проститутките от Интернет ли?

– Да. За това знаеха шестима души. Аз, двамата ми партньори, Частейн, Карла Ентренкин и заместник-началник Ървинг. Гарантирам за партньорите ми и се съмнявам, че Ентренкин ще съобщи нещо лошо за Елайъс. С Харви Бътън е приказвал или Ървинг, или Частейн. Аз залагам на Частейн. Ървинг още от самото начало се опитва да запази нещата в тайна.

– Е, вярна ли се оказа историята?

– Изглежда, не. Не успяхме да открием връзка. Онзи, който се е раздрънкарал, го е направил, за да окаля Елайъс.

– Ще го наблюдавам. Но сам знаеш, че понякога изтичането на информация не идва от очевидния източник.

Асансьорът пристигна и Линдел влезе вътре. Бош остана да стои навън, замислен за Ървинг и дали е възможно той да е източникът на информация.

– Идваш ли? – попита Линдел.

Хари влезе в асансьора и натисна бутона за третия етаж.

– Гледа ли новините сутринта? – попита го агентът. – Какво е положението в града?

– Засега нормално. Снощи имаше няколко пожара, но само толкова. Нямахме грабежи. Сега е спокойно. Утре би трябвало да вали. Може да е от полза.

Влязоха в кафенето, взеха си кафе и седнаха на една от масите. Бош си погледна часовника и видя, че е осем без пет. Той вдигна очи към Линдел.

– Е?

Линдел се засмя.

– Казвай какво ще правим. Ще разследваме ли случая или...

– Да. Имам сделка за теб, Рой. Добра сделка.

– Да я чуем.

– Ето какво. Ще те оставя да командваш парада. Искам само едно. Моят екип да се занимава с основния случай. Стейси Кинкейд. Ще вземем материалите по следствието и ще прегледаме всичко, което са свършили хората от „Грабежи и убийства“. После ще проверим материалите на Елайъс и ще започнем оттам.

Линдел присви очи, зачуден какво означава това. Бош продължи:

– Изглежда Елайъс е имал намерение тази седмица да докаже в съда, че Майкъл Харис е невинен. Щял е да назове името на истинския убиец и...

– Кой?

– Това е големият въпрос. Не знаем. Пазел го е в главата си, не в папките. Тъкмо затова искам този случай. Защото, ако е имал доказателства срещу някого, този някой е основният заподозрян в убийството при Ейнджълс Флайт.

Линдел погледна надолу към димящото си кафе и дълго мълча.

– Нещо ми прилича на адвокатски измишльотини. Обикновено перчене. Как би могъл да открие убиеца, след като вие не сте успели? Разбира се, ако убиецът наистина не е Майкъл Харис, както смятат всички ченгета и бели жители на този град.

Бош сви рамене.

– Даже да е грешал, даже да е имал намерение да назове някого само за заблуда, това би могло да е мотив за убийството му.

Нарочно не казваше на Линдел всичко – особено за тайнствените писма. Искаше агентът да си мисли, че екипът на Бош ще гони вятъра, докато ФБР ръководи действителното разследване.

– Значи ти ще се занимаваш с това, а аз ще преследвам лошите ченгета, това ли предлагаш?

– В общи линии. Частейн би трябвало да ти е достатъчен за начало. На първо място, той е най-запознат със случая „Черния войн“. Водил е следствието на вътрешния отдел. И...

– Да, но е оневинил всички по случая.

– Може да се е заблудил. Възможно е също да са му наредили да оневини всички.

Линдел кимна в знак, че разбира.

– Освен това вчера хората му трябваше да прегледат папките на Елайъс и да съставят списък. А аз току-що донесох още пет кашона с материали. Мисля, че всичко това ще ти е достатъчно.

– Ако наистина е достатъчно, защо ми предаваш тази част от следствието?

– Защото съм щедър по душа.

– Криеш нещо, Бош.

– Просто имам предчувствие, това е всичко.

– Подозираш, че доказателствата срещу Харис наистина са били подхвърлени, така ли?

– Не зная. Но нещо в случая не е наред. Искам да разбера какво.

– И междувременно ми лепваш Частейн и хората му.

– Да. Това е сделката.

– И какво да правя с тях? Ти току-що ми каза, че от Частейн изтича информация.

– Прати ги да пият кафе и се скрий някъде.

Линдел се засмя.

– Поне аз бих направил точно така – каза Бош и добави с по-сериозен тон: – Бих пратил двама да работят по Елайъс, а други двама по Перес. Нали разбираш, да се оправят с документацията, веществените доказателства, аутопсиите, резултатите от които и без това сигурно ще дойдат днес. Това би трябвало да запълни времето им и да ги разкара от пътя ти. Така и така ще трябва да пратиш някого да се занимава с Перес. Според нас, случайно се е озовала там. Но въпреки всичко ще се наложи да ѝ обърнеш нужното внимание, иначе ако се стигне до съд, адвокатът ще пита защо Перес не е била проверена като основна цел на убиеца.

– Добре, добре. Ще трябва да проверим всички възможности.

– Точно така.

Линдел кимна, но не каза нищо повече.

– Е, ще сключим ли сделката? – настоя Бош.

– Да. Звучи ми добре. Но искам да зная какво правиш. Да поддържа връзка.

– Естествено. А, между другото, един от вътрешния отдел е испаноезичен. Фуентес. Прати го да се занимава с Перес.

Линдел кимна и се изправи, като остави кафето си непокътнато на масата. Хари взе своята чаша.

Когато минаваха през приемната на заседателната зала, той забеляза, че адютантът на заместник-началника не е на бюрото си. Видя бележник, оставен върху попивателната, и пътъм го взе. Прибра го в джоба си и после влезе в залата.

Партньорите му и детективите от вътрешния отдел вече бяха там. Ървинг също. Помещението беше пълно. След кратко встъпление думата получи Бош, който информира новодошлите и заместник-началника за хода на следствието до този момент. Пропусна подробностите за посещението в апартамента на Реджайна Лампли и го представи така, че да изглежда без значение за случая. Не спомена също за разговора си с Фрацш Шиън. Когато свърши, той кимна на Ървинг, отстъпи до стената и се облегна на дъската за съобщения, която заместник-началникът навярно бе наредил да поставят за детективите.

Ървинг започна да говори за политическото напрежение около следствието. Той отбеляза, че за същия ден са насрочени протестни демонстрации пред полицейските участъци в Саутенд и пред центъра „Паркър“. Тази сутрин градският съветник Ройъл Спаркс и преподобният Престън Тъгинс трябвало да гостуват на местно телевизионно

предаване, наречено „Разговор за Лос Анджелис“. Предишната вечер началникът на полицията се срещнал с Тъгинс и други църковни лидери от Саут Сентръл, за да настоя да призват към спокойствие от амвона по време на сутрешната си проповед.

– Седим върху барутен погреб – каза Ървинг. – И единственият начин да избегнем взрива е бързо да решим случая по един или друг начин.

Докато говореше, Бош извади бележника и започна да пише. После се огледа наоколо, за да се увери, че всички погледи са отправени към заместник-началника и тихо откъсна горния лист. Пресегна се и го закачи с кабърче на дъската, после бавно и небрежно се отдалечи от нея. В адресираното до Частейн съобщение пишеше: „Обади се Харви Бътн и благодари за услугата. Каза, че пак ще позвъни.“

Ървинг завърши изложението си с бележка за информацията по Канал 4.

– Вчера някой в тази стая е съобщил вътрешна информация на телевизионен репортер. Предупреждавам ви, че повече няма да допуснем такова нещо. Само да се повтори и следствието ще се обърне срещу самите вас.

Той плъзна поглед по лицата на детективите от полицейското управление, за да се увери, че са го разбрали.

– Добре, това е всичко – каза накрая заместник-началникът. – Сега ще ви оставя. Детектив Бош, агент Линдел? Бих искал по обяд да ме информирате за хода на следствието.

– Няма проблем, господин заместник-началник – каза Линдел, преди Бош да успее да отговори. – Ще бъда при вас по обяд.

Петнадесет минути по-късно Бош отново вървеше по коридора към асансьорите. Едгар и Райдър го следваха.

– Къде отиваме, Хари? – попита Едгар.

– Ще работим в холивудския участък.

– Какво? И какво ще правим? Кой ще командва парада?

– Линдел. Сключих сделка с него. Той ще командва парада, а ние ще правим нещо друго.

– Това ме устройва – отвърна Едгар. – И без това тук има прекалено много агенти и шефове.

Бош стигна до асансьорите и натисна бутона.

– Какво точно ще правим, Хари? – попита Райдър.

Хари се завъртя и ги погледна.

– Ще започнем наново – отвърна той.

В детективското бюро нямаше абсолютно никого, което беше необичайно, дори за събота. Според плана за извънредни ситуации, всички детективи, които не бяха ангажирани с неотложни разследвания, трябваше да са в униформа на улицата. За последен път бяха прибягвали до такива мерки след голямото земетресение, разлиляло града през 1994 година. Убийството на Елайъс не бе геологичен, а обществен катаклизъм, но имаше също толкова силно въздействие.

Бош отнесе кашона с материалите на адвоката по делото „Черния войн“ до бюрата на отдел „Убийства“, които бяха долепени едно до друго като огромна заседателна маса. Мястото на техния екип се намираще в края, близо до нишата с кантонерките.

– Действайте – каза той.

– Хари... – провлачи Райдър, недоволна от липсата на указания.

– Добре, слушайте, ето какво искам. Киз, ти ще си капитан на кораба. Ние с Джери ще работим навън.

Райдър изпъшка. Да е капитан на кораба означаваше, че ще се занимава с фактологичния материал. Трябваше да се запознае с всички подробности от папките – нещо като ходещ справочник за подробностите от следствието. Тъй като започваха с цял кашон папки, предстоеше й огромна работа. Това също означаваше, че няма да участва в самото следствие. А никой детектив не иска да го натикат за цял ден в празна стая без прозорци.

– Зная – каза Бош. – Но мисля, че си най-подходяща за тази работа. Тук имаме цял тон материали и без твоя ум и компютъра ти просто няма да сме в състояние да обхванем всичко.

– Но следващия път аз ще съм навън.

– Ако сега не се справим, може да няма следващ път. Хайде да видим с какво разполагаме.

Прекараха следващия час и половина в ровене из папките на Елайъс по случая „Черния войн“, като се информираха взаимно за конкретни документи, привлекли вниманието им, и връщаха други неща в кашона, ако им се стореха маловажни.

Бош се занимаваше с папките, които адвокатът бе получил от полицейското управление. Бяха му предали цялата документация на отдел „Грабежи и убийства“ по случая. Докато четеше обобщенията на

следствените процедури, предприети от Шиън и хората му, Хари забеляза, че в началото следствието като че ли не беше имало конкретна насока. Стейси Кинкейд бе отвлечена от стаята си през нощта. Похитителят ѝ разбил ключалката на прозореца с отверка. Детективите решили, че това е работа на вътрешен човек и разпитали градинарите, човекът, който почиствал басейна, водопроводчика, който две седмици по-рано ходил в къщата, както и местните пощенски служители. Бяха се срещали с учители, портиери и дори съученици на Стейси от частното училище в Западен Холивуд. Но широката мрежа, хвърлена от Шиън и хората му, се свила, когато в лабораторията установили, че отпечатъците върху учебника на момичето принадлежат на Майкъл Харис. От този момент следствието се беше съсредоточило върху него. Детективите го арестували и след това се опитали да го принудят да признае какво е направил с детето.

Втората част от материалите също се отнасяше до местопрестъплението, следствието и усилията да свържат Харис с трупа с помощта на научни анализи и технически методи. И в резултат се бяха озовали в задънена улица. Трупът на момиченцето бил открит на запустял паркинг от двама бездомници. Детето било голо и мъртво от четири дни. Очевидно след смъртта било измито и липсвали каквито и да е сериозни микроскопски свидетелства, които да бъдат подложени на анализ и свързани с апартаментата или автомобила на Харис. Макар че момичето изглеждало изнасилено, не открили никакви телесни течности, принадлежащи на похитителя му. Дрехите не били намерени. Няма го и въжето, с което била удушена Стейси. Накрая единствените улики, свързващи Харис с местопрестъплението, останали отпечатъците по учебника и изхвърлянето на трупа на запустелия паркинг близо до апартаментата му.

Бош знаеше, че обикновено това е повече от достатъчно, за да осъдят заподозрения. Беше работил по случаи, в които виновните бяха осъждани и с по-малко доказателства. Но това беше преди О. Джей Симпсън, преди съдебните заседатели да започнат да гледат с подозрение на лосанджелеската полиция.

Записваше си нещата, които трябваше да направи, и хората, които искаше да разпита, когато Едгар извика:

– Най-последно!

Бош и Райдър погледнаха към него и зачакаха обяснение.

– Спомняте ли си онези загадъчни писма? – попита Едгар. – Във второто или третото пишеше, че регистрационните номера доказват

невинността му.

– Чакай малко – каза Бош.

Той отвори куфарчето си и извади папката с писмата.

– В третото. „Регистрационните номера доказват невинността му.“

Получено е на пети април. Думата „невинност“ е написана грешно.

– Добре, това тук е папката на Елайъс със списък на документите, които е изискал. Едно от исканията носи дата петнадесети април и се отнася за „Холивуд Уакс & Шайн“. Това е мястото, където Харис е работил, преди да го арестуват. Елайъс е поискал, цитирам, „копия на всички документи и квитанции за поръчки и сметки, посочващи регистрационните номера на клиентите от първи април до петнадесети юни миналата година“. Това трябва да е свързано с писмото.

Бош се облегна назад и се замисли.

– Искането му е било одобрено, нали?

– Точно така.

– Е, от първи април до петнадесети юни има седемдесет и пет дни...

– Седемдесет и шест – поправи го Райдър.

– Седемдесет и шест дни. Това означава ужасно много квитанции.

Тук са девет и в офиса не видях да има други. А би трябвало да са цели купища.

– Може да ги е върнал – предположи Едгар.

– Ти каза, че е изискал копия.

Джери сви рамене.

– И още нещо, защо са му трябвали документите точно от този период? – попита Бош. – Момичето е било убито на дванадесети юли. Защо не е изискал квитанциите до тази дата?

– Защото е знаел какво търси – отвърна Райдър. – Или поне в рамките на посочените дати.

– Какво е знаел?

Последва мълчание. Мислите на Бош се въртяха около загадката, но безрезултатно. Въпросът с регистрационните номера оставаше също толкова тайнствен, колкото и този с Мадам Реджайна. Но после ги свърза и му хрумна нещо.

– Пак стигаме до Пелфри – каза той. – Трябва да поговорим с него.

Бош се изправи.

– Джери, виж дали ще успееш да се свържеш с него по телефона.

Уговори среща колкото може по-скоро. Аз ще изляза за малко.

Когато казваше на партньорите си, че ще излезе, обикновено това

означаваше, че отива да пуши. Докато вървеше към задната врата, Райдър го повика.

– Недей, Хари!

Той й махна с ръка без да се обръща.

– Не се безпокой, няма.

Бош излезе на паркинга и се огледа наоколо. Знаеше, че е стигал до някои от най-успешните си заключения, докато е стоял навън и е пушел. Надяваше се и сега да измисли нещо, този път без помощта на цигарите. Погледна към сандъчето с пясък, което използваша пушачите от участъка, и видя, че оттам стърчи полуизпушен фас. По него имаше следи от червило. Реши, че все още не е чак толкова отчаян.

Замисли се за тайнствените писма. От пощенските клейма и от направените от Елайъс бележки с молив знаеше, че разполагат с последните три, но не и с първото. Смесът на четвъртото писмо – предупреждението, което адвокатът беше носил в джоба си – бе очевиден. Благодарение на исканията за документи, на които се беше натъкнал Едгар, сега имаха представа за значението на третото писмо. Но второто – „окоето хумбърт хумбърт“ – продължаваше да му се струва безсмислено.

Той погледна към стърчащата от пясъка угарка, но отново се съдържа. После си спомни, че и без това вече не носи кибрит или запалка.

Внезапно му хрумна, че другата част от загадката, която поне до този момент му се струваше безсмислена, е връзката с Мадам Реджайна – каквато и да бе тя.

Бош се завъртя и бързо се върна в участъка. Когато влезе в детективското бюро, Едгар и Райдър бяха забили носове в документите. Той веднага започна да рови из купчините папки.

– При кого е папката със снимката на Мадам Реджайна?

– При мен – отвърна Едгар.

Той му я подаде. Бош я отвори и извади разпечатката. После я приближи до едно от загадъчните писма и се опита да сравни шрифтовете. Но не успя. Не беше специалист и в текстовете нямаше очевидни странности, които да привличат вниманието.

Когато остави разпечатката на бюрото, горните и долните й краища леко се повдигнаха. Това му подсказа, че е била съгвана, сякаш за да бъде пхната в плик.

– Мисля, че това е първото писмо – каза той.

Бош често откриваше, че когато прави някакво логическо заключение, все едно, че отпущва задръстен канал и незабавно последват още открития. Сега се случи същото. Хари видя онова, което можеше, а

навярно и би трябвало да е разбрал още от самото начало.

– Джери, позвъни на секретарката на Елайъс. Веднага! Питай я дали в офиса е имало цветен принтер. Трябваше да се сетим – аз трябваше да се сетя.

– За какво?

– Просто позвъни.

Едгар започна да търси телефонния номер на секретарката в бележника си. Райдър се изправи от мястото си, приближи се до Бош и погледна надолу към разпечатката. Сега бе настроена на неговата вълна. Разбираше какво си мисли.

– Това е било първото писмо – каза той. – Само че не е запазил плика, защото навярно е решил, че е някаква глупост.

– Че то си е така – отвърна Едгар, долепил слушалката до ухото си. – Нали бяхме там. Жената не го познаваше и нямаше представа какво търсим...

Той прекъсна изречението си по средата, когато отсреща му отговориха.

– Госпожа Куимби? Тук е детектив Едгар. Вчера идвахме при вас. Имам един кратък въпрос. Знаете ли дали в офиса е имало цветен принтер? Принтер, който да може да разпечатва разни неща от компютъра? Цветно.

Джери зачака, вперил поглед в Бош и Райдър.

– Благодаря ви, госпожо Куимби.

Той затвори.

– Не е имало цветен принтер.

Хари кимна и погледна надолу към снимката на Мадам Реджайна.

– Още вчера трябваше да се сетим за това – каза Райдър.

Бош кимна и попита Едгар дали се е свързал с Пелфри, когато пейджърът му запиука. Той го свали от колана си. На дисплея видя домашния си номер. Елинор.

– Да, разговарях с него – отвърна Едгар. – Ще ни чака по обяд в офиса си. Не споменах нищо за квитанциите или за оная Реджайна. Само му казах, че трябва да поговорим.

– Добре.

Бош взе телефона и набра домашния си номер. Елинор отговори на третото извънмяване. Гласът ѝ звучеше или сънено, или тъжно.

– Елинор?

– Хари...

– Всичко наред ли е?

Той седна на бюрото си и Райдър се върна на своето.

– Добре съм... Просто...

– Кога се прибра?

– Преди малко.

– Спечели ли?

– Всъщност, не съм играла. След като снощи ми позвъни там... си тръгнах.

Бош се наведе напред и опря лакти върху бюрото, притиснал длан до челото си.

– Ами... тогава къде си била?

– В един хотел... Хари, просто се върнах да си взема някои неща. Аз...

– Елинор?

Последва продължително мълчание. Бош чу Едгар да казва, че отива за кафе в дежурната стая. Райдър отвърна, че ще иде с него, макар Хари да знаеше, че тя не пие кафе. Държеше в чекмеджето на бюрото си различни пакетчета билков чай.

– Не е справедливо, Хари – каза Елинор.

– За какво говориш?

Отново мълчание.

– Мислех си за онзи филм, който гледахме наскоро. За „Титаник“.

– Спомням си го.

– И за момичето. Тя се влюби в онова момче, с което се запозна на кораба. И беше... Искам да кажа, тя толкова го обичаше. Толкова силно, че накрая не искаше да тръгне. Не се качи на спасителната лодка, за да остане с него.

– Спомням си, Елинор.

Спомняше си, че тогава тя се разплака, а той се усмихна. Не можеше да разбере как един филм е в състояние да ѝ въздейства по такъв начин.

– Ти се разплака.

– Да. Защото всеки мечтае за такава любов. И ти заслужаваш същото, Хари. Но аз...

– Не, Елинор, ти ми даваш нещо много повече от...

– Тя скочи от спасителната лодка, Хари. – Елинор тихо и тъжно се засмя. – Предполагам, че никой не може да мечтае за повече.

– Права си. Точно затова го има само на кино. Слушай... Ти си всичко, за което съм мечтал, Елинор. Не трябва да правиш каквото и да е за мен.

– Не, трябва. Аз... Обичам те, Хари. Но не е достатъчно. Заслужаващ повече.

– Елинор, недей... Моля те. Аз...

– Ще си ида за известно време. Да помисля върху нещата.

– Ще ме изчакаш ли? Ще пристигна за петнадесет минути. Можем да поговорим за...

– Не, не! Точно затова ти позвъних. Не мога да те погледна в очите.

Бош чу, че Елинор плаче.

– Веднага идвам!

– Няма да съм тук – настоятелно отвърна тя. – Преди да ти позвъня, си пренесох нещата в колата. Знаех, че ще поискаш да дойдеш.

Бош покри очите си с ръка.

– Къде отиваш?

– Не съм сигурна.

– Ще ми се обадиш ли?

– Да.

– Добре ли си?

– Да... Ще се оправя.

– Обичам те, Елинор. Зная, че не съм ти го казвал достатъчно пъти, но...

– Шт, недей да говориш. Бош замълча.

– Обичам те, Хари, но трябва да го направя.

След дълго мълчание, по време на което сърцето му се късаше, той отвърна:

– Добре, Елинор.

Последвалата тишина бе мрачна като в ковчег. Неговият ковчег.

– Довиждане, Хари – промълви накрая тя.

И затвори. Бош свали ръка от лицето си и телефона от ухото си. Представяше си басейн с повърхност, гладка като огледало. Спомни си времето, когато му бяха съобщили, че майка му е мъртва и че е останал съвсем сам. Тогава изтича при този басейн и скочи в топлата вода, като се гмурна под спокойната повърхност. Когато стигна дъното, той закрещя, докато въздухът му свърши и гърдите го заболяха. Докато трябваше да избира между смъртта и изплуването.

Сега копнееше за онзи басейн и за топлата вода. Искаше му се да крещи, докато дробовете му не започнат да го болят.

– Всичко наред ли е?

Той вдигна поглед. Бяха Райдър и Едгар. Едгар носеше димяща чаша с кафе. Лицето на Райдър показваше, че е загрижена или дори

уплашена от вида на Бош.

– Всичко е наред – отвърна той. – Добре съм.

До срещата с Пелфри оставаха час и половина. Бош каза на Едгар да шофира към „Холивуд Уакс & Шайн“ на Сънсет, недалеч от участъка. Джери спря до тротоара и двамата се загледаха към автомивката. Нямаше много работа. Повечето от мъжете в оранжеви гащеризони, които сушаха и лъскаха автомобилите за минимална надница и бакшиши, седяха наоколо с парцали на раменете и чакаха. Неколцина от тях заплашително гледаха към обозначения автомобил, сякаш обвиняваха полицията за положението.

– Предполагам, че хората не ходят да си мият колите, когато съвсем скоро могат да бъдат преобърнати или дори подпалени – каза Едгар.

Бош не отговори.

– Обзалагам се, че на всички тях им се иска да са на мястото на Майкъл Харис – продължи Джери, като зяпаше към работниците. – По дяволите, самият аз бих прекарал три дни в стаята за разпит и съм съгласен да ми спукат тъпанчето, ако ме направят милионер.

– Значи си му повярвал – отвърна Бош.

Не му бе разказал за изповедта на Франки Шиън. Едгар помълча малко, после кимна.

– Да, Хари, като че ли му вярвам.

Бош се зачуди как е бил толкова сляп, че дори да не допусне възможността за измъчване на заподозрян. Запита се какво е накарало Едгар да приеме версията на Харис, а не тази на ченгетата. Дали беше заради опита му на детектив, или защото бе чернокож? Реши, че трябва да е последното и това го потисна, защото даваше на Едгар преимущество, което завинаги щеше да е недостъпно за него.

– Ще вляза вътре да поговоря с управителя – каза Бош. – Може би ще е по-добре да останеш в колата.

– Заеби това! Няма да я докоснат.

Двамата излязоха и заключиха вратите.

Докато вървяха към автомивката, Бош се замисли за оранжевите гащеризони и се зачуди дали е съвпадение. Предполагаше, че повечето от работниците са бивши затворници или току-що са напуснали окръжния затвор – където също трябваше да носят оранжеви гащеризони.

Вътре Бош си взе чаша кафе и поиска да говори с управителя. Касиерката посочи нататък по коридора към отворена врата. По пътя към нея

Едгар каза:

– Пие ми се кока-кола, но след онова, което видяхме в гардеробната на оная кучка, мисля, че повече никога няма да мога да пия.

На бюрото в малкия офис без прозорци седеше мъж, вдигнал крака върху отворено чекмедже. Той погледна към Бош и Едгар и каза:

– Да, господа полицаи, с какво мога да ви помогна?

Бош се усмихна на наблюдателността му. Знаеше, че мъжът трябва да е отчасти бизнесмен, отчасти ченге.

Повечето от работниците бяха бивши затворници. Едва ли биха могли да си намерят другаде работа. Това означаваше, че управителят е виждал достатъчно ченгета и се е научил да ги различава. Или пък ги бе видял да пристигат с обозначения автомобил.

– Работим по един случай – започна Бош. – По убийството на Хауард Елайъс.

Управителят подчеррна.

– Преди няколко седмици той е изискал ваши документи. Квитанции с регистрационни номера. Знаете ли нещо по въпроса?

Мъжът се замисли.

– Знам само, че трябваше сам да намеря всичко и да го копирам за неговия човек.

– За неговия човек ли? – попита Едгар.

– Да, вие какво си мислите, че тип като Елайъс лично ще дойде да си вземе нещата ли? Прати някого. Визитката му е някъде тук.

Той спусна крака на пода и отвори едно от чекмеджетата. Вътре имаше купчина визитни картички, прихванати с ластик. Управителят го свали, прегледа ги, извади една от тях и я показа на Бош.

– Пелфри ли? – попита Едгар.

Хари кимна.

– Неговият човек каза ли точно какво търсят? – попита той.

– Не зная. Трябва да питате тях. Искам да кажа, да питате Пелфри.

– Пелфри върна ли ви квитанциите?

– Не, нали бяха копия. Искам да кажа, че се върна, но не донесе обратно квитанциите.

– Тогава защо се е връщал? – попита Едгар.

– Искаше да види един от старите работни картони на Майкъл Харис. От времето, когато работеше тук.

– Кой точно? – настоятелно попита Едгар.

– Не си спомням, човече. Дадох му копие. Вървете да говорите с него. Той сигурно...

– Имаше ли съдебна заповед за работния картон? – намеси се Бош.

– Не, просто го поиска, нали разбирате? Нямахме защо да не му го дам. Но той посочи конкретната дата, а вие не я знаете. Не си я спомням. Пък и вижте, ако ви е нужна повече информация, може би не е зле да се свържете с нашия адвокат. Нямам намерение да приказвам за неща, които не...

– Оставете това – прекъсна го Бош. – Разкажете ми за Майкъл Харис.

– Какво да ви кажа? Никога не съм си имал проблеми с него. Беше си нормален, после дойдоха и казаха, че убил онова момиченце. И че правил разни неща с него. Но тогава вече не работеше тук. Може би от пет месеца.

– Знаете ли къде е бил преди това? – попита Едгар.

– Да. В „Коркоран“

„Коркоран“ беше щатски затвор край Бейкърсфийлд. Бош благодарно на управителя и си тръгнаха. Той отпи няколко глътки от кафето си, но преди да се върнат при автомобила, го изхвърли в кошче за боклук.

Докато чакаше Едгар да му отключи вратата, партньорът му заобиколи откъм лявата страна. После се закова на място.

– По дяволите!

– Какво има?

– Написали са гадости на вратата.

Бош отиде при него и погледна. Върху бронята със светлосин тебешир, с какъвто в автомивката пишеха инструкции по предните стъкла на колите, бяха надраскани думите: „Да пази и да служи.“ После с големи букви бяха добавени думите: „Да убива и да осакатява.“ Бош одобрително кимна.

– Много оригинално.

– Хари, хайде да изритаме някой задник.

– Не, Джери, остави. Може да стане горещо и после три дни да се мъчим да угасим пожара. Като миналия път на Флорънс и Нормънди.

Едгар нацупено отключи колата и отвори вратата на Бош.

– Съвсем близо сме до участъка – каза Хари, когато влезе вътре. – Можем да се върнем и да го измием. Или пък да вземем моята кола.

– Иска ми се да го изтрия с лицето на някой от ония задници.

След като почистиха автомобила им пак им оставаше достатъчно време, за да отидат до паркинга, на който беше открит трупът на Стейси Кинкейд. Намираще се на път за центъра, където щяха да се срещнат с

Пелфри.

Едгар през цялото време мълчеше. Беше приел обидата лично. Бош обаче нямаше нищо против мълчанието. Използва времето, за да помисли за Елинор. Чувстваше се виновен, защото дълбоко в себе си и въпреки любовта си към нея, знаеше, че изпитва облекчение от приближаващата промяна във връзката им, каквато и да беше тя.

– Ето го – каза Едгар.

Спряха до тротоара и разгледаха паркинга. Обхващаше около четири декара и от двете му страни имаше жилищни блокове с плакати, съобщаващи, че се дават отстъпки и заеми за закупуване на апартаменти. Сградите не изглеждаха като място, където някой би желал да живее, освен ако не е принуден. Целият квартал беше западнал и излъчваше чувство на безнадеждност.

Бош забеляза двама чернокожи старци, седнали върху щайги под евкалиптовото дърво в ъгъла на паркинга. Той отвори папката, която бе донесъл със себе си, разгледа картата, показваща местоположението на трупа и прецени, че е на по-малко от петнадесет метра от тях. После прелисти страниците и откри доклада, в който се посочваха имената на двамата свидетели, съобщили за откриването на трупа.

– Ще ида да поговоря с онези хора – каза той.

Бош излезе навън, последван от Едгар. Дватама небрежно пресякоха паркинга и се насочиха към старците. Когато приближиха, Хари видя спални чували и стар примус. До дънера на евкалипта бяха оставени две колички от супермаркет, пълни с дрехи, торби с алуминиеви консерви и всевъзможни боклуци.

– Вие ли сте Руфъс Гънди и Анди Мърсър?

– Зависи кой пита.

Бош им показва служебната си карта.

– Исках да ви задам няколко въпроса за трупа, който сте открили тук миналата година.

– Да, защо толкова се забавихте?

– Вие ли сте господин Гънди?

– Аз съм Мърсър.

Бош кимна.

– Защо толкова сме се забавили ли? Когато открийте трупа, не ви ли разпитаха детективи?

– Разпитаха ни, но не детективи. А някакво патрулно ченге с жълто около устата.

Бош кимна. Той посочи към спалните чували и примуса.

– Тук ли живеете, момчета?

– Нещо нямаме късмет. Тук сме само, докато отново си стъпим на краката.

В доклада не се споменаваше, че двамата свидетели живеят на паркинга. Пишеше, че когато са се натъкнали на трупа, просто са минавали отгук, за да търсят консервени кутии. Той се замисли за това и разбра какво се е случило.

– Тогава сте живеели тук, нали?

Никой от двамата не отговори.

– Не сте го казали на ченгетата, защото сте решили, че могат да ви изгонят.

Отново никакъв отговор.

– Затова сте скрили спалните чували и примуса и сте повикали полиция. Казали сте на онзи патрулен, че само сте минавали отгук.

– Щом си толкова умен, как така още не си станал шеф? – обади се Мърсър.

Бош се засмя.

– Защото са достатъчно умни да не ме направят шеф. Господин Мърсър, господин Гънди, сега ще ви попитам още нещо. Щом по онова време сте спели тук, сигурно щяхте да откриете трупа по-рано, ако си е стоял на паркинга, докато са търсили момиченцето, нали така?

– Най-вероятно – отвърна Гънди.

– Така че, навярно някой го е изхвърлил през нощта, преди да го намерите.

– Възможно е – каза Гънди.

– Да, сигурно – прибави Мърсър.

– Докато вие сте спели на петнадесетина метра оттам.

Този път те не изразиха гласно съгласие. Бош се приближи и приклекна, за да е на равнището на очите им.

– Кажете ми какво видяхте онази нощ.

– Нищо не сме видели – категорично отсече Гънди.

– Но чухме разни неща – каза Мърсър. – Чухме.

– Какви неща?

– Спря някаква кола – отвърна Мърсър. – Отвори се вратата, после багажникът. Чухме нещо тежко да пада на земята. После багажникът и вратата се затвориха и колата потегли.

– Изобщо ли не погледнахте? – бързо попита Едгар. Беше се приближил и стоеше приведен, опрял длани на коленете си. – На петнадесет метра от вас хвърлят труп, а вие дори не сте погледнали, така ли?

– Не, не погледнахме – отвърна Мърсър. – Хората почти всяка нощ си изхвърлят тук боклуците. Никога не обръщаме внимание. Лежим си кротко. Гледаме сутрин. От време на време намираме по нещо ценно. Винаги чакаме сутринта, за да проверим какво са изхвърлили.

Бош кимна. Надяваше се Едгар да ги остави на мира.

– И не сте разказали всичко това на ченгетата?

– Не – едновременно отговориха Мърсър и Гънди.

– Ами на някой друг? Някога разказвали ли сте това на някой, който може да го потвърди?

Двамата се замислиха. Мърсър поклати глава, докато Гънди кимна.

– Разказахме го само на човека на господин Елайъс.

Бош погледна към Едгар и после отново към Гънди.

– На кого?

– На неговия човек. Частният детектив. Разказахме му същото като на вас. Той каза, че някой ден господин Елайъс щял да ни използва в съда. Каза и че господин Елайъс щял да се погрижи за нас.

– Пелфри ли се казваше детективът? – попита Едгар.

– Възможно е – отвърна Гънди. – Не знам.

Мърсър мълчеше.

– Четохте ли вестника днес, момчета? – попита Бош. – Гледали ли сте телевизия?

– На какъв телевизор? – рече Мърсър.

Хари само кимна и се изправи. Дори не знаеха, че Елайъс е убит.

– Преди колко време разговаря с вас човекът на господин Елайъс?

– Може да е било преди месец – отвърна Мърсър. – Нещо такова.

Бош погледна към Едгар и му даде знак, че е свършил с въпросите. Джери му кимна в отговор.

– Благодаря за помощта – каза Хари. – Какво ще кажете да ви почерпя по нещо?

Той бръкна в джоба си и им даде по десетачка. Двамата любезно му благодариха и Бош се отдалечи.

Докато пътуваха на север по Уестърн към Уилшиър, Бош мислеше върху информацията, получена от двамата бездомници.

– Харис е чист! – възбудено каза той. – Ето как е разбрал Елайъс. Трупът е бил преместен. Изхвърлили са го тук три дни след смъртта на детето. А по това време Харис е бил арестуван. Най-доброто алиби на света. Елайъс е щял да доведе двамата старци в съда и да избличи полицията в лъжа.

– Да, но почакай, Хари – възрази Едгар, – това не оневинява категорично Харис. Може просто да означава, че е имал съучастник. Нали разбираш, който да е преместил трупа, докато той е бил в ареста.

– Тогава защо да го изхвърля толкова близо до апартамента му и още по-сериозно да го замесва? Мисля, че не е имал съучастници. Според мен това е бил истинският убиец. Прочел е във вестника или е видял по телевизията, че са арестували Харис като заподозрян и е преместил трупа в неговия квартал, за да му забие още един пирон в ковчега.

– Ами отпечатъците? Как са се озовали отпечатъците на Харис в онази богаташка къща в Брентуд? И ти ли мислиш, че са ги подхвърлили твоето приятелче Шиън и неговите хора?

– Не. Сигурно има друго обяснение. Все още не ни е известно. Ще питаме Пелфри...

Разнесе се мощен гърмеж. Задното стъкло се пръсна и се изсипа в автомобила. Едгар мигновено загуби управление и колата се отклони в насрещното платно. Последва хор от гневни клаксони. Бош се пресегна и дръпна волана надясно, като върна автомобила през жълтите линии.

– Какво беше това, мамка му? – извика Джери, когато най-последовално колата и натисна спирачка.

– Не! – извика Бош. – Продължавай напред, продължавай!

Той грабна радиостанцията от зарядното устройство за пода и натисна бутона.

– Стрелят по нас! На Уестърн и Олимпик.

Хари продължи да натиска бутона, докато поглежда-към задната седалка и багажника. Очите му се плъзваха по покривите и прозорците на блоковете. Не видя нищо.

– Няма заподозрян. Снайперистки изстрел по обозначен детективски автомобил. Искане незабавна помощ. Искане въздушно наблюдение на покривите от източна и западната страна на Уестърн. Необходима е извънредна предпазливост.

Той пусна бутона. Докато диспечерката повтаряше онова, което току-що бе казал, Бош успокои Едгар, че са се отдалечили достатъчно.

– Мисля, че изстрелът е дошъл откъм източната страна. От онзи блок с плоския покрив. Струва ми се, че първо го чух с дясното си ухо.

Джери шумно въздъхна. Толкова силно беше стиснал волана, че колчетата му бяха станали бели като на Бош.

– Знаеш ли какво? – рече той. – Мисля, че никога повече няма да седна в някоя от тия скапани самоходни шейни.

24

– Закъсняхте, момчета. Вече се канех да тръгвам. – Дженкинс Пелфри беше едър човек с огромни гърди и толкова тъмна кожа, че бръчките по лицето му почти не се забелязваха. Той седеше върху малкото бюро на секретарката в приемната на офиса си в Юниън Лоу Сентър. Върху нисък шкаф от лявата му страна имаше телевизор, по който предаваха новини. Виждаше се картина, заснета от хеликоптер, показваща някой от кварталите в града.

Бош и Едгар бяха закъснели за срещата с четиридесет минути.

– Извинете, господин Пелфри – каза Бош. – По пътя имахме малък проблем. Благодаря ви, че ни изчакахте.

– Имате късмет, че изобщо забравих за времето. Гледах новините. В момента нещата не изглеждат много добре. Започва да става горещо.

Той посочи към телевизора с огромната си ръка. Бош отново погледна и този път позна мястото, над което кръжеше хеликоптерът – точно там, където бяха стреляли по тях. Очевидно търсеха снайпериста. Протоарите от двете страни на Уестърн бяха пълни с хора, които гледаха как ченгетата минават от сграда на сграда. Постоянно прииждаха все повече полицаи, които носеха каски за граждански безредици.

– Тези момчета просто трябва да се разкарат оттам. Дразнят тълпата. Това не е добра тактика. Просто се махни оттам, човече. Иначе няма да доживееш до утре.

– Предишния път опитахме – отвърна Едгар. – И не се получи.

Тримата погледаха няколко минути в мълчание, после Пелфри се пресегна и изключи телевизора. Той се обърна към посетителите си.

– С какво мога да ви помогна?

Бош представи себе си и партньора си.

– Предполагам, знаете защо сме тук. Разследваме убийството на Хауард Елайъс. И знаем, че сте работили за него по делото „Черния войн“. Възможно е да сте в състояние да ни помогнете, господин Пелфри. Ако открием убицеца, може би ще успеем да поохладим страстите.

Бош кимна към телевизора, за да подчертае думите си.

– Нуждаете се от помощта ми – рече Пелфри. – Да, работех за Илай – винаги го наричах Илай. Но не зная какво мога да направя за вас.

Бош погледна към Едгар и партньорът му едва забележимо кимна.

– Господин Пелфри, разговорът ни трябва да си остане между нас.

Имаме данни, които показват, че убиецът на Стейси Кинкейд може да е убил и господин Елайъс. Според нас, той е бил много близо до истината. Ако ви е известно каквото е знаел той, може да сте в опасност и самият вие.

Пелфри се изсмя. Бош погледна към Едгар и после отново към частния детектив.

– Не се обиждайте, но никога не съм чувал по-лошо начало – каза Пелфри.

– За какво говорите?

Той отново посочи към телевизора. Хари забеляза колко е бяла дланта му.

– Казах ви, че гледах новините. Според Канал 4, вие вече готвите килия за някого. За един от собствените си хора.

– За какво говорите?

– В момента в „Паркър“ разпитват заподозрян.

– Съобщиха ли името му?

– Не, но го знаят. Казаха, че било едно от ченгетата от „Черния войн“. Всъщност, детективът, който е водил следствието.

Бош остана поразен. Пелфри говореше за Франки Шиън.

– Това не е въз... Мога ли да използвам телефона ви?

– Заповядайте. Между другото, знаете ли, че в косата ви има стъкла?

Докато се приближаваше до бюрото и вдигаше телефона, Хари прокара ръка през косата си. Пелфри гледаше как набира номера на заседателната зала на Ървинг. Отговориха му незабавно.

– Искам да говоря с Линдел.

– Тук е Линдел.

– Обажда се Бош. Какви са тези приказки по Канал 4 за заподозрян?

– Зная. В момента проверявам. Отнякъде е изтекла информация. Мога само да кажа, че съобщих на Ървинг и веднага го излъчиха по телевизията. Мисля, че е от него, а не от Част...

– Не ми пука за това. Какво искаш да кажеш, че е Шиън ли? Това не е въз...

– Не казвам такова нещо. Такава информация е изтекла и мисля, че информаторът е скапаният заместник-началник.

– Шиън там ли е?

– Да, доведохме го и разговаряме с него. Засега съвсем доброволно. Той смята, че така може да се оневини. Ще го оставим да говори.

– Защо Шиън?

– Мислех, че знаеш. Тази сутрин той беше първият от списъка на Частейн. Елайъс вече го е съдил веднъж. Преди пет години. Застрелял някакъв задник, докато се опитвал да го арестува по обвинение в убийство. Застрелял го с пет куршума. Вдовицата го съдила и накрая спечелила сто бона – въпреки че, според мен, Шиън е действал съвсем законно. Всъщност, тогава го е разследвал Частейн.

– Спомням си случая. Наистина беше действал законно. Но това нямаше значение за съдебните заседатели. Беше съвсем наскоро след Родни Кинг.

– Преди процеса Шиън заплашил Елайъс. Когато давал свидетелски показания. Направил го пред адвокатите, вдовицата и най-важно – пред стенографката. Тя го е записала дума по дума и всичко си е било в папката, която Частейн и хората му вчера са прочели. Шиън казал на Елайъс, че някой ден, когато адвокатът най-малко го очаква, ще се приближи иззад него и ще го очисти като куче. С други думи, точно като онова, което се е случило при Ейнджълс Флайт.

– Е, това е било преди пет години. Сигурно се майтапиш.

Бош забеляза, че Едгар и Пелфри внимателно го наблюдават.

– Зная, Бош. Но после се появява новото дело „Черния войн“ и кой е главният обвиняем? Детектив Франк Шиън. Отгоре на всичко носи деветмилиметров „Смит & Уесън“. И още нещо, поискахме досието му. От единадесет години на стрелбището винаги се е представял отлично. А ти знаеш какви са били изстрелите на Ейнджълс Флайт. Като вземеш предвид всичко това, е естествено да поставиш Шиън на първо място в списъка. Затова разговаряме с него.

– Тази работа със стрелбището е пълна глупост. Всички ни водят отлични стрелци. И осем от всеки десет ченгета носят деветмилиметрови „Смит & Уесън“. Междувременно Ървинг – или там от когото е изтекла информацията – го хвърля на вълците. Жертва го, за да успокои града.

– Можеш да го обявиш за жертва само ако не го е извършил той.

В гласа на Линдел прозвуча цинична небрежност, която не се хареса на Бош.

– По-добре успокой топката – каза Хари, – защото ти гарантирам, че Франки не е убиецът.

– Франки ли? Значи сте приятели?

– Бяхме партньори. Много отдавна.

– Странно. Сега той като че ли не те обича много. Според моите

хора, когато почукали на вратата му, той казал: „Мамка му на Хари Бош.“ Мисли, че си го издънил, човече. Не знае, че ни е известно за заплахата му срещу Елайъс. Или изобщо не си спомня за нея.

Бош затвори телефона. Беше като замаян. Франки Шиън си мислеше, че той е съобщил за разговора им. Мислеше си, че Хари го е предал на ФБР. Това го караше да се чувства още по-ужасно, отколкото фактът, че старият му партньор и приятел е в стаята за разпити и се бори за живота си.

– Като че ли не сте съвсем съгласен с Канал 4 – каза Пелфри.

– Не съм.

– Знаете ли, като съдя по онези стъкла в косата ви, дали не сте вие двамата, за които по телевизията съобщиха, че били обстрелвани на Уестърн.

– Да и какво от това? – попита Едгар.

– Ами, това е само на няколко преки от мястото, където са открили Стейси Кинкейд.

– Е, и?

– Ами, ако сте били там, чудя се дали не сте се срещнали с две мои приятелчета, Руфъс и Анди.

– Да, срещнахме ги и знаем, че трупът е бил изхвърлен три дни след смъртта на момиченцето.

– Значи вървите по моите стъпки.

– По някои. Снощи посетихме и Мадам Реджайна.

Бош най-после излезе от замайването си, но остави Едгар да разговаря с Пелфри.

– Тогава не са били глупости онези неща за убиеца на Илай?

– Нали сега сме тук.

– И какво друго искате да знаете? Или обикновено не си разкривахте картите. Никога не бях сигурен по коя част от загадката работя, ако разбирате какво искам да кажа.

– Разкажете ни за регистрационните номера – наруши мълчанието си Бош. – Знаем, че сте изискали от „Холивуд Уакс & Шайн“ квитанции за период от седемдесет и пет дни. Защо?

Пелфри продължително ги изгледа, сякаш обмисляше нещо.

– Елате вътре – рече накрая той. После ги отведе в кабинета си.

– Не исках да идвате тук – каза частният детектив. – Но сега...

Той посочи с две ръце към кашоните, които покриваха всички хоризонтални повърхности в стаята. Бяха ниски кашони, които събираха двадесет и четири кутии кока-кола. В тях имаше опаковани квитанции с

картонени етикети, върху които бяха написани дати.

– Това ли са квитанциите от „Холивуд Уакс“? – попита Бош.

– Точно така. Илай искаше да занесе всичките в съда като на изложба. Пазех ги тук, докато му потрѣбват.

– За какво точно е имал намерение да ги използва?

– Мислех си, че знаете.

– Ние сме няколко крачки зад вас, господин Пелфри.

– Дженкинс. Или Дженкс. Повечето хора ме наричат Дженкс. Не зная точно какво означават всички тези квитанции – нали споменах, че Илай не ми показваше всичките си карти – но имам представа. Виждате ли, когато ги изиска, той ми даде списък с регистрационни номера. Каза да ги прегледам и да видя дали няма да открия някой от тях в квитанциите.

– И открихте ли?

– Да, отне ми почти цяла седмица.

– Колко?

– Само един номер.

Той отиде при един от кашоните и посочи към етикета с дата 12 юни.

– Тук.

Пелфри измъкна една от квитанциите и я подаде на Бош. Едгар се приближи и също погледна. Беше за пълно почистване на бяло волво. Посочваше се регистрационният номер и стойността на услугата – 14.95 долара плюс ДДС.

– И този номер е бил в списъка, който ви е дал Елайъс – каза Бош.

– Точно така.

– И не сте открили друг, който да съвпада.

– Нали това ви казах.

– Знаете ли чия е тази кола?

– Не точно. Или не ми каза да проверя. Но аз предположих на кого е.

– На семейство Кинкейд.

– Вече ме настигнахте.

Бош погледна към Едгар. По лицето на партньора си видя, че той все още изостава.

– Отпечатъците. За да докаже категорично, че Харис е невинен, Елайъс е трябвало да обясни присъствието на отпечатъците на клиента си върху учебника на жертвата. Ако не е имало причина Харис да е влизал в дома на Кинкейд и да е докосвал книгата, има две възможни

обяснения. Първо, че отпечатъците са подхвърлени от ченгетата. И второ, че Харис е пипал книгата, когато е била някъде другаде, извън спалнята на момичето.

Едгар кимна.

– Колата на Кинкейд е била измита в „Холивуд Уакс & Шайн“, където е работил Харис. Квитанцията го доказва.

– Точно така. Елайъс само е трябвало да обясни как учебникът се е озовал вътре.

Бош се обърна към кашоните върху бюрото на Пелфри и посочи към картонения етикет.

– Дванадесети юни – каза той. – Това е към края на учебната година. Децата си разчистват шкафчетата. Прибират си учебниците вкъщи. Вече нямат домашни и книгите може да са се въргали във волвото.

– Колата влиза в автомивката – продължи Едгар. – Обзалагам се, че пълното почистване включва обиране с прахосмукачка.

– И тогава Харис е пипал книгата, докато е чистил вътре – прибави Бош. – И ето ти отпечатъците.

– Значи Харис е почиствал колата на Кинкейд – рече Едгар. После погледна към Пелфри. – Управителят на автомивката каза, че сте се върнали да проверите нещо в работните картони.

Частният детектив кимна.

– Така е. Копирах работния картон, доказващ, че Харис е бил на работа, когато е било чистено бялото волво. Илай ме помоли да свърша работата без съдебно нареждане. Предполагам, че работният картон е бил окончателното му доказателство и не е искал никой да знае за него.

– Даже съдията – отбеляза Бош. – Май не се е доверявал на никого.

– Изглежда с основание – отвърна Пелфри.

Когато Едгар помоли частния детектив да му покаже работния картон, Бош се отдръпна настрана и се помъчи да помисли за последната информация. Спомняше си какво му бе казал предишната вечер Шиън: че отпечатъците са били толкова ясни, защото човекът, който ги е оставил, навярно се е потил. Сега разбираше, че това не е било заради нервност от извършването на престъпление, а защото Харис беше работил в колата. Майкъл Харис... Оказваше се невинен. Наистина невинен. До този момент Бош не беше убеден. И това го хвърли в смут. Той не бе мечтател. Знаеше, че ченгетата допускат грешки и пращат невинни хора в затвора. Но тази грешка беше огромна. Полицаите бяха измъчвали невинен човек, опитвайки се да го накарат да признае нещо, което очевидно не е извършил. Доволни, че са открили своя човек, те бяха преустановили

разследването и бяха позволили на истинския убиец да избяга. Докато не го беше открил един адвокат и в резултат бе намерил смъртта си. Верижната реакция продължаваше, за да тласне за пореден път града към ръба на самоунищожението.

– Тогава, господин Пелфри – каза Бош, – кой е убил Стейси Кинкейд?

– Казвайте ми Дженкс. Не зная. Зная само, че не е бил Майкъл Харис – в това няма каквото и да е съмнение. Но Илай не ми каза останалото – ако изобщо го е знаел, преди да го убият.

– Кой? – попита Бош.

– Нямам представа.

– Разкажете ни за Мадам Реджайна – рече Едгар.

– Какво има за разказване? Илай получи информация и ми я предаде. Проверих онази жена и не успях да открия каквато и да е връзка. Тя се оказа просто задънена улица. Щом сте били там, разбирате какво искам да кажа. Мисля, че след като му обясних положението, Илай се отказа да се занимава с нея.

Бош се замисли за миг и поклати глава.

– Съмнявам се. Тук има нещо.

– Е, даже и да е така, не ми е казвал нищо повече.

В автомобила Бош се свърза с Райдър. Тя каза, че е прегледала папките, без да открие нещо, изискващо незабавна проверка.

– Отиваме при семейство Кинкейд – съобщи ѝ той.

– Защо толкова скоро?

– Оказа се, че те са алибито на Харис.

– Моля?

Бош ѝ обясни за откритието, което бяха направили Пелфри и Елайъс.

– Едно от четири – каза тя.

– Тоест?

– Вече знаем какво означава едното от четирите загадъчни писма.

– Да, предполагам.

– Мислех си за първите две. Струва ми се, че са свързани и имам представа за „педанта“. Ще вляза в Интернет да проверя. Знаеш ли какво е „хипертекстова връзка“?

– Не говоря този език, Киз. Все още пиша на клавиатура само с два пръста.

– Известно ми е. Ще ти обясня, когато се върнете. Дотогава може и

да открия нещо.

– Добре. Късмет.

Той понечи да затвори.

– А, Хари?

– Да?

– Търси те Карла Ентренкин. Каза, че трябва да говори с теб. Щях да ѝ дам номера на пейджъра ти, но после си помислих, че може да не искаш. Ами ако започне да ти звъни всеки път, щом се уплаши от нещо?

– Правилно. Остави ли ти номер?

Тя му го продиктува и Бош затвори.

– У Кинкейд ли отиваме? – попита Едгар.

– Да, току-що го реших. Взemi радиостанцията и провери номера на онова бяло волво. Виж на чие име е регистрирано. Аз трябва да телефонирам.

Бош набра номера, оставен от Карла Ентренкин, и тя отговори на второто иззвъняване.

– Тук е Бош.

– Детектив...

– Търсили сте ме?

– Да, хм, просто исках да ви се извиня за снощи. Онова, което видях по телевизията, ме разстрои и... и мисля, че съм действала прибързано. Проверих и предполагам, че не съм била права.

– Така е.

– Извинете ме.

– Добре, госпожо главен инспектор, благодаря, че ми се обадохте.

Сега трябва да...

– Как върви разследването?

– Върви. Разговаряли ли сте със заместник-началник Ървинг?

– Да. Каза ми, че разпитват детектив Шиън.

– Това да не ви прави впечатление.

– Естествено. По какво работите в момента? Казаха ми, че отново проверявате първоначалния случай. Убийството на Стейси Кинкейд.

– Е, вече можем да докажем, че Харис е невинен. Бяхте права за това. Елайъс е щял да го оневини в съда. Не е бил той. Сега остава само да докажем кой е убиецът. И се обзалагам, че е същият, който е убил и Елайъс. Вече трябва да вървя, госпожо главен инспектор.

– Ще ми позвъните ли, ако откриете нещо важно?

Бош се замисли. Кой знае защо чувстваше Карл а Ентренкин като враг.

- Да – обеща накрая той. – Ще ви позвъня.
- Благодаря ви, детектив.
- За нищо.

Лосанджелеският цар на колите и съпругата му живееха на Мълхолънд Драйв в квартал за милионери, наречен „Върхът“. Той се спускаше надолу от планината Санта Моника и продължаваше на север към долината Сан Фернандо. Семейство Кинкейд се бяха преместили от Брентуд сред тези добре охранявани хълмове след убийството на дъщеря им. За момиченцето обаче беше прекалено късно.

Бош и Едгар бяха телефонирали предварително и ги посрещнаха на портала. Дадоха им напътствия как да стигнат по извития път до огромното имение във френски провинциален стил, построено на самия връх на „Върха“. Вратата им отвори латиноамериканска прислужница и ги въведе в дневна, по-голяма от цялата къща на Бош. Имаше две камини и три различни мебелирани къта. Хари не бе сигурен какво се цели с това. Дългата северна стена на стаята почти изцяло беше от стъкло и разкриваше прекрасен изглед към Долината. Домът на Бош също се намиреше на хълм, но с разлика от неколкостотин метра височина и навярно десет милиона долара ширина. Прислужницата им каза, че семейство Кинкейд скоро ще дойдат при тях.

Бош и Едгар застанаха до прозореца, каквото и се предполагаше че трябва да направят. Богатите те караха да чакаш, за да се почувстваш свободен да се възхитиш на онова, което притежават.

– Панорамна гледка – рече Едгар.

– Моля?

– Така се казва, когато си толкова нависоко. Панорамна гледка.

Бош кимна. Няколко години по-рано заедно с жена си Джери беше продавал недвижими имоти, за да си изкарва странични доходи, докато не стана ясно, че в крайна сметка полицейската му работа ще мине на заден план.

Оттук се виждаше Долината чак до планината Санта Сузана. Хари можа да различи планината Оут над Чатсуърт. Спомни си, че преди години бе ходил там на екскурзия. Гледката обаче не можеше да се нарече прекрасна. Тежък смог – особено за април – покриваше Долината. Тук бяха достатъчно високо, за да са над него. Или поне така изглеждаше.

– Зная какво си мислите. Смог за един милион долара. Бош се завъртя. В дневната бяха влезли усмихнат мъж и жена с безизразно лице. Зад тях стоеше друг мъж в тъмен костюм. Хари познаваше първия от

телевизията. Сам Кинкейд – царят на колите. Беше по-нисък, отколкото очакваше. По-набит. Тъмният му загар беше истински, а не телевизионен грим. Същото се отнасяше и за гарвановочерната му коса. По телевизията винаги приличаше на перука. Носеше спортна риза като онези, с които винаги го показваха по рекламите. Като онези, с които десет години по-рано показваха и баща му.

Жената беше с няколко години по-млада, около четиридесетте, – добре запазена вследствие седмичните масажи и посещения в салоните на Родео Драйв. Тя гледаше покрай Бош и Едгар. Имаше разсеяно изражение и Хари веднага разбра, че Катрин Кинкейд навярно не се е възстановила след загубата на дъщеря си.

– Но знаете ли какво? – усмихнато продължи Сам Кинкейд. – Нямам нищо против да гледам смога. Семейството ми от три поколения продава автомобили в този град. От 1925. Това са много години и много коли. Смогът ми напомня за тях.

Думите му звучаха като отрепетирани, сякаш ги използваше винаги, когато имаше гости. Той се приближи и протегна ръка.

– Сам Кинкейд. И жена ми Кейт.

Бош се ръкува и представи себе си и Едгар. Начинът, по който Кинкейд изгледа Едгар, преди да се ръкува с него, накара Хари да си помисли, че партньорът му навярно е първият чернокож, стъпил в тази дневна – без да се броят прислужниците.

Бош погледна към мъжа, който продължаваше да стои на прага. Кинкейд го забеляза и го представи.

– Това е Д. Ч. Рихтер, началникът на охраната ми. Помолих го да дойде с нас, ако нямате нищо против.

Бош се озадачи, но не възрази. Той кимна и Рихтер му отвърна. Беше приблизително на негова възраст, висок и слаб. Късата му посивяваща коса лъщеше от гел. Носеше и малка златна обеца на лявото ухо.

– С какво можем да ви помогнем, господа? – попита Кинкейд. – Трябва да кажа, че съм изненадан от посещението ви. Предполагам, че при при тези обстоятелства вие двамата би трябвало да сте някъде навън и да се опитвате да усмирите зверовете.

Последва неловко мълчание. Кейт Кинкейд гледаше надолу към килима.

– Разследваме убийството на Хауард Елайъс – отвърна Едгар. – И на дъщеря ви.

– На дъщеря ми ли? Не разбирам какво искате да кажете.

– Защо не седнем, господин Кинкейд? – предложи Бош.

– Естествено.

Кинкейд ги отведе до един от трите мебелирани кътове. Два дивана гледаха един срещу друг от двете страни на стъклена масичка. До тях имаше камина, в която Бош почти можеше да влезе. Семейство Кинкейд седнаха на единия диван, а Хари и Едгар на другия. Рихтер остана прав, настрани, малко зад дивана на Кинкейд.

– Ще ви обясня – каза Бош. – Тук сме, за да ви съобщим, че продължаваме следствието за убийството на Стейси. Налага се.

Мъжът и жената ги изгледаха изумено. Хари продължи:

– В хода на следствието за убийството на Хауард Елайъс открихме информация, която според нас оневинява Майкъл Харис. Ние...

– Невъзможно! – възкликна Сам Кинкейд. – Харис е убиецът. Неговите отпечатаци бяха открити в къщата ни, в старата ни къща. Да не искате да ми кажете, че според лосанджелеското полицейско управление собствените му хора са подхвърлили тези улики?

– Не, господине. Искам да ви кажа, че сега разполагаме с убедително обяснение за тези улики.

– Е, нямам търпение да го чуя.

Бош извади от джоба на самото си два сгънати листа хартия и ги разтвори. Единият бе фотокопие на откритата от Пелфри квитанция, а другият на работният картон на Харис.

– Госпожо Кинкейд, вие шофирате бяло волво с регистрационен номер едно-Б-Х-шест-шест-осем, нали така?

– Не, няма такова нещо – отвърна вместо нея Рихтер. Бош го погледна за миг, после отново се върна към жената.

– Вие ли шофирахте този автомобил миналото лято?

– Беше бяло волво, да – потвърди тя, – но не си спомням номера му.

– Семейството ми притежава единадесет магазина за автомобили и части от още шест в окръга – каза съпругът ѝ. – За шевролети, кадилаци, мазди – каквото поискате. Даже за поршета. Но не и за волво. И какво мислите? Тя си избра точно такава кола. Каза, че била по-безопасна за Стейси и после... Е, няма значение.

Сам Кинкейд вдигна ръка към устата си и замълча. Бош тактично изчака.

– Можете да ми се доверите за регистрационния номер. Автомобилът е бил регистриран на ваше име, госпожо Кинкейд. На дванадесети юни миналата година това волво е било измито в „Холивуд Уакс & Шайн“ на Сънсет Булевард. Човекът, който я е закарал, поискал пълно почитване, което включва обирание с прахосмукачка. Ето квитанцията.

Той се наведе напред и я остави на масата. Семейство Кинкейд я погледнаха. Рихтер надникна над раменете им.

– Някой от вас спомня ли си за случая?

– Ние не ходим сами да си мием колите – отвърна Сам Кинкейд. – И не използваме чужди автомивки. Ако искам да ми измият колата, отивам в някой от моите магазини. Не се налага да плащам за...

– Аз си спомням – прекрасна го съпругата му. – Тогава водих Стейси на кино в „Ел Капитан“. До мястото, където паркирахме, имаше строеж – сменяха покрива на сградата до гаража. Когато излязохме навън, по автомобила имаше нещо, което приличаше на малки петънца смола. Колата беше бяла и се забелязваха. Когато плащах за паркинга, попитах къде има автомивка.

Кинкейд гледаше към жена си така, сякаш току-що се е оригнала на благотворителен бал.

– Значи вие сте закарали волвото да го измият, така ли? – погледна я Бош.

– Да. Сега си спомням.

Тя погледна към съпруга си и после отново към Хари.

– В квитанцията пише, че е било дванадесети юни-продължи той. – Колко време преди това дъщеря ви беше свършила училище?

– Предишния ден. Това беше нашият ритуал за посрещане на лятото. Обяд и кино. Гледахме филма за онези двамата, които не можеха да открият мишката в дома си. Беше смешен... Мишката беше по-умна от тях.

Очите ѝ блуждаеха – бе потънала в спомени за дъщеря си.

– След като вече не е била на училище – каза Бош, – възможно ли е да е оставила учебниците от последния ден във волвото? Може би някъде отзад?

Кейт Кинкейд бавно кимна.

– Да. Спомням си, че по някое време през лятото се наложи да ѝ кажа да си прибере учебниците от колата. Постоянно се плъзгаха по седалката, докато шофирах. Тя не го направи. Накрая аз ги събрах и ги отнесох в стаята ѝ.

Бош отново се наведе напред и остави на масата другото фотокопие.

– Миналото лято Майкъл Харис е работил в „Холивуд Уакс & Шайн“. Това е работният му картон за седмицата, когато се е падало дванадесети юни. Бил е на работа цял ден, когато сте откарали волвото в автомивката.

Сам Кинкейд разгледа документа.

– Искате да кажете, че през цялото време сме... – започна той и замълча. – Твърдите, че той... че Харис... е почистил волвото с прахосмукачка и тогава е пипнал учебника на дъщеря ми? Че го е вдигал или нещо подобно и после учебникът се е озовал в спалнята ѝ. И след като я отвлякоха...

– Полицията е открила отпечатъците – завърши Бош. – Да, така смятаме.

– Защо не се сетиха за това на процеса? Защо...

– Защото е имало други улики, свързващи Харис с убийството – отвърна Едгар. – Момичето... хм, Стейси е била открита на по-малко от две преки от апартамента му. Това е била сериозна улика. Неговият адвокат решил, че трябва да обвини ченгетата. Да омаловажи доказателствената стойност на отпечатъците, като заяви, че са подхвърлени от полицията. Изобщо не е търсил истината.

– Нито пък ченгетата – прибави Бош. – Открили отпечатъците и когато трупът бил намерен в квартала на Харис, приключили със следствието. Спомнете си, че още от самото начало всичко е било на емоционална основа. Нещата се променили в момента, в който открили трупа и уликите ги насочили към Харис. Вече не търсели момиченцето, а конкретен заподозрян. А междувреме изобщо не търсили истината.

Сам Кинкейд изглеждаше шокиран.

– През цялото време – каза той. – Можете ли да си представите омразата ми към онзи човек? Тази омраза беше единственото истинско чувство, което съм изпитвал през последните девет месеца...

– Разбирам, господине – отвърна Бош, – но сега трябва да започнем наново. Да разследваме случая отначало. Точно с това се е занимавал Хауард Елайъс. Имаме основания да смятаме, че е знаел онова, което току-що ви съобщих. Само че също е знаел или е имал представа кой е истинският убиец. Според нас, това е довело и до убийството му.

Сам Кинкейд изглеждаше изненадан.

– Но преди малко по телевизията казаха, че...

– Телевизията греши, господин Кинкейд.

Милионерът кимна. Очите му се отклониха към гледката през прозореца и смога.

– Какво искате от нас? – попита Кейт Кинкейд.

– Да ни помогнете. Зная, че това ви се стоварва неочаквано. Но щом сте гледали телевизия, разбирате, че не разполагаме с никакво време.

– Ще ви окажем пълно съдействие – отвърна Сам Кинкейд. – Господин Рихтер също ще направи каквото трябва.

– Мисля, че няма да се наложи. Засега имаме само още няколко въпроса, а утре ще се върнем и ще започнем следствието отначало.

– Разбира се. Моля, задайте въпросите си.

– Хауард Елайъс е разбрал онова, което току-що ви разказах, от анонимно писмо, получено по пощата. Някой от вас има ли представа кой може да го е пратил? Кой би могъл да знае, че волвото е било в онази автрмивка?

Дълго време никой не отговори.

– Само аз – отвърна Кейт Кинкейд. – Не зная кой друг. Не си спомням да съм казвала на никого, че съм ходила там. Защо да го правя?

– Вие ли пратихте писмото на Хауард Елайъс?

– Не! Разбира се, че не. Защо да помагам на Майкъл Харис? Мислех си, че той е... че той е отвлякъл дъщеря ми. Сега вие ми съобщавате, че е невинен и ми се струва, че ви вярвам. Но преди, не, не бих направила каквото и да е, за да му помогна.

Докато жената говореше, Бош я наблюдаваше. Очите ѝ се местеха от масата към прозореца и после към сключените пред нея ръце. Не гледаше към него. Хари беше анализирал реакциите на хора по време на разговори и разпити през по-голямата част от съзнателния си живот и в този момент разбираше, че тя е изпратила на Елайъс анонимното писмо. Просто не можеше да проумее защо. Отново вдигна поглед към Рихтер и видя, че той също внимателно я наблюдава. Бош се зачуди дали е разбрал. Реши да продължи.

– Престъплението е било извършено в онази къща. В Брентуд. Кой е собственикът ѝ сега?

– Все още е наша – отвърна Сам Кинкейд. – Не бяхме сигурни какво да правим с нея. Искахме да се избавим и никога повече да не си спомняме за нея, но в същото време... Там бяхме живели със Стейси...

– Разбирам. Бих искал...

Пейджърът на Бош сигнализира. Той го изключи и продължи:

– Бих искал да хвърля един поглед на нейната стая. Утре, ако е възможно. Дотогава ще имаме заповед за обиск. Зная, че сте зает човек, господин Кинкейд. Може би вие, госпожо Кинкейд, бихте могли да ми я покажете. Ако това не ви затруднява, разбира се.

Кейт Кинкейд изглеждаше така, сякаш се ужасяваше от мисълта да се върне в къщата в Брентуд. Но въпреки това, охотно кимна с глава.

– Господин Рихтер ще я закара – каза Сам Кинкейд. – Можете да

разгледате къщата. Няма нужда от заповед за обиск. Разрешаваме ви. Няма какво да крием.

– Не намеквам за такова нещо, господине. Заповедта за обиск е необходима, за да не се появят по-късно каквито и да е съмнения. Това е по-скоро предпазна мярка за самите нас. Ако в къщата се открие нещо ново и ни отведе при истинския убиец, не трябва да му даваме възможност да оспори доказателствата на каквото и да е юридическо основание.

– Разбирам.

– Благодарни сме ви, че ни предлагате помощта на господин Рихтер, но няма да имаме нужда от нея. – Бош погледна към Кейт Кинкейд. – Предпочитам да дойдете сама, госпожо Кинкейд. По кое време ще ви е удобно?

Докато тя мислеше, Хари погледна надолу към пейджъра си. Търсеха го по една от линиите в отдел „Убийства“. Но към номера бяха прибавени цифрите 911. Можеше да е само Киз Райдър и кодът означаваше „Позвъни незабавно“.

– Хм, извинете ме – каза Бош. – Изглежда е нещо важно. Може ли да се обадя от тук? В автомобила имам клетъчен телефон, но сред тези хълмове не съм сигурен, че ще успее да се свържа...

– Разбира се – отвърна Сам Кинкейд. – Използвайте кабинета ми. Върнете се в антрето и вървете наляво. Втората врата отляво. Там няма да ви пречи никой. Ние ще ви почакаме тук заедно с детектив Едуардс.

Бош се изправи.

– Детектив Едгар – поправи го Джери.

– Извинете ме. Детектив Едгар.

Докато вървеше към антрето, отново се разнесе пиука-не. Този път беше за Едгар. Очевидно Райдър му прашаше същото съобщение. Едгар погледна надолу към пейджъра си и после към семейство Кинкейд.

– Най-добре да отида с детектив Бош.

– Като че ли става нещо сериозно – каза Сам Кинкейд. – Надявам се, че не е бунт.

– И аз – отвърна Едгар.

Домашният кабинет на Кинкейд можеше да побере цялото холивудско детективско бюро. Представляваше огромна стая с висок таван и библиотечни шкафове, покриващи две цели стени. По средата имаше писалище, в сравнение с което това на Хауард Елайъс изглеждаше направо малко.

Бош го заобиколи и вдигна телефонната слушалка. Едгар влезе в кабинета зад него.

– Киз ли те търси? – попита Хари.

– Да. Случило се е нещо.

Бош набра номера и зачака. Забеляза, че на писалището има снимка в златна рамка, представяща Кинкейд, прегърнал Стейси в скута си. Момиченцето наистина беше красиво. Спомни си какво му бе казал Франки Шиън-че детето приличало на ангелче, дори в смъртта си. Бош извърна поглед и видя компютъра, поставен върху страничната маса. Скринсейвърът показваше различни автомобили, които се носеха насамнатам по екрана. Едгар също го забеляза.

– Царят на колите – прошепна Джери. – По-скоро царят на смога.

Райдър отговори още на първото извънмяване.

– Тук е Бош.

– Хари, разговаря ли вече със семейство Кинкейд?

– В момента сме при тях. Какво става...

– Съобщи ли им правата?

Бош замълча за миг. После заговори съвсем тихо:

– Да им съобща правата ли? Не. Защо, Киз?

– Хари, веднага се върнете в участъка.

Никога не бе чувал Райдър да приказва с толкова сериозен глас. Той погледна към Едгар, който само повдигна вежди. Нямаше представа за какво става дума.

– Добре, Киз, идваме. Ще ми кажеш ли защо?

– Не. Трябва да ти го покажа. Открих Стейси Кинкейд в задгробния свят.

Когато влязоха в детективското бюро, Бош се удиви от изражението на Кизмин Райдър. Тя седеше сама пред лаптопа си и слабото сияние на екрана се отразяваше по тъмното е лице. Изглеждаше едновременно ужасена и изпълнена с енергия. Хари познаваше това изражение, но не можеше да го опише. Беше видяла нещо ужасно, но в същото време знаеше, че това разкрива пред нея някаква възможност.

– Киз? – прошепна Бош.

– Сядайте. Надявам се, че не сте оставили косми по тортата в дома на Кинкейд.

Бош издърпа стола си и седна. Едгар направи същото. Райдър загатваше за допускане на конституционна или процедурна грешка при следствието. Използваха израза „косми по тортата“, ако някой заподозрян поискаше адвокат, но после признаеше извършването на престъпление преди пристигането му. Така признанието се опорочаваше. По същия начин, ако не съобщяха правата на заподозрения, преди да го разпитат, по-късно в съда не можеха да използват думите му срещу него.

– Виж, когато отидохме там, никой не беше заподозрян – каза Бош.

– Нямаше причина да им съобщаваме правата. Казахме им, че следствието продължава и им зададохме няколко общи въпроса. Така или иначе, не научихме нищо ново. Съобщихме им, че Харис е чист и толкова. Какво си открила, Киз? Може би просто трябва да ни покажеш.

– Добре, приближете си столовете насам.

Те се настаняха от двете ѝ страни. Бош погледна към компютъра ѝ и видя, че на екрана е уеб-страницата на Мадам Реджайна.

– Първо, някой от вас чувал ли е за Лайза и Стейси О'Конър от компютърния отдел?

Бош и Едгар поклатиха глава.

– Не са сестри. Просто имат еднакви фамилии. Работят със Слоун Ингълърт. Знаете за нея, нали?

Този път двамата кимнаха. Ингълърт работеше в нов Компютърен отдел в центъра „Паркър“. По-рано същата година медиите бяха отделили много внимание на отдела и конкретно на Ингълърт, когато бяха разкрили Брайън Фийлдър, хакер от международен мащаб, ръководещ така наречените „Веселяци“. Подвизите на Фийлдър и преследването му из Интернет от страна на Ингълърт седмици наред привличаха интереса на

вестниците и сега предстоеше историята да бъде филмирана в Холивуд.

– Добре – каза Райдър. – Те са ми приятелки от времето, когато работех в компютърния отдел. Позвъних им и те с удоволствие се заеха със случая, защото иначе щеше да им се наложи да облекат униформи и да работят дванадесет часа нонстоп.

– Тук ли дойдоха? – попита Бош.

– Не, офисът им е в „Паркър“. Където са истинските компютри. Както и да е, когато отидоха там, се свързахме по телефона. Казах им с какво разполагаме – този уеб-адрес, за който знаехме, че е важен, но нямахме представа защо. Информирах ги за посещението ни при Мадам Реджайна и мисля, че това ги отврати. Във всеки случай, ми казаха, че има голяма вероятност онова, което търсим, да няма нищо общо със самата Реджайна, а просто с нейната уеб-страница. Някой можел да я използва и трябвало да търсим някъде в образа скрита хипертекстова връзка.

Бош вдигна ръце в знак, че се предава, но преди да успее да каже нещо, Райдър продължи:

– Зная, зная, не говориш на този език. Ясно. Просто исках да ви покажа нещата стъпка по стъпка. Някой от вас има ли някаква представа от уеб-страница?

– Не – отвърна Бош.

– Не – присъедини се към него и Едгар.

– Добре, тогава ще се помъча да ви го обясня възможно най-просто. Започваме с Интернет. Интернет е така наречената „информационна свръхмагистрала“, нали така? Безброй свързани помежду си компютърни системи. В целия свят. По тази магистрала има милиони отклонения, места, където можете да ходите. Има цели компютърни мрежи, уеб-сайтове и така нататък, и така нататък.

Тя посочи към Мадам Реджайна на екрана.

– Това е индивидуална уеб-страница, включена в уеб-сайт, в който има много други страници. Виждате образа на компютъра ми, но той се намира в по-големия уеб-сайт. А този уеб-сайт се намира в действителна, материална машина – компютър, който наричаме „уеб-сървър“. Докъде ясно ли е?

Бош и Едгар кимнаха.

– Поне така ми се струва – каза Хари.

– Добре. Уеб-сървърът има ужасно много уеб-сайтове, които контролира и поддържа. Разбирате ли, ако ти, Хари, искаш да си отвориш собствена уеб-страница, отиваш при уеб-сървъра и казваш: „Включете

страницата ми в някой от вашите уеб-сайтове. Имате ли уеб-сайт за мрачни детективи, които никога не говорят много с когото и да е?“

Думите ѝ накараха Бош да се усмихне.

– Ето как става. Често в един сайт са събрани страници за сроден бизнес и интереси. Ето защо, когато го погледнеш, ти прилича на Содом и Гомор. Защото сродните реклами са струпани в едни и същи сайтове.

– Ясно – каза Бош.

– Уеб-сървърът би трябвало да ти гарантира сигурност. Искам да кажа, че никой не трябва е в състояние да проникне в твоята страница и да те компрометира-да я променя или унищожава. Проблемът е, че тези уеб-сървъри не ти дават реално голяма сигурност. И ако някой успее да проникне в сървъра, той може да прави каквото си иска със страниците.

– Какво точно имаш предвид? – попита Едгар.

– Че хакерите могат да използват страниците в даден сайт за собствените си цели. Да вземем например страницата на екрана на моя компютър. Хакерът може да се крие зад образа, който виждате, и да прибавя всевъзможни скрити вратички и команди.

– Това ли са направили с нейната страница? – попита Бош.

– Точно това. Помолих Лайза и Стейси О'Конър да направят проверка и те проследиха тази страница до уеб-сървъра. Наистина са взети някои предохранителни мерки, но паролите за подсещане са си валидни и позволяват да се проникне вътре.

– Тук вече се обърках – призна Бош.

– Когато се създава уеб-сървърът, за да влезеш вътре ти трябва парола за подсещане. Съвсем стандартна, например „Гост/гост“ или „администратор/администратор“. Когато сървърът е готов и вече функционира, те трябва да се изтрият, за да се предотврати незаконно проникване, но за това често се забравя и тези пароли се превръщат в задни вратички, през които можеш да се промъкнеш. Тук е станало точно така. Лайза го направи. А щом тя успя, значи би могъл и всеки хакер, който после е можел да проникне в страницата на Мадам Реджайна. И някой го е сторил.

– Какво е направил? – попита Бош.

– Вкарал е скрита хипертекстова връзка. Бутон за подсещане. Когато го откриеш и натиснеш, той те отвежда в съвсем друг уеб-сайт.

– Преведи – каза Едгар.

Райдър се замисли за миг.

– Представете си го като висока сграда – например Емпайър Стейт Билдинг. Вие сте на някой етаж. Етажът на Мадам Реджайна. И

намирате на стената скрит бутон. Натискате го, пред вас се отваря врата на асансьор, която изобщо не сте забелязали, и влизате вътре. Асансьорът ви отвежда на друг етаж. Но не бихте могли да стигнете там, ако не сте били на етажа на Мадам Реджайна и не сте натиснали скрития бутон.

– Ами ако не са ни казали кой е? – прибави Бош.

– Уместен въпрос – кимна Райдър.

– Покажи ни – посочи компютъра той.

– Добре, спомнете си, че в първото писмо до Елайъс бяха адресът на веб-страницата и снимката на Реджайна. Във второто писмо пишеше „окото хумбърт хумбърт“. Тайнственият подател просто е казал на Елайъс какво да направи с веб-страницата.

– Окото на Реджайна? – каза Едгар.

– Значи си кликнала с мишката върху окото, така ли? – попита Бош, като посочи към екрана.

– Точно така.

Тя се завъртя към лаптопа си, премести мишката и Бош видя, че стрелката посочва лявото око на Мадам Реджайна. Райдър кликна два пъти и екранът се изчисти.

– Добре, сега сме в асансьора.

След няколко секунди се появи синьо небе с облаци, върху които седяха ангелчета с криле и ореоли. После се появи поле за парола.

– Хумбърт хумбърт – каза Бош.

– Виждаш ли, Хари, тези неща са толкова ясни. Просто не се прави, че не разбираш.

Тя написа „хумбърт“ в полетата за потребителя и паролата и екранът отново се изчисти. Няколко мига по-късно се появи надпис:

„ДОБРЕ ДОШЛИ В УЕБ-САЙТА НА ШАРЛОТ“

Отдолу се оформи анимация. В дъното на страницата пропълзя паяк и започна да плете паяжина по екрана. В пролуките на мрежата запремигваха малки снимки на момиченца, сякаш хванати от паяка. Когато изображението беше завършено, паякът застана най-отгоре.

– Гадна работа – каза Едгар. – Имам лошо предчувствие.

– Това е педофилски сайт – отвърна Райдър и посочи с нокът под една от снимките. – А това е Стейси Кинкейд. Кликваш върху нея и получаваш големи снимки и видеозаписи. Наистина е ужасяващо. Може би е по-добре, че бедното ангелче е мъртво.

Райдър посочи с мишката снимката на русокосото момиче. Бе прекалено малка и Бош не можеше да познае Стейси Кинкейд. Искаше му се просто да приеме на доверие думата на партньорката си.

– Готови ли сте? – попита тя. – С този лаптоп не мога да ви пусна видеозаписи, но снимките ще ви дадат представа за нещата.

Райдър не ги изчака да отговорят, но те нямаха и намерение. Тя кликна два пъти с мишката и на екрана се появи нов образ. Снимка. Момиченце, застанало голо пред жив плет. Усмиваше се по измъчен, неестествен начин. Въпреки това на лицето му имаше замаяно изражение. Детето държеше ръце на хълбоците си. Сега вече Бош ясно виждаше, че това е Стейси Кинкейд. Опита се да си поеме дъх, но дробовете му не искаха да реагират. Той скръсти ръце на гърдите си. На екрана се заниза поредица от снимки, показващи момичето само и накрая с някакъв мъж. Виждаше се само голото му тяло, но не и лицето му. Няколко кадъра представяха детето и мъжа в различни сексуални пози. На последната снимка Стейси носеше бяла рокличка с малки семафорни флагчета. Тя махаше към камерата. Кой знае защо тази снимка изглеждаше най-ужасна, макар да бе най-невинната.

– Добре, дай напред или назад, изобщо разкарай това от екрана – каза Бош.

Райдър посочи с мишката към бутона в долната част на екрана и кликна отгоре му. Отново се появи паяжината. Бош избута стола си обратно на своето място и се стовари отгоре му. Внезапно го изпълни умора и чувство на потиснатост. Искаше му се да се прибере вкъщи, да заспи и да забрави всичко, което знае.

– Хората са най-жестоките зверове – въздъхна Райдър. – Причиняват си какво ли не. При това само, за да задоволят фантазиите си.

Бош се изправи и отиде при едно от другите бюра, принадлежащо на детектив от отдел „Грабежи“ на име Макграт. Той започна да отваря чекмеджетата и да рови в тях.

– Какво търсиш, Хари? – попита Киз.

– Цигари. Помислих си, че Пол може да има в бюрото си резервен пакет.

– Преди имаше. Аз му казах да си го прибере.

Все още с ръка в едно от чекмеджетата, Бош погледна към нея.

– Много ти благодаря, Кизмин. Ти ме спаси.

– Ще го преживееш, Хари.

Той я изгледа.

– Сигурно през целия си живот не си изпушила и една цигара, а ме

караш да се откажа и ми казваш, че ще го преживея.

– Съжалявам. Просто се опитвам да ти помогна.

– Е, благодаря.

Бош кимна към компютъра ѝ.

– Какво друго? Каква е връзката със Сам и Кейт Кинкейд, че ме пита дали сме им съобщили правата?

– Те трябва да знаят за това – отвърна Райдър, удивена, че още не се е досетил. – Мъжът на снимката трябва да е Кинкейд.

– Хей! – възкликна Едгар. – Откъде знаеш? Лицето му не се виждаше. Ние току-що разговаряхме с него и ни се стори, че двамата с жена му все още ужасно страдат.

И тогава Бош разбра. Когато видя снимките на екрана, си бе помислил, че са направени от похитителя на момичето.

– Искаш да кажеш, че тези снимки са стари – рече той. – Че е била подложена на сексуален тормоз, преди да я отвлекат.

– Искам да кажа, че навярно изобщо не става въпрос за отвличане. Стейси Кинкейд е била насилвана. Предполагам, че вторият ѝ баща я е изнасилвал и после я е убил. А това не би могло да се случи без знанието, ако не и с одобрението на майката.

Бош замълча. Райдър говореше толкова страстно и с такава болка, че той не можеше да не се зачуди дали не е преживяла нещо подобно.

– Вижте – рече Киз, очевидно усетила скептицизма на партньорите си, – имаше време, когато исках да се прехвърля в отдела за сексуални престъпления срещу деца. Беше, преди да постъпя в „Убийства“. В Пасифик имаше място в групата за застрашени деца и щяха да ме вземат, ако поисках. Първо ме пратиха за две седмици в Куонтико на тренировъчната програма, която бюрото организира веднъж годишно за сексуални престъпления срещу деца. Успях да издържа осем дни. Тогава осъзнах, че няма да мога да се справя. Върнах се и постъпих тук.

Тя замълча, но нито Бош, нито Едгар казаха нещо.

– Но преди да си тръгна – продължи Райдър, – научих достатъчно, за да разбера, че сексуалното насилие над деца най-често е в самото семейство, от страна на роднини или близки приятели. Чернокожите чудовища, които проникват през прозорците и отвличат хлапета, са съвсем малко.

– Това все пак не е доказателство в конкретния случай, Киз – внимателно отвърна Бош. – Може да е едно от изключенията. През прозорца не е влязъл Харис, а онзи тип.

Той посочи към компютъра, въпреки че снимките на безликия мъж

и Стейси отдавна ги нямаше.

– Никой не е влизал през прозореца! – настоя Райдър.

Тя взе една от папките на бюрото и я отвори. Вътре имаше копие от протокола за аутопсията на Стейси Кинкейд. Киз го прелисти и стигна до снимките. Извади онази, която искаше да им покаже, и я подаде на Бош. Докато той я гледаше, Райдър продължи да преглежда протокола.

На снимката се виждаше трупът на Стейси Кинкейд в положението и на мястото, където го бяха открили. Ръцете на момиченцето бяха широко разперени. Шиън беше прав. Тялото вече се разлагаше и лицето беше изпито, но в позата имаше нещо ангелско.

– Вижте лявото коляно – каза Райдър.

Бош се подчини. Видя кръгло тъмно петно, което приличаше на засъхнала кръв.

– Струпей?

– Точно така. В протокола пише, че раната е получена пет-шест дни преди смъртта. Случило се е, преди да бъде отвлечена. Значи е имала тази рана през цялото време, докато се предполага, че е била при похитителя си. На снимките от онзи уеб-сайт няма струпей. Ако искате, мога пак да ви ги покажа.

– Вярвам ти – отвърна Бош.

– Да – прибави Едгар. – И аз.

– Значи снимките по Интернет са направени много преди предполагаемото отвлечане и преди убийството.

Бош кимна, после поклати глава.

– Какво има? – попита Райдър.

– Просто... не зная. Преди двадесет и четири часа разследвахме убийството на Елайъс и си мислехме, че може би търсим ченге. След всичко това обаче...

– Това променя нещата – съгласи се Едгар.

– Почакай малко, ако на снимките с нея е бил Сам Кинкейд, защо все още са в онзи уеб-сайт, по дяволите? Струва ми се нелогично да рискува така.

– Помислих и за това – отвърна Райдър. – Има две възможни обяснения. Първо, че той няма редакционен достъп до сайта. С други думи, че не може да махне снимките, без да отиде при администратора на сайта, да предизвика подозрения и да се разкрие. Втората възможност е, че се е чувствал в безопасност. За убиец са посочили Харис и независимо дали е осъден, това слага край на въпроса.

– Все пак е рисковано да остави снимките там – възрази Едгар.

– Кой ще ги види? – попита Киз. – Кой ще го издаде?

Говореше прекалено разпалено. Тя го осъзна и продължи спокойноно:

– Не разбирате ли? Хората с достъп до този сайт са педофили. Даже някой от тях да е познал Стейси, което не е вероятно, какво ще направи? Ще позвъни в полицията и ще каже: „Хм, да, харесва ми да чукам деца, но не мога да понасям, когато ги убиват. Бихте ли махнали тези снимки от нашия уеб-сайт?“ Как ли не! По дяволите, възможно е оставянето на снимките да е нещо като хвалба. Дори не знаем с какво си имаме работа. Може всички момиченца от сайта да са убити...

Гласът ѝ ставаше все по-остър, докато се мъчеше да ги убеди.

– Добре, добре – прекъсна я Бош. – Логиката ти е стабилна, Киз. Хайде засега да продължим с нашия случай. Каква е теорията ти? Мислиш, че Елайъс е разкрил всичко и затова са го убили, така ли?

– Категорично. Знаем, че е така. Заради четвъртото писмо. „Той знае, че знаеш.“ Елайъс е влязъл в тайния уеб-сайт и е бил разкрит.

– Как са разбрали, след като е имал паролите от третото писмо? – попита Едгар.

– Основателен въпрос – кимна Райдър. – И аз попитах същото Лайза и Стейси О'Конър. Когато влязоха в сървъра, те провериха и откриха в онзи уеб-сайт програма, регистрираща всеки потребител, който влиза в сайта. После анализира данните и определя дали е имал право на достъп. Въпреки че имаш паролите, влизането ти в сайта се отбелязва и остава така нареченият интернетски протоколен адрес. Като отпечатъци. Програмата го анализира и го издирва в списък от известни потребители. Ако го няма в списъка, тя съобщава на администратора на сайта, който може да открие нарушителя. Или пък да инсталира самоактивираща се програма, която да го чака да се завърне. Когато потребителят без право на достъп отново проникне в сайта, програмата се закача за него и дава възможност на администратора да научи и-мейл адреса му. И да разбере кой е. Ако му прилича на ченге, той ще затвори асансьора – страницата, в която незаконно е проникнал и е използвал като таен вход – и ще си потърси друга страница. Но в този случай не е било ченге. А адвокат.

– И не са затворили сайта – прибави Бош. – Пратили са някого да го убие.

– Точно така.

– Значи, според теб, Елайъс е направил така – каза Хари. – Получил е писмата по пощата и е проверил информацията. Попаднал е на този

уеб-сайт и е задействал алармената инсталация. И в резултат са го убили.

– Да, точно така бих обяснила това, което ни е известно в момента, особено в светлината на четвъртото писмо. „Той знае, че знаеш.“

Бош поклати глава, объркан от собствените си заключения.

– Все още не разбирам. За кого говорим? Кого току-що обвиних в убийство?

– Групата. Потребителите на сайта. Администраторът му – който може и да е Кинкейд – е открил нарушителя, разбрал е, че е Елайъс и е пратил някого да премахне проблема. Няма значение дали е искал съгласието на всички членове на групата. Те са виновни, защото самият уеб-сайт е незаконен.

Бош вдигна ръка.

– Задръж топката. Можем да оставим групата на окръжната прокуратура. Съсредоточи се върху убица и Кинкейд. Да приемем, че той е замесен във всичко това. Някой някак е научил и е решил да съобщи на Елайъс вместо на ченгетата. Логично ли е?

– Естествено. Просто още не знаем всички подробности. Но писмата ясно показват, че някой е изпратил Елайъс до сайта и после го е предупредил, че са го разкрили.

Бош кимна и се замисли за миг.

– Почакай малко. Щом Елайъс е вдигнал тревога, ти току-що си направила същото, нали?

– Не. Благодарение на Лайза и Стейси О'Конър. Когато влязоха в сървъра, те прибавиха към списъка на администратора на сайта моя интернетски протокол, както и собствения си. Няма да има тревога. Операторите и потребителите няма да научат, че сме влизали, освен ако не проверят списъка и не забележат, че е променен. Мисля, че имаме достатъчно време, за да направим каквото трябва.

Бош кимна. Искаше да попита дали двете компютърни специалистки са действали законно, но реши, че е по-добре да не знае.

– А кой е изпратил на Елайъс писмата? – вместо това попита той.

– Жената на Кинкейд – отвърна Едгар. – Мисля, че са започнали да я измъчват угризения и е решила да помогне на Елайъс да пръсне задника на Сам – царя на колите. Затова е изпратила писмата.

– Изглежда логично – съгласи се Райдър. – Онзи, който ги е пратил, е знаел две неща: за уеб-сайта на Шарлот и за квитанциите от автомивката. Всъщност, и за още нещо – че Елайъс е задействал алармата. Затова аз също гласувам за жената. Как мина разговора ви с нея?

През следващите десет минути Бош ѝ разказа какво са правили през деня.

– И това е само конкретната ни работа по случая – прибави Едгар. – Хари изобщо не спомена, че стреляха по задния ни прозорец.

– Какво?

Джери ѝ разказа и Райдър се втрещи.

– Заловиха ли онзи, който е стрелял?

– Нямам представа. Не изчакахме да разберем.

– Знаете ли, по мен никога не са стреляли – каза тя. – Трябва да е вълнуващо.

– Няма да ти хареса – отвърна Бош. – Както и да е, имам още въпроси за цялата тази интернетска история.

– Питай – каза Райдър. – Ако аз не успея да ти отговоря, ще го направят Лайза или Стейси О'Конър.

– Не, въпросите ми не са технически, а логични. Продължавам да не разбирам как и защо сме в състояние да видим тези неща. Ти казваш, че всички потребители били педофили и се чувствали в безопасност, но сега Елайъс е мъртъв. Ако са го убили, защо поне не са преместили тайната си вратичка?

– Може в момента да се опитват да го направят. От убийството на Елайъс още не са изтекли четиридесет и осем часа.

– Ами Кинкейд? Ние току-що му съобщихме, че отново започваме следствието. Независимо дали има опасност да бъде разкрит, нормално е да се е хвърлил към компютъра в мига, в който си тръгнахме, да се свърже с администратора на сайта или да се опита да унищожи самия сайт заедно със снимките.

– Пак повтарям, може в момента да се опитва. И даже да е така, вече е прекалено късно. Лайза и Стейси О'Конър копираха всичко. Дори да унищожат сайта, информацията е при нас. Ще сме в състояние да проследим всеки интернетски протоколен адрес и да стигнем до всеки един от тези хора – ако изобщо могат да се смятат за хора.

Страстта и гневът в гласа ѝ отново накараха Бош да се зачуди дали онова, което е видяла в уеб-сайта, не е докоснало нещо лично, нещо дълбоко скрито в душата ѝ.

– Е, какво ще правим сега? – попита той. – Заповед за арест ли ще искаме?

– Да – отвърна Райдър. – И ще арестуваме семейство Кинкейд. Не ми пука за голямото им имение на хълма. Вече знаем достатъчно, за да ги приберем за разпит във връзка със сексуалния тормоз на детето. Ще

ги оставим в различни стаи и ще ги накараме да се поизпотят. Ще започнем с жената и няма начин да не получим признание. Ще я накараме да се откаже от правото си да не говори против съпруга си и тя ще издаде гадното копеле.

– Става дума за семейство с изключително здрави политически връзки.

– Не ми казвай, че се страхуваш от царя на колите. Бош я погледна, за да види дали се шегува.

– Страхувам се да не действаме прибързано и да провалим всичко. Не разполагаме с нищо, което пряко да свързва някой от тях със Стейси Кинкейд или Хауард Елайъс. Ако ги арестуваме и не успеем да пречупим жената, после ще гълтаме праха на царя на колите. Ето от какво се страхувам, разбираш ли?

Райдър кимна.

– Тя си умира да я пречупят – каза Едгар. – Защо иначе ще праща онези писма на Елайъс?

Бош опря лакти върху бюрото и прокара длани по лицето си. Трябваше да вземе решение.

– Ами уеб-сайта на Шарлот? – попита той, все още скрил очите си с ръце. – Какво ще правим с него?

– Ще го оставим на Ингълърт и двете О'Конър – отвърна Райдър. – Те ще му се нахвърлят като невидели. Нали ти казах, ще успеят да открият всеки от потребителите в списъка. И ще ги приберат. Става дума за арестуване на ужасно много хора заради педофилия по Интернет. И това е само началото. Окръжната прокуратура може би ще реши да свърже всички с убийствата.

– Навярно са от цялата страна – каза Едгар. – Не само от Лос Анджелис.

– Може да са и от целия свят, но това няма значение. Нашите хора ще работят заедно с ФБР.

Известно време измина в мълчание и Бош най-после отпусна ръце на бюрото. Беше взел решение.

– Добре – каза той. – Вие двамата останете тук и подгответе заповедите за арест. Искам ги до довечера в случай, че решим да задвижим нещата. Трябват ни всички оръжия, компютърна апаратура – знаете какво да правите. Искам заповеди за обиск на старата къща, която все още е тяхна, а също и на новата, на всичките им автомобили и на офиса на Кинкейд. Освен това, Джери, виж какво можеш да откриеш за началника на охраната.

- За Д. Ч. Рихтер ли? Какво...
- Всъщност, включи в заповедта за обиск и неговия автомобил.
- По какво обвинение? – попита Райдър.

Бош се замисли за миг. Знаеше какво иска, но се нуждаеше от законни средства, за да го постигне.

– Просто напишете, че автомобилът на началника на охраната на Кинкейд може да е бил използван при извършването на престъпления, свързани със Стейси Кинкейд.

– Това не е достатъчно, Хари.

– Ще подадем заповедта заедно с другите – отвърна той. – Съдията може да не обърне внимание, щом прочете за какво се отнасят. Всъщност, проверете списъка на съдиите. Най-добре да занесем заповедите на жена.

Райдър се усмихна.

– Само колко сме лукави!

– А ти какво ще правиш, Хари? – попита Едгар.

– Отивам в управлението да разговарям с Ървинг и Линдел. Ще им съобща какво сме открили и ще видя как искат да разиграем картите си.

Бош погледна към Райдър и видя, че на лицето ѝ се бе изписало разочарование.

– Това не е в твоя стил, Хари – каза тя. – Знаеш, че ако отидеш при Ървинг, той ще ти предпочете процедурата. Няма да ни позволи да действаме, докато не заковем всяка подробност.

Бош кимна.

– При нормални обстоятелства можеше и да си права. Но обстоятелствата изобщо не са нормални. Той иска да предотврати пожара. Една от възможностите за това е да се съгласи с нас и да ни позволи да действаме бързо. Ървинг е достатъчно умен, за да го разбере.

– Имаш прекалено доверие в човешката природа – отвърна Райдър.

– За какво говориш?

– Най-добрият начин да успокоиш този град е да арестуваш ченге. Ървинг вече има Шиън. Няма да иска и да чуе за това, Хари.

– Мислиш ли, че ако арестуваш царя на колите и кажеш, че той е очистил Елайъс, всички ще ти повярват и ще мирясат? – прибави Едгар. – Нищо не разбираш. Има хора, които просто искат да чуят, че убиецът е ченге и няма да признаят нищо друго. Ървинг е достатъчно умен, за да осъзнава и това.

Бош си представи Шиън, затворен в стаята за разпити в центъра „Паркър“. Готвеха се да го превърнат в жертвен агнец на управлението.

– Просто подгответе заповедите – каза той. – С останалото ще се заема аз.

Бош погледна през прозореца към демонстрантите, изпълнили тротоарите пред Центъра „Паркър“ и Лос Анджелис Стрийт. Движеха се в стройни редици и носеха лозунги, на едната страна на които пишеше „ВЪЗМЕЗДИЕ ВЕДНАГА“ и „ВЪЗМЕЗДИЕ ЗА ХАУАРД ЕЛАЙЪС“ от другата. Еднаквите лозунги свидетелстваха за грижливата организация на акцията. Сред редиците Хари видя преподобния Престън Тъгинс. Бяха го наобиколили репортери, насочили към него микрофони и камери. Не се забелязваха плакати, на които да пише нещо за Каталина Перес.

– Детектив Бош – каза зад гърба му заместник-началник Ървинг, – съобщихте ни каква информация сте събрали. Сега я погледнете в перспектива. Обяснете ни какво, според вас, означава.

Бош се-завъртя. Погледна към Ървинг, после към Линдел. Намираха се в кабинета на заместник-началника. Ървинг седеше сковано зад бюрото си в пълна униформа – знак, че по-късно ще дава пресконференция, Агентът от ФБР седеше на един от столовете срещу бюрото. Хари току-що им беше съобщил какво е открила Райдър и какви стъпки е предприел екипът му до този момент. Сега Ървинг искаше неговата интерпретация.

Докато се връщаше при бюрото и сядаше до Линдел, Бош събра мислите си.

– Смятам, че Сам Кинкейд е убил доведената си дъщеря или е свързан по някакъв начин с убийството ѝ. Изобщо не е имало отвличане. Той е съчинил тази история. После имал късмет, когато онези отпечатъци случайно насочили следствието към Харис. След това „разкритие“ е можел да се чувства спокоен.

– Започнете от самото начало.

– Добре. Започвам с това, че Кинкейд е педофил. Преди шест години се оженил за Кейт, навярно за прикритие. И за да се добере до дъщеря ѝ. Трупът на момиченцето е бил прекалено разложен, за да се определи дали има признаци за системно сексуално насилие. Но според мен, е така. И...

– Майката знаела ли е?

– Нямам представа. По някое време е разбрала, но въпросът е кога.

– Продължавайте. Извинете, че ви прекъснах.

– Миналото лято се е случило нещо. Може момичето да е

заплашило да каже на някого – на майка си, ако все още не е знаела, или на полицията. Възможно е също на Кинкейд просто да му е омръзнало. Педофилите се насочват към определена възрастова група и не се интересуват от по-големи деца. Стейси Кинкейд е щяла да навърши дванадесет. Може да е била прекалено голяма за... вкусовете на втория си баща. Ако в това отношение вече не е имал нужда от нея, тя само е представлявала заплаха за него.

– От този разговор ми се гади, детектив. Става дума за единадесет-годишно дете.

– Какво мога да направя, господин заместник-началник? И на мен ми се гади. Трябваше да видите онези снимки.

– Тогава, моля ви, продължете.

– Така че нещо се е случило и той я убил. Скрил трупа и разбил ключалката на прозореца ѝ. После оставил нещата да се развият от само себе си. На сутринта майка ѝ открила изчезването ѝ и повикала ченгета-та. И отгук тръгнала версията за отвличането.

– После извадил късмет – прибави Линдел.

– Точно така. Страхотен късмет. От всички отпечатъци, снети от стаята на момичето и останалата част на къщата, компютърът посочил тези на Майкъл Харис, бивш затворник и общ работник. И хората от „Грабежи и убийства“ се втурнали към него. Като коне с капаци. Изоставили всичко друго и се съсредоточили единствено върху Харис. Прибрали го и направили каквото направили с него. Само че се случило нещо странно. Той не си признал и не открили други улики. Междувременно някой подшушнал на медиите името на Харис. Станало известно, че ченгетата имат заподозрян. Кинкейд разбрал къде живее той – може да го е научил от свой приятел в полицията, който просто информирал родителите на жертвата. Както и да се е случило, той научил къде живее Харис. Отишъл на мястото, където бил скрил трупа, и го преместил. Предполагам, че през цялото време е бил в някой багажник. Може би на един от неговите паркинги. Както и да е, откарал трупа в квартала на Харис и го изхвърлил на запустял паркинг, близо до апартамента на заподозрения. Когато на следващата сутрин бил открит, ченгетата най-после получили още едно доказателство – макар и косвено. Но Харис бил невинен.

– Оставил е отпечатъците си, когато е мил автомобиля на госпожа Кинкейд – каза Ървинг.

– Точно така.

– Ами Елайъс? – попита Линдел. – Защо са го убили?

– Мисля, че в основата е била госпожа Кинкейд. По погрешка. Предполагам, че по някое време след като погребала дъщеря си, е започнала да вижда призраци. Измъчвали са я угризения и може да се е помъчила да изкупи вината си. Знаела на какво е способен съпругът ѝ, може дори направо да я е заплашвал, затова се е опитала да го направи тайно. Започнала да праща на Елайъс анонимни писма и да го насочва към истината. Накрая той успял да стигне до веб-сайта на Шарлот. Щом видял онези снимки, разбрал кой е истинският убиец. Действал тайно, но се е готвел да призове Кинкейд в съда и да го изобличи. Само че допуснал грешка и оставил следите си в веб-сайта. И Кинкейд или операторите разбрали, че са разкрити.

– И са пратили наемен убиец – каза Линдел.

– Сериозно се съмнявам, че го е направил лично Кинкейд. Сигурно е бил някой негов човек. Например, началникът на охраната му. В момента го проверяваме.

Тримата дълго мълчаха. Ървинг отпусна ръце върху бюрото пред себе си. Отгоре нямаше нищо. Само полирано дърво.

– Трябва да освободим Шиън – каза Бош. – Той не го е направил.

– Не се тревожете за Шиън – отвърна заместник-началникът. – Ако е чист, ще го пуснем. Искам да зная как ще продължим с Кинкейд. Изглежда толкова...

Бош не обърна внимание на колебливостта му.

– Ще действаме законно – каза той. – Ще вземем заповеди за арест и обиск. Утре сутрин имам среща с госпожа Кинкейд в старата им къща. Ще отида там и ще се опитам да я накарам да признае. Мисля, че ще поддаде, вече е готова да се пречупи. Така или иначе, ще използваме заповедите. Ще действаме с всичките си хора и на всички места едновременно – в жилищата, автомобилите, офисите. Ще видим какво ще открием там. Освен това, трябва да проверим документацията на магазините на Кинкейд и да разберем какви автомобили е използвал през юли. Рихтер също.

– Рихтер ли?

– Началникът на охраната му.

Ървинг се изправи и се приближи до прозореца.

– Говорите за член на семейство, помогнало за издигането на този град – каза той. – За сина на Джаксън Кинкейд.

– Зная – отвърна Бош. – Произхожда от влиятелен род. Изпитва собственическо чувство даже към смога. Гледа на него като на семейно постижение. Но това няма значение, господин заместник-началник. Не и

след онова, което е извършил.

Ървинг сведе очи и Хари разбра, че гледа към демонстрантите.

– Градът е на нокти...

Той не довърши. Бош знаеше за какво говори. Че онези хора по тротоарите очакват повдигане на обвинение срещу ченге.

– Докъде сме с детектив Шиън? – попита заместник-началникът.

Линдел си погледна часовника.

– Разговаряме с него вече шест часа. Когато излязох, не беше изрекъл нито една дума, която да го уличава в убийството на Хауард Елайъс.

– Той е заплашвал жертвата, че ще я убие по начина, по който е била убита в действителност.

– Това е било много отдавна. А и е било казано публично, пред свидетели. Моят опит сочи, че хора, които отправят такива заплахи, обикновено не ги изпълняват. В повечето от случаите само се горещат.

Ървинг кимна, все още загледан през прозореца.

– Ами балистичната експертиза? – попита той.

– Все още нищо. Аутопсията на Елайъс трябва да започне следобед. Пратих детектив Частейн. Когато извадят куршумите, той ще ги отнесе в лабораторията по балистика. Прекалено много време ще загубим, ако ги изпратим във Вашингтон. Но си спомнете, господин заместник-началник, че Шиън доброволно даде оръжието си за анализ. Каза: „Направете балистична експертиза.“ Да, той използва деветмилиметров пистолет, но ми се струва, че не би го дал, ако не знаеше, че не е оръжие на убийството.

– Ами домът му?

– Претърсихме го из основи – отново с негово разрешение. Нищо. Никакви други оръжия, никакви заплашителни писма до Елайъс, абсолютно нищо.

– Алиби?

– Единственото място, в което е уязвим. В петък вечер е бил сам у дома си.

– Ами жена му? – попита Бош.

– Жена му и децата му са били в Бейкърсфийлд-отвърна Линдел. – Очевидно са там от много време.

Това бе поредната изненада. Бош се зачуди защо Шиън не го бе споменал, когато го попита за семейството му.

Ървинг не каза нищо и агентът продължи:

– Предполагам, че можем да го задържим до утре, когато ще сме в състояние да го оневиним с резултатите от балистичната експертиза.

Или пък да направим каквото предлага Хари и да го освободим още сега. Но ако го задържим тази нощ, улицата ще очаква да повдигнем обвинение и...

– А ако го освободим без обяснение, можем да предизвикаме бунт – прекъсна го Ървинг.

После продължи замислено да гледа през прозореца. Този път Линдел изчака.

– Пуснете го в шест – каза накрая заместник-началникът. – На пресконференцията в пет ще съобщя, че го освобождаваме до изясняване на случая. Още отсега чувам воя на Престън Тъгинс и неговите хора.

– Това не е достатъчно, господин заместник-началник – възрази Бош. – Трябва да подчертаете, че е невинен. „Освобождаване до изясняване на случая“? По същия начин можете да кажете, че го смятаме за виновен, но все още не разполагаме с достатъчно доказателства, за да повдигнем обвинение.

Ървинг се завъртя и изгледа Хари.

– Как смеете да ми казвате какво е достатъчно, детектив? Вие си вършите вашата работа, аз моята. Като говорим за това, пресконференцията е след един час. Искам партньорите ви да са тук. Нямам намерение да се изправя там, с вашите бели лица зад гърба ми, и да кажа, че освобождаваме бяло ченге до изясняване на случая. Искам този път хората ви да присъстват. И категорично не приемам каквито и да е оправдания.

– Ще присъстват.

– Добре. А сега, да поговорим какво ще съобщим на медиите за насоката на следствието.

Пресконференцията приключи бързо. Този път началникът на полицията не се появи. Ървинг обясни, че следствието продължава и се задълбочава. Освен това, каза, че полицаят, разпитван в продължение на няколко часа, е освободен. Това предизвика незабавна реакция от страна на репортерите. Заместник-началникът вдигна ръце, сякаш по този начин можеше да овладее тълпата. Грешеше.

– Нямам намерение да превръщаме пресконференцията в състезание по надвикване – отсече той. – Ще отговоря на няколко въпроса и толкова. Следствието ни чака. Ние...

– Какво имате предвид под „освободен“, господин заместник-началник? – извика Харви Бътн. – Искате да кажете, че е невинен или че просто нямате доказателства, за да го задържите?

Преди да отговори, Ървинг изгледа Бътн.

– Искам да кажа, че следствието тръгва в друга посока.

– Значи детектив Шиън е невинен, така ли?

– Не искам да назовавам каквито и да е имена.

– Господин заместник-началник, всички знаем името му. Защо просто не отговорите на въпроса?

Бош си помисли, че в известен смисъл тези реплики са забавни, защото Линдел бе убеден, че информацията за Франки Шиън е изтекла от Ървинг. А сега заместник-началникът се преструваше на обиден.

– Ще ви кажа само, че полицаят, с когото разговаряхме, засега даде задоволителни отговори. Затова си отива вкъщи и това е всичко, което...

– В каква друга посока тръгва следствието? – извика друг репортер.

– Не мога да ви дам подробности – отвърна Ървинг. – Достатъчно е да кажа, че ще преобърнем и последния камък.

– Може ли да зададем няколко въпроса на агента от ФБР?

Заместник-началникът погледна назад към Линдел, който стоеше до Бош, Едгар и Райдър. После отново се обърна към прожекторите, камерите и репортерите.

– ФБР и полицейското управление решиха, че ще е най-добре цялата информация да минава през управлението. Ако имате въпроси, питайте мен.

– Разпитвани ли са и други ченгета? – извика Бътън.

Ървинг отново се замисли, за да е сигурен, че ще каже каквото трябва.

– Да, разпитвани са в рамките на рутинна проверка. Засега няма полицаи, които можем да определим като заподозрени.

– Значи твърдите, че Шиън не е заподозрян?

Бътън го хвана натясно. Ървинг разбра. Сам се беше натикал в ъгъла. Но използва най-лесния подход.

– Не коментирам.

– Господин заместник-началник – продължи Бътън, като надвика другите репортери, – от убийствата изминаха почти четиридесет и осем часа. Искате да кажете, че все още няма сериозни заподозрени ли?

– Няма да коментирам какви заподозрени има. Следващият.

Ървинг бързо посочи към друг журналист. Въпросите продължиха още десет минути. В един момент Бош погледна към Райдър и тя му отговори с изражение, което казваше: „Какво правим тук?“ Той ѝ отвърна по същия начин: „Губим си времето.“

Когато пресконференцията най-после приключи, Бош застана

заедно с Едгар и Райдър в ъгъла на подиума. Партньорите му бяха пристигнали от холивудския участък точно преди началото и не бяха имали време да разговарят.

– Докъде сме със заповедите? – попита той.

– Почти свършихме – отвърна Едгар. – Това, че трябваше да дойдем тук за тоя цирк, не ни помогна много.

– Зная.

– Хари, мислех си, че сме се избавили от тези неща-каза Райдър.

– Зная. Беше егоистично от моя страна. Франки Шиън ми е приятел. Всичко онова, което направиха с него, като съобщиха името му на пресата, беше гадно. Надявах се, че присъствието ви тук може да придаде някаква правдоподобност на съобщението, че е освободен.

– Значи си ни използвал по същия начин, по който вчера искаше да ни използва Ървинг – каза тя. – Не му позволи да го направи, но за самия теб няма проблем, така ли?

Бош я погледна. Виждаше, че е искрено разгневена и съзнаваше, че ги е предал. Колкото и маловажно да бе, все пак си беше предателство.

– Виж, Киз, можем по-късно да поговорим за това. Но вече ти казах, Франки ми е приятел. Сега вече е и твой приятел. И някой ден това ще ти е от полза.

Той зачака, вперил очи в нея. Накрая, тя едва забележимо кимна. Засега проблемът беше решен.

– Още колко време ви трябва? – попита Бош.

– Може би час – отвърна Едгар. – После трябва да намерим съдия.

– Защо? – попита Райдър. – Какво каза Ървинг?

– Ървинг седи на два стола. Затова искам всичко да е изпипано. За утре сутрин.

– Ще успеем – кимна Едгар.

– Добре. Тогава се върнете и си свършете работата. Довечера намерете съдия. Утре ще...

– Детектив Бош?

Той се извърна. Пред него стояха Харви Бътън и продуцентът му Том Чейни.

– Не мога да разговарям с вас – отсече Бош.

– Разбрахме, че отново разследвате убийството на Стейси Кинкейд – каза Чейни. – Бихме искали да поговорим за...

– Кой ви каза? – изръмжа Хари.

На лицето му светкавично се изписа гняв.

– Имаме източник, който...

– Кажете на източника си, че е гадняр. Без коментар.

Приблужи се оператор и насочи обектива над рамото на Бътн. Репортерът вдигна микрофона си.

– Оправдахте ли Майкъл Харис? – импулсивно попита той.

– Без коментар. Разкарайте се отгук.

Бош се пресегна към камерата и закри обектива с ръка. Операторът изкрещя:

– Не докосвайте камерата! Това е частна собственост.

– Лицето ми също. Махнете я от мен. Пресконференцията свърши.

Той постави ръка на рамото на Бътн и насила го избута от подиума. Операторът го последва. Чейни също, но бавно и спокойно, сякаш предизвикваше Бош. Очите им се срещнаха.

– Гледайте новините довечера, детектив – каза продуцентът. – Може да ви се сторят интересни.

– Съмнявам се – отвърна Хари.

Двадесет минути по-късно седеше върху празно бюро в началото на коридора, водещ към стаите за разпит на „Грабежи и убийства“ на третия етаж. Продължаваше да си мисли за репликите с Бътн и Чейни и се чудеше какво са научили. Чу, че една от вратите се отваря, и погледна нататък. Франки Шиън се приближаваше по коридора заедно с Линдел. Изглеждаше изтощен. Лицето му беше отпуснато, косата му бе разрешена, а дрехите – същите, които носеше предишната вечер в бара. Бяха в доста окаяно състояние. Бош се изхлузи от бюрото и се изправи, готов да отблъсне физическо нападение, ако се наложи. Но Шиън очевидно прочете мислите му и вдигна ръце с длани напред. После кисело се усмихна.

– Всичко е наред, Хари – с уморен, предрезгавял глас каза той. – Агент Линдел ми обясни. Поне отчасти. Не си бил ти... Бях самият аз. Знаеш ли, съвсем забравих, че съм заплашвал онзи скапаняк.

Бош кимна.

– Хайде, Франки – отвърна той. – Ще те закарам.

Без да се замисля, Бош го заведе при централните асансьори и се качиха, за да се спуснат във фойето. Стояха един до друг и гледаха нагоре към светещите цифри на етажите.

– Извинявай, че се усъмних в теб, приятел – тихо каза Шиън.

– Не се тревожи за това. Сега сме квит.

– Така ли? Защо?

– Заради снощи, когато те питах за отпечатъците.

– Още ли се съмняваш в тях?

– Не! Абсолютно.

Когато стигнаха във фойето, излязоха през странична врата на служебния паркинг. Бяха по средата на пътя към автомобила, когато Бош чу суматоха и се извъртя, за да види, че към тях тичаха неколцина репортери и оператор.

– Не казвай нищо! – припряно прошепна той. – Не им казвай нито дума.

Първата вълна репортери бързо ги настигна и ги заобиколи. Бош видя, че идват още.

– Без коментар – каза той. – Без коментар!

Но те не се интересуваха от него, а насочиха микрофоните и камерите си към лицето на Шиън. Толкова уморени преди, сега очите на приятеля му изглеждаха диви, дори уплашени. Бош си запробива път през тълпата към автомобила. Репортерите започнаха да крещят въпроси.

– Детектив Шиън, вие ли убихте Хауард Елайъс? – викаше някаква жена.

– Не – отвърна Шиън. – Не съм... Никого не съм убивал.

– По-рано заплашвали ли сте жертвата?

– Без коментар – каза Хари, преди бившият му партньор да успее да реагира. – Чухте ли? Без коментар. Оставете ни на ми...

– Защо ви разпитваха?

– Кажете ни защо ви разпитваха, детектив?

Почти бяха стигнали. Някои репортери изостанаха, осъзнали, че няма да получат нищо. Но повечето от камерите ги следваха. Винаги можеха да използват записите. Внезапно Шиън се откъсна от ръката на Хари и се завъртя към журналистите.

– Искате да знаете защо ме разпитваха ли? Разпитваха ме, защото управлението трябва да жертва някого. За да запази мира. Няма значение кого. Ето защо ме разпитваха. Аз отговарям на...

Бош го хвана и го задържа от микрофоните.

– Хайде, Франки, остави ги!

Като минаха между два паркирани автомобила, те успяха да се откъснат от репортерите и операторите. Хари бързо издърпа Шиън към обозначената си кола и отвори вратата. Когато преследвачите им се запромъкнаха в колона по един след тях, Франки вече беше вътре. Бош заобиколи и седна зад волана.

Пътуваха в мълчание, докато излязоха на магистрала 101. Бош

хвърли поглед към приятеля си. Очите му блуждаеха напред по пътя.

– Не трябваше да казваш това, Франки. Само раздухваш огъня.

– Не ми пука за нищо. Вече не.

Отново настана мълчание. Минаваха през Холивуд и нямаше много движение. Бош видя, че някъде на югозапад се издига дим. Помисли си дали да не включи радиото, но реши, че не иска да знае какво означава димът.

– Позволиха ли ти да телефонираш на Маргарет? – след малко попита той.

– Не. Не ми позволиха да направя нищо друго, освен да си призная. Адски се радвам, че се появи и ме измъкна, Хари. Изобщо не ми обясниха какво си им казал, но определено ми спаси задника.

Бош знаеше за какво го пита Шиън, но не бе готов да му отговори.

– Медиите сигурно са обкръжили къщата ти – вместо това рече той.
– Маргарет сигурно се е уплашила.

– Трябва да ти кажа нещо, Хари. Маргарет ме напусна преди осем месеца. Взе момичетата и се пренесе в Бейкърсфийлд. За да е близо до роднините си. У нас няма никой.

– Съжалявам, Франки.

– Трябваше да ти го кажа снощи, когато ме пита за тях.

Бош се замисли.

– Защо не си вземеш някои неща и не останеш у нас? Репортерите няма да те открият. Докато цялата тази история заглъхне...

– Не зная, Хари. Къщата ти е толкова малка, а след като прекарах цял ден затворен в онази стая, започвам да изпитвам клаустрофобия. Освен това, жена ти не ме познава, нали знаеш? Няма да ѝ е приятно някакъв непознат да спи на дивана.

Бош погледна към Капитъл Рекърдс Билдинг, когато минаваха покрай сградата. Предполагаше се, че трябва да напомня купчина грамофонни плочи и игла. Но подобно на повечето неща в Холивуд, времето я бе изпреварило. Вече не произвеждаха плочи, а компактдискове. Понякога му се струваше, че целият Холивуд е като магазин за стоки втора употреба.

– Къщата ми беше разрушена по време на земетресението – отвърна той. – После я издигнах наново. Дори имам спалня за гости... И, Франки, моята жена също ме напусна.

Почувства се странно, когато го произнесе на глас. Сякаш по този начин потвърждаваше края на брака си.

– Уф, мамка му, Хари! Та вие се оженихте само преди година. Кога

се случи?

Бош погледна към него, после отново се съсредоточи върху пътя.

– Наскоро.

Когато двадесет минути по-късно пристигнаха, пред дома на Шиън не ги посрещнаха репортери. Хари му каза, че ще го почака в колата и ще използва времето, докато приятелят му се приготви, за да разговаря по телефона. Когато остана сам, набра домашния си номер и провери дали са оставени съобщения, за да не се налага после да ги изслушва пред Франки. Но нямаше. Той остави телефона. Зачуди се дали поканата му към Шиън не е била подсъзнателно усилие да избегне пустотата на дома си. После реши, че не е така. Беше живял сам през по-голямата част от живота си. Знаеше, че истинският домашен уют е в самия него.

Отразена светлина привлече вниманието му. Той погледна в страничното огледало и видя фаровете на автомобил, паркиран до тротоара на една пряка по-нататък. Съмняваше се, че е репортер, защото щеше да спре направо в отбивката на Шиън, без да се опитва да се крие. Бош се замисли за онова, което искаше да попита стария си партньор.

Няколко минути по-късно Франки излезе от къщата с найлонова торба. Отвори задната врата, хвърли я на седалката, после влезе отпред. Усмиваше се.

– Марги е взела всички куфари – каза той. – Разбирам го едва сега.

Потеглиха по Бевърли Глен нагоре към Мълхоланд и после завиха на изток към Удроу Уилсън. Обикновено Бош обичаше да пътува нощем по Мълхоланд. Виещият се път, появяващите се и изчезващи светлини на града. Но по пътя минаха покрай „Върха“. Хари погледна към портала и се замисли за семейство Кинкейд, които бяха някъде там и се наслаждаваха на панорамната си гледка.

– Искам да те питам нещо, Франки – каза той.

– Давай.

– Пак за случая Кинкейд. По време на следствието разговаря ли сериозно с Кинкейд? Със Сам Кинкейд, искам да кажа.

– Да, естествено. С такива хора трябва да пипаш с кадифени ръкавици. С него и със стареца. Трябва да внимаваш, иначе нещата могат да се обърнат срещу теб.

– Да. Значи редовно си ги информирал за хода на следствието?

– Да. Защо? Говориш като онези типове от ФБР, които ме разпитваха цял ден, Хари.

– Извинявай, просто питам. Той ли те търсеше или ти му телефонираше?

– И аз, и той. Освен това, началникът на охраната му поддържаше връзка с нас.

– Д. Ч. Рихтер ли?

– Да, той. Хари, ще ми кажеш ли най-после какво става?

– След малко. Първо ще те питам още нещо. Спомняш ли си до каква степен си информирал Кинкейд или Рихтер за Майкъл Харис?

– Какво искаш да кажеш?

– Виж, не твърдя, че си сбъркал някъде. Питам просто дали си им казал, че си арестувал Харис заради отпечатъците и че го разпитваш в управлението.

– Естествено. Това е стандартна оперативна процедура.

– Ясно. А каза ли му какъв е Харис?

– Да речем, че съм му казал.

Бош се замисли. Той зави по Удроу Уилсън и подкара по лъкатушния път към къщата си. Когато стигнаха, паркира под навеса.

– Хей, харесва ми! – възкликна Шиън.

Хари изключи двигателя, но явно не бързаше да слиза.

– Каза ли на някой от семейството или на Рихтер къде точно живее Харис? – попита той.

Франки го погледна.

– За какво намекваш?

– Питам те. Каза ли на някой от тях къде живее Харис?

– Може и да съм казал. Не си спомням.

Бош излезе и се насочи към кухненската врата. Шиън си взе багажа от задната седалка и го последва.

– Обясни ми, Йеронимус.

Хари отключи вратата.

– Мисля, че си допуснал грешка.

Той влезе вътре.

– Хайде, казвай.

Бош го отведе в спалнята за гости и Шиън хвърли торбата си на леглото. Когато излязоха обратно в коридора, Хари му показа банята и тръгна към дневната. Франки мълчеше и чакаше.

– Дръжката на сифона в тоалетната е счупена – без да поглежда към него, каза Бош. – Трябва да я натискаш през цялото време.

После вдигна очи към бившия си партньор.

– Стигнахме до обяснение за присъствието на отпечатъците на Харис. Той нито е отвлякъл, нито е убил Стейси Кинкейд. Всъщност, дори не смятаме, че е имало отвличане. Кинкейд е убил доведената си

дъщеря. Изнасилвал я е нееднократно и я е убил, после е инсценирал отвлечане. Извадил е късмет, когато отпечатъците по учебника са ви насочили към Харис. И той го е използвал. Смятаме, че той – или неговият човек, Рихтер – е изхвърлил трупа близо до апартамента на Харис, защото е знаел къде е. Затова помисли, Франсис. Трябва със сигурност да зная дали си казал на Кинкейд или началника на охраната му къде живее Харис.

Шиън изглеждаше зашеметен. Очите му блуждаеха по пода.

– Значи сме грешали за Харис...

– Били сте като коне с капаци, човече! Когато сте открили онези отпечатъци, пред очите ви е бил само Харис.

Без да вдига поглед от пода, Шиън бавно кимна.

– Всички допускаме грешки, Франки. Седни и помисли за онова, което те питам. Какво каза на Кинкейд и кога му го каза? Веднага се връщам.

Бош се върна в спалнята си и се огледа наоколо. Стаята изглеждаше същата. Той отвори вратата на гардеробната и натисна ключа. Дрехите на Елинор ги нямаше. Погледна надолу към пода. Обувките ѝ също бяха изчезнали. На килима имаше тюлена мрежичка, завързана със синя панделка. Хари се наведе и я вдигна. Вътре имаше няколко зрънца ориз. Спомни си, че в ласвегаския параклис раздаваха на гостите такъв ориз, за да го хвърлят по щастливата двойка. Елинор бе запазила едно от тях за спомен. Бош се зачуди дали случайно го е изпуснала, или просто го е изхвърлила.

Той го прибра в джоба си и угаси осветлението.

Когато Бош влезе в детективското бюро, Едгар и Райдър бяха изнесли телевизора от кабинета на лейтенанта и гледаха новините. Двамата почти не погледнаха към него.

– Какво има? – попита той.

– Предполагам, че на хората не им харесва освобождаването на Шиън – отвърна Едгар.

– Тук-там има грабежи и палежи – прибави Райдър. – Не е като предишния път. Сигурно ще успеем, ако издържим през нощта. Пълно е с полицейски части, които се нахвърлят на всичко живо.

– Никакви глупости като миналия път – отбеляза Едгар.

Бош кимна и няколко минути погледа новините. Показваха пожарникари, насочили маркучи към пламъците, издигащи се през покрива на някакъв търговски център. Беше прекалено късно, за да го спасят. Като че ли продължаваха да правят усилия само заради медиите.

– Радикална промяна в градоустройствения план – подхвърли Едгар. – Крайно време беше да се избавим от тези търговски центрове.

– Лъжеш се – пак ще ги възстановят – отвърна Райдър.

– Поне ще изглеждат по-добре отпреди. Действителният проблем са магазините за спиртни напитки. Погромите винаги започват оттам. Ако пратим по един взвод пред всеки магазин за алкохол, няма да има бунтове.

– Докъде сме със заповедите? – попита Бош.

– Готови сме – отвърна Райдър. – Само трябва да ги занесем на съдията.

– Спряхте ли се на някого?

– На Тери Бейкър. Вече й позвъних и тя каза, че ще чака.

– Добре. Дайте да видим.

Райдър се изправи и отиде при секцията на отдел „Убийства“. Едгар остана и продължи да гледа телевизия. Документите бяха грижливо подредени върху бюрото ѝ. Тя ги подаде на Бош.

– Имаме заповеди за двете къщи, всички автомобили и офиси, както и за апартамента и колата на Рихтер. Пъгнахме ги между другите – каза Киз. – Мисля, че сме готови.

Всяка от заповедите включваше по няколко листа. Бош знаеше, че на първите два винаги се пишат стандартните юридически формули.

Той ги прескочи и бързо прегледа обосновките. Райдър и Едгар се бяха справили добре, макар Хари да си мислеше, че това навярно е дело на Киз. Тя беше юридическият мозък на екипа. Съдията щеше да приеме дори обосновката за обиска на апартамента и автомобила на Рихтер. Със сложен език и подбрани факти от следствието се посочваше, че доказателствата предполагат участие на двама заподозрени в изхвърлянето на трупа на Стейси Кинкейд. И заради близките отношения между работодател и служител, съществували по това време между Сам Кинкейд и Д. Ч. Рихтер, началникът на охраната може да се смята за втория заподозрян. Искаше се разрешение за претърсване на всички автомобили, до които двамата са имали достъп по време на престъплението. Обосновката представляваше грижливо обмислена словесна уловка, но Бош бе сигурен, че ще мине. Искането за претърсване на всички „достъпни“ за двамата мъже коли представляваше истински шедьовър на Райдър. Ако съдията го одобрише, детективите щяха да получат възможност да претърсят всеки автомобил на който и да е от паркингите, собственост на Кинкейд, защото милионерът най-вероятно имаше достъп до всички.

– Добре изглежда – каза Бош, когато свърши и подаде документите на Райдър. – Трябва да ги отнесем за подпис тази вечер, за да можем да ги използваме утре.

Заповедта за обиск важеше двадесет и четири часа след одобрението ѝ. В повечето случаи действието ѝ можеше да се продължи с още едно денонощие, без да е необходимо нещо повече от телефонен разговор със съдията.

– Ами онзи Рихтер? – попита Бош. – Разполагаме ли вече с някаква информация за него?

– Малко – отвърна Едгар.

Той най-после се изправи, намали звука на телевизора и отиде при тях.

– Този тип тотално се е провалил в академията. Било е доста отдавна, през есента на осемдесет и първа. После е постъпил в една от онези скапани академии за частни детективи в Долината. Получил е разрешително през осемдесет и четвърта. Очевидно оттогава работи за семейство Кинкейд. И се е изкачил чак до върха.

– Как се е провалил?

– Още не знаем. Сега е неделя вечер, Хари. В академията няма никого. Утре ще поискаме досието му.

Бош кимна.

– Проверихте ли дали има разрешително за оръжие?

– О, да, естествено. Има. Въръжен е.

– Какъв е pistolетът му? Остава да ми кажете, че е Деветмилиметров.

– Съжалявам, Хари. И службата за огнестрелни оръжия е затворена. И това ще трябва да проверим утре. Известно ни е само, че има разрешително.

– Добре, недейте да забравяте това. Не забравяйте колко добър стрелец е убиецът от Ейнджълс Флайт.

Райдър и Едгар кимнаха.

– Значи смяташ, че Рихтер е действал по заповед на Кинкейд, така ли? – попита Киз.

– Възможно е. Богатите не обичат да си цапат ръцете. Те само запояват. Засега съм се спрял на Рихтер.

Той погледна към партньорите си. Усещаше, че са много близо до отговора на загадката. Щяха да го научат през следващите двадесет и четири часа. Надяваше се, че градът няма да пламне дотогава.

– Нещо друго? – попита Бош.

– Погрижи ли се за Шиън? – попита Райдър.

Той отбеляза интонацията й.

– Да, погрижих се. И, хм, вижте, извинявайте за пресконференцията. Ървинг искаше да присъствате, но навярно можех да ви покрия. Не го направих. Зная, че не постъпих добре. Съжалявам.

– Добре, Хари – отвърна тя.

Едгар кимна.

– Нещо друго, преди да тръгнем?

Джери понечи да поклати глава, но си спомни нещо:

– А, да! Позвъниха от лабораторията по балистика. Сутринта са проверили pistolета на Майкъл Харис и изглежда е наред. Казаха, че сигурно не е почистван и не е стрелял от месеци, ако се съди по праха, който се е събрал в цевта.

– Ще продължат ли с проверката?

– Точно затова се обаждаха. Получили са спешно нареждане от Ървинг утре сутрин да се заемат с куршумите от аутопсията. Искаха да знаят дали да продължават с pistolета на Харис. Отговорих им положително.

– Добре. Нещо друго?

Едгар и Райдър поклатиха глава.

– Добре тогава – каза Бош. – Да вървим при съдия Бейкър и после приключваме за днес. Имам чувството, че утре ни очаква дълъг ден.

29

Валеше. Бош паркира под навеса и угаси двигателя. Нямахме търпение да изгълта една-две бири, за да убие кофеиновата изостреност на нервите си. Съдия Бейкър им беше поднесла кафе, докато преглеждаше заповедите. Бе ги прочела подробно и Бош изпи две пълни чаши. Накрая обаче тя подписа всички документи и се оказа, че Хари нямаше нужда от кофеин, за да се чувства ободрен. На следващата сутрин щяха да „излязат на лов“, както се беше изразила Киз Райдър – заключителната фаза на следствието, моментът, в който теориите и подозренията водеха до твърди доказателства и обвинения. Или се разпадаха на пух и прах.

Бош влезе през кухненската врата. Освен за бирата, вече си мислеше и за срещата с Кейт Кинкейд.

В кухнята светеше. Той остави куфарчето си на плота и отвори хладилника. Бира нямаше.

– По дяволите!

Знаеше, че вътре е имало поне пет бутилки. Хари се завъртя и видя петте капачки на плота.

– Хей, Франки! – извика той. – Не ми казвай, че си изпил всичко!

Отговор не последва. Бош мина през трапезарията и дневната. Стаите изглеждаха така, както ги беше оставил по-рано. Шиън го нямаше. Погледна през стъклените врати към задната веранда. Лампата навън не светеше. Не забеляза и следа от бившия си партньор. Хари тръгна по коридора и долепи ухо до затворената врата на стаята за гости. Не чу нищо. Погледна си часовника. Още нямаше единадесет.

– Франки? – прошепна Бош.

Никакъв отговор, само трополенето на дъжда по покрива. Той леко почука на вратата.

– Франки? – вече по-високо го повика Бош.

Отново нищо. Натисна бравата и бавно отвори вратата. Лампата в стаята не светеше, но светлината от коридора падаше върху леглото и Хари видя, че е празно. Найлоновата торба от вещите на Шиън се валише по пода. Дрехите бяха нахвърляни на купчина върху леглото.

Любопитството му започваше да се превръща в страх. Бързо се върна в коридора и провери в собствената си спалня и баните. От Шиън нямаше и следа.

Бош остана за малко в дневната, зачуден какво може да е направил

приятелят му. Той нямаше автомобил. Едва ли би се опитал да се върне пеш в града, пък и къде би могъл да иде? Хари вдигна телефонната слушалка и натисна бутона за повторно набиране, за да провери дали Франки случайно не е повикал такси. Стори му се, че цифрите са повече от седем, но пренабирането беше толкова бързо, че не можеше да е сигурен. След първото извъняване му отговори сънен женски глас.

– Да?

– Хм, с кого разговарям, моля?

– Кой е там?

– Извинете ме. Аз съм детектив Хари Бош от лосанджелеското полицейско управление. Опитвам се да проверя разговор, проведен от...

– Хари, тук е Марги Шиън.

– О, Марги...

Трябваше да се досети, че Франки ѝ е телефонирал.

– Какво има, Хари?

– Нищо, Марги, нищо. Опитвам се да открия Франки и си помислих, че може да е повикал такси. Извинявай, че...

– Какво искаш да кажеш с това, че се опитваш да го откриеш?

Усещаше засилващата се загриженост в гласа ѝ.

– Нищо сериозно, Марги. Тази нощ щеше да спи у нас и ми се наложи да изляза. Току-що се прибрах и него го няма. Просто се опитвам да разбера къде е отишъл. Разговаряли ли сте тази вечер?

– По-рано.

– Как ти се стори той, добре ли беше?

– Разказа ми какво са направили с него. Как се опитвали да го обвинят.

– Не, всичко това вече свърши. Точно затова се пренесе тук. Решихме да се скрие за няколко дни, докато бурята премине. Наистина съжалявам, че те събудих...

– Той каза, че щели да се върнат за него.

– Какво?

– Не вярва, че ще го оставят на мира. Не вярва на никого, Хари. На никого от управлението. Освен на теб-Знае, че си му приятел.

Бош замълча. Не знаеше какво да каже.

– Хари, нали ще го намериш? После ми телефонирай. Няма значение по кое време.

Той погледна през стъклените врати към верандата и от този ъгъл забеляза нещо на парапета. Отиде до стената и включи външната лампа. Върху парапета бяха наредени пет кафяви бутилки от бира.

– Добре, Марги. Дай ми номера си.

Бош го записа и вече се канеше да затвори, когато тя отново заговори:

– Хари, той ми каза, че си се оженил и вече си се развел.

– Ами, не съм разведен, но... нали разбираш.

– Да. Моля те, намери Франсис и после нека някой от вас да ми се обади.

– Добре.

Той остави слушалката, отвори плъзгащата се врата и излезе на верандата. Бутилките бяха празни. Завъртя се надясно и тогава видя шезлонга, върху който бе проснато тялото на Франсис Шиън. По възглавницата над главата му и по стената имаше косми и кръв.

– Господи – промълви Бош.

Той се приближи. Устата на Шиън беше отворена. Вътре и по долната му устна имаше кръв. На темето му се виждаше огромна изходна рана. Дъждът бе залепил косата за скалпа му и още повече разкриваше ужасната дупка. Бош отстъпи крачка назад и се огледа наоколо. Точно до предния ляв крак на шезлонга лежеше пистолет.

Отново пристъпи напред и сведе очи към трупа на приятеля си.

– Франки – промълви повторно той.

Въпросът се въртеше в главата му, но Хари не го изрече на глас.

„Аз ли направих това?“

Бош наблюдаваше служителите от патологията, които затваряха ципа на чувала над лицето на Франки Шиън, Докато други двама държаха отгоре чадъри. После оставиха чадърите и вдигнаха тялото върху количка, покриха го със зелено одеяло, вкараха го в къщата и се насочи-ха към предната врата. Наложиха се да го помолят да се отдръпне от пътя им. Смазващото чувство за вина отново го изпълни. Той вдигна поглед нагоре към небето и видя, че слава Богу, няма хеликоптери. Полицаята не бяха използвали радиостанции и това означаваше, че медиите все още не са научили за самоубийството на Франки Шиън. Бош знаеше, че за бившия му партньор би била невероятна обида новинарски хеликоптер да кръжи над къщата и да снима проснатото му на верандата тяло.

– Детектив Бош?

Той се обърна. Откъм отворената плъзгаща се врата го викаше заместник-началник Ървинг. Хари влезе вътре и го последва до масата в трапезарията. Агент Рой Линдел вече ги очакваше там.

– Да поговорим за това – каза Ървинг. – Патрулът е навън с някаква

жена, която твърди, че е ваша съседка. Ейдриън Тегрийни?

– Да.

– Какво да?

– Живее в съседната къща.

– Казва, че по-рано чула три-четири изстрела. Решила, че сте вие и не позвънила в полицията.

Бош само кимна.

– Стреляли ли сте някога от верандата?

Хари се поколеба, преди да отговори.

– Вижте, господин заместник-началник, тук не става дума за мен. Затова нека просто да приемем, че е възможно да е имала причина да си помисли, че съм стрелял аз.

– Добре. Въпросът е, че изглежда детектив Шиън е пил – при това много – и е стрелял с пистолета си. Как обяснявате случилото се?

– Да го обяснявам ли? – попита Бош, безизразно загледан в масата.

– Самоубийство или убийство? А...

Хари едва не се засмя, но се сдържа.

– Струва ми се, че няма никакво съмнение – отвърна той. – Самоубил се е.

– Но не е оставил предсмъртно писмо.

– Не е оставил писмо, а само няколко бутилки от бира и безцелни изстрели в небето. Това е било неговото писмо. Казал е всичко, което е имал да казва. Често се случва ченгета да си отиват по този начин.

– Но той беше освободен. Защо го е направил?

– Ами... Мисля, че е съвсем ясно...

– Тогава изяснете го и на нас, моля.

– Вечерта е разговарял по телефона с жена си. По-късно и аз се свързах с нея. Макар да са го освободили, той е смятал, че въпросът не е приключен.

– Балистичната експертиза ли е имал предвид? – попита Ървинг.

– Не, едва ли. Предполагам, е бил наясно, че някой е трябвало да бъде обвинен. Някое ченге.

– И затова се е самоубил? Не ми звучи правдоподобно, детектив.

– Той не е убил Елайъс. Нито онази жена.

– В момента това е само ваше мнение. Единственият факт, с който разполагаме, е, че детектив Шиън се е самоубил в нощта преди да получим резултатите от балистичната експертиза. И вие, детектив, ме уговорихте да го освободя, за да може да го направи.

Бош извърна поглед от Ървинг и се помъчи да овладее напирания в

гърдите му гняв.

– Оръжието – продължи заместник-началникът. – Стара Берета двадесет и пет. Серийният номер е заличен с киселина. Незаконно оръжие. Ваш ли е, детектив Бош?

Хари поклати глава.

– Сигурен ли сте? Бих искал да решим въпроса още сега, без да се налага да провеждаме вътрешно разследване.

Бош отново погледна към него.

– Какво се опитвате да кажете? Че съм му дал пистолета, за да се самоубие ли? Аз му бях приятел – единственият останал му приятел. Оръжието не е мое, не разбирате ли? Минахме покрай тях, за да си вземе някои вещи. Трябва да го е взел тогава. Може да съм го подтикнал да се самоубие, но това не означава, че съм му дал пистолета.

Бош и Ървинг продължително се изгледаха.

– Забравяш нещо, Бош – намеси се Линдел. – Днес претърсихме къщата на Шиън. И не открихме никакъв пистолет.

Хари откъсна очи от заместник-началника и погледна към агента.

– Значи хората ти са го пропуснали – отвърна той. – Франки е дошъл тук с онзи пистолет, защото оръжието не е мое.

Бош се отдалечи от тях, преди гневът му да избухне. Той се отпусна на един от меките фотьойли в дневната и погледът му заблужда през остъклените врати.

Ървинг се приближи, но не седна.

– Какво означава това, че сте го подтикнали?

Бош вдигна очи към него.

– Снощи пихме заедно. Той ми разказа някои неща. Разказа ми как си изпуснал нервите с Харис. Каза, че онова, което Харис твърдял – за нещата, които според него му били сторили ченгетата – било вярно. Всичко. Виждате ли, той беше сигурен, че Харис е убил момичето, изобщо не се съмняваше. Но го измъчваше онова, което е направил. Каза ми, че тогава, в онази стая с Харис, просто загубил контрол. Превърнал се в същото нещо, което преследвал през всички тези години. Това ужасно го измъчваше. А тази вечер аз го докарах тук и...

Бош усети, че чувството за вина свива гърлото му. Изобщо не се бе замислил. Не беше видял очевидното. Беше прекалено погълнат от следствието, от Елинор и от пустия си дом.

– И? – каза Ървинг.

– И разбих на пух и прах единственото, в което през всички тези месеци беше вярвал, единственото, което го крепеше. Казах му, че

Майкъл Харис е невинен. Казах му, че е сгрешил и че сме в състояние да го докажем. Изобщо не се замислих до какво ще доведе това. Мислех само за случая.

– И смятате, че това го е накарало да се самоубие, така ли? – попита заместник-началникът.

– Когато са разпитвали Харис в онази стая, нещо се е случило с Франки. Нещо ужасно. После загубил семейството си, загубил делото... Мисля, че го е крепяла само убедеността в правотата му. Когато открих, че е допуснал грешка... Когато грубо проникнах в неговия свят, за да му го кажа... Това го е съсипало.

– Виж, това са глупости, Бош – рече Линдел. – Искам да кажа, че те уважавам, уважавам приятелството ти с този човек, но ти не виждаш онова, което е точно пред очите ни. Очевидното. Самоубил се е, защото е бил виновен и е знаел, че ще се върнем за него. Самоубийството му означава едно – признание.

Ървинг погледна към Бош в очакване на отговора му. Но Хари не отвърна нищо. Беше уморен да се съпротивлява.

– Струва ми се, че съм съгласен с агент Линдел – каза накрая заместник-началникът.

Бош кимна. Очакваше го. Те не познаваха Шиън като него. През последните години двамата с бившия си партньор не бяха поддържали близки отношения, но на времето бяха достатъчно добри приятели, за да знае, че Линдел и Ървинг грешат. За него беше по-лесно да се съгласи. Това щеше до голяма степен да го оневини. Но не можеше да го направи.

– Дайте ми време до утре – каза той.

– Защо? – попита Ървинг.

– Запазете самоубийството в тайна от медиите още дванадесет часа. Утре сутрин ще продължим с нашия план. Дайте ми време да видя какво ще се получи и какво ще каже госпожа Кинкейд.

– Ако изобщо каже нещо.

– Няма начин. Едва се съържа. Дайте ми възможност да видя как ще се развият нещата. Ако не установя връзка между Кинкейд и Елайъс, направете каквото трябва с Франки Шиън. Съобщете на света каквото смятате, че знаете.

Ървинг се замисли, после кимна.

– Предполагам, че това ще е най-предпазливата линия на действие – каза той. – И без това трябва да изчакаме резултатите от балистиката.

Бош кимна в знак на благодарност. После отново впери очи навън

през отворените врати. Дъждът се усилваше. Той си погледна часовника. Ставаше късно. А преди да си легне, трябваше да свърши още нещо.

Беше длъжен лично да отиде при Маргарет Шиън и да е съобщи какво е направил със себе си Франки. Нямахме значение, че са били разделени. Бяха живели заедно достатъчно дълго време. Тя и двете момичета заслужаваха да им го каже приятел, а не някой непознат да им съобщи по телефона посред нощ. Ървинг беше предложил бейкърсфийлдското полицейско управление да прати полицаи в дома им, но Бош знаеше, че това ще е също толкова ужасно.

Свърза се с полицията в Бейкърсфийлд, но само, за да вземе адреса на Маргарет Шиън. Можеше да й позвъни, За да я помоли да го упъти. Но това означаваше да й каже, без да се налага да обяснява, стар полицейски номер, за да улесни неприятното задължение. Щеше да е проява на страхливост.

По щатската магистрала Голдън почти нямаше движение. Дъждът и късният час бяха пратили всички по домовете им, освен шофьорите на камиони, които нямаха друг избор. Повечето от тях пътуваха на север към Сан Франциско или се завръщаха с празни каросерии към зеленчуковите полета във вътрешността на щата. По стръмния и лъкатушещ участък от магистралата през планината на север от Лос Анджелис често се срещаха тирове, поднесли и излезли от пътя или отбили встрани, за да не рискуват в този коварен дъжд. Когато излезе от планинския район, Бош най-после можеше да набере скорост и да навакса загубеното време. Докато шофираше, той гледаше мълниците, просветващи на лилавеещия източен хоризонт. И мислеше за някогашния си партньор. Припомняше си старите случаи и ирландските вицове, които Шиън често разказваше. За да не мисли какво е направил, за да не се измъчва от чувството си за вина.

Беше взел със себе си любимата си касета и я пусна. Бяха парчета на саксофон, които особено обичаше. Той превъртя касетата напред, докато откри онова, което търсеше. „Приспивна песен“ на Франк Моргън. Прозвуча му като нежна, сантиментална погребална мелодия за сбогом и прошка от Франки Шиън. Сбогом и прошка от Елинор. Песента беше в тон с дъжда. Бош я слуша чак до края на пътуването си.

Стигна до къщата на Маргарет Шиън и двете й дъщери малко преди два часа. Лампата пред входната врата светеше и през завесите на прозорците се виждаше, че вътре също свети. Хари разбра, че Марги

очаква да ѝ позвъни или двамата с Франки да пристигнат. Той се поколеба на вратата, като се чудеше колко пъти му се е налагало да прави това, после почука.

Когато Марги отвори, Бош за пореден път разбра, че никога не може да свикне с тези неща. Тя учудено го погледна и му се стори, че не го е познала. Не се бяха виждали от много години.

– Марги, аз съм...

– Хари? Хари Бош? Току-що...

Тя млъкна, най-после разбрала. Обикновено всички го усещаха.

– О, Хари, не! О, не. Не и Франсис!

Марги вдигна ръце към лицето си. Устата ѝ беше отворена и приличаше на онази прочута картина, на която ясена крещи на мост.

– Съжалявам, Марги. Ужасно съжалявам. Може би е по-добре да влезем вътре.

Тя стоически прие новината. Бош ѝ разказа подробностите и Марги Шиън му направи кафе, за да не заспи по обратния път. Поведение, типично за полицейска съпруга. Докато бяха в кухнята, Хари се облегна на плота.

– Той ти е телефонираше тази вечер? – каза Бош.

– Да.

– Как ти се стори?

– Зле. Разказа ми какво са направили с него. Звучеше толкова... Като предаден. Това ли е точната дума? Искам да кажа, че го бяха предали собствените му хора, колегите му. Беше много тъжен, Хари.

Бош кимна.

– Той отдаде живота си на управлението... А ето какво направиха с него.

Хари отново кимна.

– Спомена ли нещо за...

Той не довърши.

– За самоубийство ли? Не. Веднъж четох за самоубийствата на полицаи. Много отдавна. Всъщност, когато Елайъс го съди предишния път заради онзи човек, когото беше убил. Тогава Франки беше ужасно потиснат и аз се страхувах за него. И потърсих нещо по въпроса. Пишеше, че когато хората говорят за това или ти казват, че ще се самоубият, всъщност искат да ги спреш.

Бош кимна.

– Предполагам, че Франки не е искал да го спра-продължи тя. – Не

ми каза нищо.

Марги извади стъклената кана от кафеварката и му наля. После взе термос и започна да го пълни.

– Това ти е за из път. Не искам да заспиш на волана.

Бош се приближи и сложи ръка на рамото ѝ. Тя остави каната и се обърна към него, за да я прегърне.

– Тази година – каза Марги, – всичко... всичко просто се обърка.

– Зная. Той ми разказа.

Тя се откъсна от него и продължи да пълни термоса.

– Марги, преди да си тръгна трябва да те попитам нещо. Днес са му взели pistolета, за да направят балистична експертиза. Той се е самоубил с друг. Знаеш ли нещо за него?

– Не. Имаше само онзи, с който ходеше на работа. Нямахме друго оръжие. Заради момичетата. Когато се прибираше, Франки заключваше pistolета си в малък сейф. Само той имаше ключ. Просто не исках вкъщи да има повече оръжия.

Бош разбираше, че това оставя въпроса открит. Шиън можеше да е крил pistolета от нея – на толкова тайно място, че по време на обиска не го бяха открили дори агентите от ФБР. Може би заровен на двора в найлонов плик. А можеше и да си го е набавил, след като жена му и дъщерите му се бяха пренесли в Бейкърсфийлд.

– Добре – каза той, решил да не настоява.

– Защо, Хари, да не би да твърдят, че pistolетът е твой? Ще си имаш ли проблеми?

Преди да отговори, Бош се замисли за миг.

– Не, Марги, всичко е наред. Не се тревожи за мен.

В понеделник сутринта продължаваше да вали и автомобилът на Бош едва се влачеше по пътя за Брентуд. Дъждът не беше силен, но пък от друга страна всякакъв дъжд е в състояние да парализира Лос Анджелис. Това беше една от онези загадки, които Хари никога нямаше да проумее. Град, до огромна степен станал пословичен с автомобилите си, и в същото време пълен с шофьори, неспособни да се справят дори с незначително влошаване на времето. Докато шофираше, слушаше радио. Имаше много повече съобщения за улични задръствания, отколкото за насилие или напрежение през нощта. За съжаление, се очакваше до обяд небето да се проясни.

Пристигна на срещата си с Кейт Кинкейд с двадесет минути закъснение. Къщата, от която се предполагаше, че е била отвлечена Стейси Кинкейд, представляваше голяма бяла едноетажна сграда с черни кепенци и сивкав покрив. Пред нея имаше обширна зелена морава и отбивка, която минаваше пред къщата и продължаваше към гаража в страничния двор. До покрития портал беше паркиран сребрист мерцедес. Предната врата бе отворена.

Когато стигна до прага, Бош извика и чу Кейт Кинкейд, която го канеше да влезе. Завари я в дневната, седнала на диван, покрит с бял чаршаф, както и всички останали мебели. Сякаш в стаята си бяха обявили среща големи, тежки призраци. Жената забеляза, че Бош оглежда помещението.

– Когато се преместихме, не взехме абсолютно нищо със себе си – каза тя. – Решихме просто да започнем наново. Не искахме нищо, което да ни напомня за миналото.

Той кимна и я погледна. Беше облечена в бяло, с копринена риза, напъхана в шити по поръчка ленени панталони. Самата тя приличаше на призрак. Голямата ѝ черна кожена чанта, оставена на дивана до нея, контрастираше на дрехите ѝ и на чаршафите, с които бяха покрити мебелите.

– Как сте, госпожо Кинкейд?

– Моля, наричайте ме Кейт.

– Как сте, Кейт.

– Много добре, благодаря. По-добре, отколкото от много, много време насам. А вие?

– Горедолу, Кейт. Прекарах тежка нощ. И не обичам дъжда.

– Съжалявам. Изглеждате така, като че не сте спали.

– Имате ли нещо против да поразгледам наоколо, преди да поговорим?

Носеше в куфарчето си подписаната от съдията заповед за обиск на къщата, но не искаше още да я показва.

– Моля – отвърна тя. – Стаята на Стейси е нататък по коридора. Първата врата вляво.

Бош остави куфарчето си на плочките в антрето и последва указанията ѝ. Мебелите в стаята на момичето не бяха покрити. Белите чаршафи лежах на купчини по пода. Изглежда някой – навярно майката на мъртвото дете – идваше тук от време на време. Леглото не беше оправено. Розовата завивка и чаршафите бяха смачкани на топка – като че ли някой беше лежал и ги бе притискал към гърдите си. Гледката накара сърцето му да се свие.

Пъхнал ръце в джобовете на шлифера си, той застана по средата на стаята и огледа вещите на Стейси. Имаше плюшени играчки и кукли, лавица с книги с картинки. Никакви плакати на филми, снимки на млади телевизионни звезди или поп певци. Сякаш спалнята принадлежеше на дете, много по-малко от Стейси Кинкейд. Бош се зачуди дали подредбата не е дело на родителите ѝ, или пък нейно, сякаш беше смятала, че като запази нещата от миналото, по някакъв начин може да избегне ужаса на настоящето. Тази мисъл го накара да се почувства още по-ужасно.

Забеляза на тоалетката четка за коса и видя в нея руси косми. Стана му малко по-леко. Знаеше, че могат да са им от полза, ако изобщо се стигнеше до сравняване на веществени доказателства – навярно от багажника на някой автомобил.

Той отиде до прозореца и го разгледа. Беше плъзгащ се и по касата все още се виждаха черни петна от праха за снемане на отпечатъци. Бош го отвори. Ясно се забелязваше, че ключалката е разбивана с отверка или подобен инструмент.

Хари погледна навън към задния двор. Бъбрековидният басейн беше покрит с брезент, в който се събираше дъждовна вода. Отново се замисли за момичето. Зачуди се дали някога се е хвърляло във водата, за да се спусне до дъното и да закрещи.

Зад басейна имаше жив плет, който заобикаляше задния двор. Беше висок около три метра. Същият, като на снимките в уеб-сайта на Шарлот.

Той затвори прозореца. Дъждът винаги го натъжаваше. А днес и без това се чувстваше зле. Преследваше го призракът на Франки Шиън, измъчваше го неуспелият му брак, за който нямаше време да мисли, а в главата му се въртеше натрапчивият образ на момиченцето със замаяно изражение.

Бош извади ръка от джоба си, за да отвори вратата на килера. Дрехите на детето все още бяха там. Пъстри дрехи на бели пластмасови закачалки. Той потърси сред тях и накрая откри бялата рокличка с малките семафорни флагчета.

Излезе обратно в коридора и разгледа другите стаи. Една от тях приличаше на спалня за гости и Хари я разпозна от снимките на уеб-страницата. Тук бяха изнасилвали и снимали Стейси Кинкейд. Не остана дълго вътре. По-нататък по коридора имаше баня, спалня и после още една, превърната в библиотека и кабинет.

После тръгна обратно към дневната. Кейт Кинкейд сякаш не бе помръдвала. Той взе куфарчето си и влезе в стаята при нея.

– Малко се намокрих, госпожо Кинкейд. Може ли да седна?

– Разбира се. Наричайте ме Кейт.

– Ако нямате нищо против, предпочитам засега да разговаряме по-официално.

– Заповядайте, детектив.

Изпитваше гняв към нея – и заради случилото в тази къща, и защото жената го бе запазила в тайна. По време на обиколката си бе видял достатъчно, за да е сигурен в онова, в което предишната вечер толкова страстно го бе убеждавала Кизмин Райдър.

Седна на един от покритите столове срещу дивана и постави куфарчето върху коленете си. После го отвори и започна да рови вътре. От мястото си Кейт Кинкейд не можеше да види какво търси.

– Открихте ли нещо интересно в стаята на Стейси?

Бош спря и погледна към нея над капака на куфарчето.

– Не – отвърна той. – Просто исках да получа обща представа за това място. Предполагам, че по-рано внимателно са го претърсили и че няма какво да открия. Стейси обичаше ли да плува в басейна?

После продължи да прехвърля съдържанието на куфарчето си, докато тя му разказваше колко добре плувала дъщеря ѝ. Бош всъщност не правеше нищо. Просто разиграваше сцената, която цяла сутрин мислено беше репетирал.

– Можеше да преплува под вода две дължини, без да се показва на повърхността, за да си поема въздух – каза Кейт Кинкейд.

Хари затвори куфарчето и погледна към нея. Тя се усмихваше при спомена за дъщеря си. Бош също се усмихна, но без каквато и да е топлота.

– Госпожо Кинкейд, как се пише „невинност“?

– Моля?

– Думата „невинност“. Как се пише?

– Какво общо със Стейси има това? Не разбирам. Защо...

– После ще ви обясня. Просто ми кажете как се пише тази дума.

– Не съм добре с правописа. Заради Стейси винаги носех в чантата си правописен речник. Нали знаете, от онези малките...

– Нищо. Опитайте.

Тя се замисли. Лицето ѝ ясно показваше, че е объркана.

– Ами, добре. Н-е-в-и-н-о-с-т.

Кейт Кинкейд го погледна и въпросително повдигна вежди. Бош поклати глава и отново отвори куфарчето си.

– Не познахте – каза той. – Пише се с две „н“.

– По дяволите! Нали ви казах.

Тя му се усмихна. Хари извади нещо от куфарчето, затвори го и го остави на пода. После се изправи, приближи се до дивана и ѝ подаде найлонов плик. Вътре беше едно от анонимните писма, пратени до Хауард Елайъс.

– Вижте това – каза Бош. – И тук сте сгрешили думата.

Кейт Кинкейд дълго гледа към писмото, после дълбоко си пое дъх и заговори, без да вдига очи към детектива.

– Предполагам, че трябваше да използвам речника. Но когато го писах, ужасно бързах.

Бош усети, че го изпълва облекчение. Знаеше, че няма да срещне съпротива. Жената беше очаквала този момент. Може би бе съзнавала, че ще настъпи съвсем скоро. Навярно тъкмо затова му бе казала, че не се е чувствала толкова добре от много дълго време.

– Разбирам – отвърна той. – Искате ли да ми разкажете за това, госпожо Кинкейд? За всичко?

– Да – каза тя. – Ще ви разкажа.

Бош зареди нова батерия в касетофона си, включи го и го остави на масата така, че да записва и неговия глас, и този на Кейт Кинкейд.

– Готова ли сте? – попита той.

– Да.

Хари се представи, каза с кого разговаря, посочи датата, часа и

къде се намират. Накрая ѝ прочете правата от формуляра, който извади от куфарчето си.

– Чухте ли правата, които току-що ви прочетох?

– Да.

– Искате ли да разговаряте с мен, госпожо Кинкейд, или бихте желала да повикате адвокатата си?

– Не.

– Какво не?

– Не искам адвокат. Той не може да ми помогне. Ще говоря.

Това накара Бош да замълчи. Замисли се как е най-добре да не допусне в торгата да попаднат косми.

– Е, аз не съм в състояние да ви давам юридически съвети, но когато казвате, че адвокатът не може да ви помогне, не съм сигурен, че това означава отказ. Разбирате ли какво искам да кажа? Винаги е възможно адвокатът да...

– Детектив Бош, не искам адвокат. Знам правата си, но не искам адвокат.

– Добре, тогава трябва да подпишете този документ и после още веднъж там, където пише, че се отказвате от адвокат.

Той остави формуляр на масата и я проследи с поглед, докато го подписваше. После го взе и провери дали е написала собственото си име. След това самият той се разписа като свидетел и прибра документа в едно от отделенията на куфарчето си. Отпусна се на стола и погледна към нея. За миг си помисли дали да не я накара да се откаже от правото да говори против съпруга си, но реши, че това може да почака. Щеше да го остави на окръжната прокуратура, когато настъпеше моментът.

– Е, това е всичко – каза Бош. – Искате ли да започнете, госпожо Кинкейд, или аз да ви задавам въпроси?

Нарочно използваше името ѝ често – за да няма съмнение чии са гласовете в случай, че се наложеше да пуснат записа пред съдебни заседатели.

– Моят съпруг уби дъщеря ми. Предполагам, че първо искате да чуете това. Нали затова сте тук.

Бош замръзна за миг, после бавно кимна. – Откъде знаете?

– Дълго време само подозирах... после се убедих. Заради някои неща, които чух. Накрая той ми каза. Накарах го и той си призна.

– Какво точно ви каза?

– Че станало случайно, но човек не може случайно да удуши някого. Каза, че тя го заплашвала, че искала да го издаде на приятелките

си... Да им разкаже какво са й сторили той и неговите приятели. Каза, че се опитвал да я спре, да я разубеди. Каза, че положението се изплъзнало от контрол.

– Къде се е случило това?

– Точно тук. В къщата.

– Кога?

Тя посочи датата на предполагаемото отвличане на дъщеря си. Изглежда разбираше, че Бош трябва да й зададе някои въпроси, чиито отговори бяха очевидни.

– Съпругът ви извършвал ли е сексуално насилие срещу Стейси?

– Да.

– Признавал ли го е пред вас?

– Да.

Кейт Кинкейд се разплака и отвори чантата си, за да извади пакетче кърпички. Бош я остави на мира за малко. Зачуди се дали плаче от мъка, от угризение или от облекчение, че най-после може да признае всичко. Реши, че навярно се дължи и на трите.

– Колко време е била насилвана? – накрая попита той. Тя пусна кърпичката в скута си.

– Не зная. Бяхме женени пет години преди... преди да я убие. Не зная кога е започнал.

– Вие кога разбрахте за това?

– Ако нямате нищо против, предпочитам да не отговарям на този въпрос.

Бош внимателно я погледна. Тя сведе очи. Въпросът беше доказателство за нейната вина.

– Важно е, госпожо Кинкейд.

– Веднъж тя дойде при мен. – Кейт Кинкейд извади от чантата си нова кърпичка, за да избърше бликналите отново сълзи. – Преди около година... Каза, че правел неща, които не й се стрували редни... Отначало не й повярвах. Но въпреки това го попитах. Той отрече, разбира се. И аз му повярвах. Помислих си, че на Стейси просто й е трудно да се приспособи. Нали разбирате, той й беше втори баща. Помислих си, че така изразява чувствата си.

– А после?

Тя не каза нищо. Гледаше надолу към ръцете си. После придърпа чантата в скута си и силно я стисна.

– Госпожо Кинкейд?

– После се случваха някои неща. Съвсем дребни. Тя не искаше да я

оставям сама с него, но никога не ми казваше защо. Като се замисля сега, отговорът е очевиден. Но не и тогава. Веднъж Сам отиде в стаята й да й каже лека нощ и се забави. Отидох да видя какво се е случило. Вратата беше заключена.

– Почукахте ли?

Тя дълго стоя неподвижна, преди накрая да поклати глава.

– Това „не“ ли означава? Трябваше да я попита заради записа.

– Да. Не почуках.

Бош реши да я притисне. Знаеше, че майките на сексуално насилвани жертви често не забелязват очевидното, нито пък предприемат необходимите мерки, за да спасят дъщерите си от опасност. Сега Кейт Кинкейд преживяваше свой собствен ад, в който решението й да предаде съпруга си – а и самата себе си – на публично опозоряване и съдебно преследване, винаги щеше да изглежда прекалено закъсняло. Тя беше права. Вече не можеше да й помогне адвокат. Никой адвокат.

– Госпожо Кинкейд, кога започнахте да подозирате, че съпругът ви е замесен в убийството на дъщеря ви?

– По време на процеса срещу Майкъл Харис. Виждате ли, аз вярвах, че го е извършил той – искам да кажа Харис. Просто не вярвах, че полицията е способна да подхвърли отпечатъците. Дори прокурорът ме увери, че това е малко вероятно. Затова бях убедена, че е Харис. Искан да вярвам. Но после, по време на процеса един от детективите, мисля, че беше Франк Шиън, каза, че арестували Майкъл Харис на работното му място.

– В автомивката.

– Точно така. Той съобщи адреса и името на фирмата. И тогава разбрах. Спомних си, че заедно със Стейси бяхме ходили в същата автомивка. Спомних си, че учебниците й бяха в колата. Казах на мъжа си и настоях да съобщим на Джим Камп – прокурора. Но Сам ме разубеди. Полицията била сигурна, че убиецът е Майкъл Харис. Той също бил убеден. Каза, че ако съм повдигнала въпроса, защитата щяла да научи и да се възползва от информацията, за да измъкне Харис. Също като с О. Джей, и в случая, истината нямала никакво значение. Каза, че сме щели да загубим делото. Напомни ми, че откриха Стейси близо до апартамента на Харис... Каза, че сигурно я е видял заедно с мен в автомивката и е започнал да ни преследва – да преследва нея. Успя да ме Убеди... и аз се поддадох. Все още бях сигурна, че е Харис. Направих каквото искаше съпругът ми.

– Но Харис не беше осъден.

– Да.

Бош изчака малко, защото смяташе, че преди следващия въпрос ѝ е нужна почивка.

– Какво се промени, госпожо Кинкейд? – накрая попита той. – Какво ви накара да пратите онези писма на Хауард Елайъс?

– Подозренията ми изобщо не престанаха. После един ден, беше преди няколко месеца, послушах разговор между съпруга ми и неговия... неговия приятел.

Тя изрече последната дума така, сякаш е най-ужасното нещо, което може да се каже за някого.

– С Рихтер ли?

– Да. Мислеха, че не съм си въкъщи. Трябваше да съм с приятелките си на обяд в клуба. „Маунтънгейт“. Само че престанах да ходя на обеди, след като Стейси... Е, нали разбирате, обедите и изобщо тези неща престанаха да ме интересуват. Затова казвах на Сам, че отивам в клуба, но всъщност ходех при Стейси. На гробището...

– Ясно. Разбирам.

– Не, мисля, че не можете да разберете, детектив Бош.

Той кимна.

– Съжалявам. Навярно сте права. Продължавайте, госпожо Кинкейд.

– Тогава валеше. Също като днес, силен и тъжен дъжд. Затова останах при нея само няколко минути. Прибрах се въкъщи рано. Предполагам, че не са ме чули да влизам заради дъжда. Но аз ги чух. Разговаряха в кабинета... Аз ги подозирах, затова се приближих до вратата. Безшумно. Застанах там и ги подслушах.

Бош се наведе напред. Това беше кулминацията. Съвсем скоро щеше да разбере доколко е искрена. Съмняваше се, че двама мъже, замесени в убийството на дванадесетгодишно момиче, биха си разказвали спомени за това. Ако Кейт Кинкейд заявеше, че е така, той щеше да си помисли, че го лъже.

– Какво казаха?

– Не разговаряха с цели изречения. Разбирате ли? Правеха само кратки коментари. Ясно беше, че приказват за момичета. За други момичета – беше отвратително. Нямах представа доколко е организирано всичко това. Заблуждавах се, че ако със Стейси се е случило нещо такова, то е било слабост от негова страна, нещо, с което се опитва да се бори. Но грешах. Тези мъже бяха хищници.

– Значи сте слушали до вратата... – за да я върне към темата, каза

Бош.

– Те не разговаряха, а като че ли коментираха. Разбирах, че гледат нещо. Чувах и компютъра – клавиатурата, и други звуци. По-късно щях да използвам компютъра и да открия какво са гледали. Бяха малки момичета-десетина-единадесет...

– Добре, след няколко минути ще стигнем и до компютъра. Но сега да се върнем на онова, което сте чули. Как този... тези коментари ви на караха да заключите яли да разберете нещо за Стейси?

– Защото споменаха за нея. Чух Рихтер да казва: „Ето я.“ После съпругът ми каза името ѝ. Изрече го... Почти с копнеж – не като баща. После замълчаха. Разбирах, че я гледат. Почувствах го.

Бош се замисли за онова, което предишната вечер му бе показала Райдър. Трудно можеше да си представи Кинкейд и Рихтер да седят в кабинета и да гледат същите снимки – но със съвсем различна реакция.

– И после Рихтер попита съпруга ми дали се е чувал с детектив Шийн. Сам се поинтересува защо и Рихтер попита за подкупа за подхвърлянето на отпечатъците на Харис. Мъжът ми се засмя и отговори, че няма ло никакъв подкуп. После му обясни какво съм му разказала по време на процеса – за това, че съм ходила в онази авто-мивка. После двамата се засмяха и Сам каза нещо, което си спомням съвсем ясно: „През целия си живот съм имал късмет...“ И тогава разбрах. Той го беше направил. Двамата го бяха направили.

– И решихте да помогнете на Хауард Елайъс.

– Да.

– Защо на него? Защо не отидохте в полицията?

– Защото знаех, че изобщо няма да го обвинят. Фамилията Кинкейд е могъща. Убедени са, че стоят над закона и е така. Бащата на съпруга ми тъпче с пари всички политици в този град. Независимо дали са демократи или републиканци. Всички са му длъжници. Но това нямаше значение. Свързах се с Джим Камп и го попитах какво ще стане, ако някога заподозрат друг човек в убийството на Стейси. Той ми каза, че нямало да са в състояние да го съдят заради първия процес. Защитата само трябвало да посочи, че предишната година са подозирали друг. Това щяло да е достатъчно.

Бош кимна. Знаеше, че е права. Процесът срещу Харис завинаги бе оставил косми в тортата.

– Може би няма да е зле да направим почивка за няколко минути – рече той. – Трябва да телефонирам.

Хари изключи касетофона. Извади от куфарчето клетъчния си

телефон и каза на Кейт Кинкейд, че междувременно ще провери останалата част от къщата.

Докато минаваше през официалната трапезария и влизаше в кухнята, той набра номера на Линдел. Агентът от ФБР отговори незабавно. Бош говореше тихо, като се надяваше, че гласът му не се чува в дневната.

– Тук е Бош. Получи се. Имаме свидетел, готов да ни съдейства.

– Със запис?

– Със запис. Казава, че съпругът ѝ е убил дъщеря ѝ.

– Ами Елайъс?

– Още не сме стигнали дотам. Просто исках да се задействате.

– Ще съобщя.

– Забелязахте ли някого?

– Не. Изглежда съпругът ѝ още си е вкъщи.

– Ами Рихтер? Той също е замесен.

– Не сме сигурни къде е. Може и той да си е вкъщи. Ще го открием.

– Успех.

След като затвори, той застана на прага и се загледа към Кейт Кинкейд. Беше с гръб към него и изглежда беше вперила очи в мястото, където допреди малко седеше той. Не помръдваше.

– Добре – каза Бош, когато се върна в дневната. – Да ви донеса ли нещо? Чаша вода?

– Не, благодаря. Добре съм.

Той включи касетофона и отново представи себе си и събеседничката си. После посочи точния час и датата.

– Вече чухте правата си, нали така, госпожо Кинкейд?

– Да.

– Съгласна ли сте да продължим разпита?

– Да.

– По-рано споменахте, че сте решила да помогнете на Хауард Елайъс. Защо?

– Той завеждаше дело от страна на Майкъл Харис. Исках Харис да бъде напълно оневинен. Исках също да разкрият съпруга ми и неговите приятели. Знаех, че властите навярно няма да го направят. Но бях сигурна, че Хауард Елайъс не участва в този сценарий. Че не може да бъде контролиран с пари и власт. Че го ръководи единствено истината.

– Някога разговаряли ли сте лично с господин Елайъс?

– Не. Мислех си, че съпругът ми може да ме следи. След онзи ден, когато ги подслушах и разбрах, че е той, Сам ме отвращаваше.

Предполагам, е разбрал, че съм го разкрила. Струва ми се, че Рихтер ме следи. Той или неговите хора.

Бош осъзна, че Рихтер може да е някъде наблизко. Линдел бе споменал, че в момента местонахождението му е неизвестно. Той погледна към входната врата и се сети, че я е оставил отключена.

– Затова сте изпратили на Елайъс онези писма.

– Да, анонимно. Исках да разкрия тези хора, но да не ме замесва... Зная, че е егоистично. Бях ужасна майка. Сигурно съм си представяла, че лошите мъже ще бъдат опозорени пред света, без това да се случи с лошата жена.

Докато говореше, в очите ѝ се четеше мъка. Бош очакваше отново да се разплаче, но тя се овладя.

– Засега имам само още няколко въпроса – каза той. – Как научихте адреса на онази веб-страница и входа към тайния веб-сайт?

– За сайта на Шарлот ли говорите? Съпругът ми не е много умен, детектив Бош. Богат е и това винаги му помага да изглежда интелигентен. Беше си записал указанията, за да ги запомни и ги криеше в бюрото си. Аз ги намерих. Мога да работя с компютър. Влязох в онзи ужасен веб-сайт... и видях там Стейси.

Отново нямаше сълзи. Бош се озадачи. Кейт Кинкейд говореше монотонно, сякаш рецитираше. Но чувствата ѝ бяха скрити дълбоко под повърхността.

– Смятате ли, че мъжът на онези снимки със Стейси е бил вашият съпруг?

– Не. Не зная кой е.

– Сигурна ли сте?

– Да. Защото съпругът ми има рождено петно на гърба. Казах, че не е интелигентен, но поне е проявил достатъчно разум да не се показва в онзи веб-сайт.

Бош се замисли. Макар да не се съмняваше в разказа на Кейт Кинкейд, той знаеше, че за да обвинят Кинкейд, ще имат нужда от неоспорими доказателства – поради същата причина, поради която жената бе решила да не се обръща към властите. В момента просто една съпруга говореше ужасни неща за мъжа си. Фактът, че Кинкейд очевидно не е човекът на снимките от веб-сайта означаваше сериозна загуба на улики. Замисли се за заповедите за обиск. Предварително сформираните екипи вече пътуваха към дома и офиса на Кинкейд. Надяваше се, че ще открият доказателства, които да потвърдят разказа на съпругата му.

– В последното си писмо – каза той, – вие предупреждавате Хауард

Елайъс. Пишете, че мъжът ви знае. Това означава ли, че съпругът ви е знаел, че Елайъс е открил тайния уеб-сайт?

– Тогава вече, да.

– Как разбрахте?

– Заради поведението му – беше нервен, държеше се подозрително към мен. Веднъж ме попита дали съм пипала компютъра му. Значи знаеха, че някой души наоколо. Пратих писмото, но сега не съм толкова сигурна.

– Защо? Хауард Елайъс е мъртъв.

– Не съм сигурна, че го е убил Сам. Щеше да ми каже.

– Какво?

Логиката й окончателно го объркваше.

– Щеше да ми каже. Той ми разказа за Стейси, защо да не ми каже и за Елайъс? Пък и вие знаете за онзи уеб-сайт. Ако са мислели, че Елайъс знае, нямаше ли да го затворят или да го скрият някъде другаде?

– Не и ако просто са решили да убият натрапника.

Тя поклати глава.

– Въпреки това си мисля, че щеше да ми каже.

– Чакайте малко – рече Бош, все още объркан. – Говорите за признанието му, за което споменахте в началото на разпита, така ли?

Пейджърът му сигнализира и той го изключи, без да откъсва очи от Кейт Кинкейд.

– Да.

– Кога се случи?

– Снощи.

– Снощи ли?

Бош беше шокиран. Беше решил, че е ставало дума за преди седмици или дори месеци.

– Да. След като вие си тръгнахте. От въпросите ви разбрах, че вероятно сте открили писмата ми до Хауард Елайъс. Знаех, че ще стигнете до уеб-сайта на Шарлот. Беше въпрос само на време.

Той погледна надолу към пейджъра си. Търсеше го Линдел. На малкия дисплей след номера бе добавен кодът за спешност. Хари отново вдигна очи към Кейт Кинкейд.

– И най-последно събрах куража, който не ми достигаше през всички тези месеци и години. Попитах го. И той ми разказа. И ми се присмя. Попита ме защо сега ме е грижа, след като не ми е пукало, докато Стейси е била жива.

Клетъчният му телефон извън в куфарчето. Кейт Кинкейд бавно

се изправи.

– Ще ви оставя сам.

Докато се пресягаше към куфарчето си, Бош я проследи с поглед. Тя взе чантата си и се насочи към коридора, водещ към спалнята на мъртвата й дъщеря. Хари се забави с ключалките, но накрая успя да отвори капака и да извади телефона. Търсеше го Линдел.

– В къщата съм – с напрегнат от възбуда глас съобщи агентът. – Кинкейд и Рихтер също са тук. Гледката хич не е от приятните.

– Разказвай.

– Убити са. Изглежда не са умрели лесно. Простреляни са в коленете, в тестисите... Жена му още ли е там?

Бош погледна към коридора.

– Да.

В този момент чу гърмеж. И разбра какво означава.

– По-добре я доведи тук – каза Линдел.

– Ясно.

Той затвори и прибра телефона в куфарчето, без да откъсва поглед от коридора.

– Госпожо Кинкейд?

Не получи отговор. Чуваше се само дъждът.

Когато свърши в Брентуд и стигна до къщата на върха на хълма, приближаваше два часа. Докато шофираше в дъжда, можеше да мисли само за лицето на Кейт Кинкейд. Стигна до стаята на Стейси за по-малко от десет секунди след изстрела, но жената вече беше мъртва. Беше използвала пистолет двадесет и втори калибър и беше лайнала цевта, изстрелвайки куршума в мозъка си. Смъртта бе настъпила мигновено. Откатът беше съборил пистолета на пода. Нямаше изходна рана, както често се случваше с този калибър. Приличаше просто на заспала. Бе се увила в розовото одеяло на дъщеря си. Кейт Кинкейд изглеждаше толкова ведра в смъртта си. Никой погребален агент не би могъл да я направи по-красива.

Пред дома на Кинкейд бяха паркирани няколко автомобила и микробуса. Бош трябваше да остави колата си толкова надалеч, че когато най-после влезе вътре, шлиферът му беше подгизнал. Линдел го чакаше.

– Е, това определено не трябваше да се случва – вместо поздрав казва агентът от ФБР.

– Да.

– Не можем ли да го предвидим?

– Не зная. Човешките реакции са непредсказуеми.

– Докъде стигнахте там?

– Хората от патологията и отдела за оглед на местопрестъпление още са в къщата. Има и неколцина детективи от „Грабежи и убийства“ – те поемат случая.

Линдел кимна.

– Видях каквото трябваше да видя. Покажи ми какво е положението тук.

Влязоха вътре и агентът го отведе в огромната дневна, в която предишния следобед Бош беше седял заедно със семейство Кинкейд. Сам Кинкейд беше на същото място на дивана, на което за последен път го беше видял. Д. Ч. Рихтер лежеше на пода под прозореца, който гледаше към Долината. Сега и не помисли за панорамна гледка. Наоколо владееше сивота. Около трупа на началника на охраната имаше локва кръв. Кръвта на Кинкейд бе попила в дамската на дивана. В стаята работеха няколко души от отдела за оглед на местопрестъплението. Бош видя номерираните пластмасови табелки, поставени на пода и по мебелите,

където бяха открити гилзите двадесет и втори калибър.

– И в Брентуд е използван такъв калибър, нали?

– Да.

– Не се ли сети да я претърсиш, преди да започнеш да я разпитваш?

Бош погледна към агента и раздражено поклати глава.

– Майтапиш ли се? Това си беше доброволно признание. Може във ФБР никога да не си се сблъсквал с такова нещо, но основното правило е да не накараш обекта да се почувства заподозрян, още преди да си започнал. Не я претърсих и щеше да е грешка, ако...

– Зная, зная. Извинявай, че те попитах. Просто...

Той не довърши, но Бош знаеше какво иска да каже. Реши да промени темата.

– Старецът появи ли се?

– Джек Кинкейд ли? Не, пратихме хора при него. Чух, че не го приемал добре. Телефонирал на всички политици, на които някога е давал пари. Предполагам, си мисли, че може би градският съвет или кметът ще са в състояние да му върнат сина.

– Знаел е какво представлява синът му. Навярно го е знаел през цялото време. Затова е телефонирал на онези хора. Не иска случаят да излезе наяве.

– Да бе, как не, ние ще се погрижим за това. Вече открихме дигитални видеокамери и апаратура за редактиране на записи. Ще го свържем с уеб-сайта на Шар-лот. Сигурен съм.

– Няма да има значение. Къде е Ървинг?

– На път за насам.

Бош кимна. Приблужи се до дивана и се наведе надолу, опрял ръце на коленете си, за да разгледа отблизо мъртвия цар на колите. Очите му бяха отворени и челюстта му бе изкривена в предсмъртна гримаса. Линдел беше прав, че е умрял в адски мъки. Хари се замисли за ведрия вид на жена му. Не можеше и да става сравнение.

– Как, според теб, се е случило? – попита той. – Как е успяла да ги убие?

Докато Линдел му отговаряше, Бош продължи да гледа към трупа.

– Е, когато гръмнеш някого в топките, той става съвсем кротък. Като съдя по кръвта, тя е направила точно така. След като е стреляла в тестисите им, вече е владеела положението.

Хари кимна.

– Рихтер не е ли бил въоръжен?

– Не.

– Някой откри ли деветмилиметров пистолет?

– Не, поне засега.

Агентът отново му отправи поглед, с който му казваше, че са се провалили.

– Трябва да го намерим – рече Бош. – Госпожа Кинкейд ги е накарала да признаят какво са направили с момичето, но не са споменали нищо за Елайъс. Трябва да открием този пистолет, за да ги свържем с убийството на адвокатата и да сложим точка.

– Е, търсим го. Ако някой го намери, първо ще съобщи на нас.

– Прати ли хора да претърсят дома, офиса и автомобила на Рихтер? Все още съм убеден, че той е убиецът.

– Да, но не разчитай да открият нещо.

Бош се опита да разчете изражението на агента, но не успя. Разбираще, че е премълчал нещо.

– Какво има?

– Сутринта Едгар взе досието му от полицейската академия.

– Ясно. Навремето са го изхвърлили. Нещо друго?

– Оказа се, че е спял с едното око. Лявото. Опитал се да ги излъже. И успял, докато не започнал курсът по стрелба. Там тотално се провалил. И така го разкрили. После го изхвърлили.

Бош кимна. Замисли се за изстрелите, с които е бил убит Елайъс, и разбра, че новата информация за Рихтер променя нещата. Знаеше, че е малко вероятно той да е убиецът.

Разнесе се приглушен грохот. Хари погледна нагоре през прозореца и видя хеликоптер на Канал 4, който се спусна надолу и увисна на петдесетина метра над къщата. През дъжда едва успя да различи оператора, застанал на отворената плъзгаща се врата.

– Гадни лешояди – процеди Линдел. – Човек би си помислил, че дъждът ще ги задържи на разстояние, но не.

Той отстъпи назад към вратата, където имаше табло с ключове и други електронни устройства. Натисна някакъв кръгъл бутон и задържа пръста си върху него. Бош чу вой на електромотор и над прозорците се спусна автоматичен капак.

– Не могат да се приближат по земя – каза той. – Заради портала. Единствената възможност е по въздуха.

– Не ми пука. Да видим какво ще заснемат сега.

Бош също не го интересуваше. Той отново погледна надолу към трупите. Като съдеше по цвета и слабата миризма, предполагаше, че двамата мъже са мъртви от няколко часа. Зачуди се дали това

означаваше, че Кейт Кинкейд е била в къщата през цялото време или е прекарала нощта в леглото на дъщеря си в Брентуд. Спря се на втората възможност.

– Известен ли ни е часът на смъртта? – попита Бош.

– Да. Според патолога, били са убити снощи между девет и полунощ. Количеството изтекла кръв показвало, че от първия до последния изстрел са изминали около два часа, през които са били живи. Явно е искала да получи от тях някаква информация, но те са се съпротивявали – поне отначало.

– Съпругът ѝ е проговорил. Не зная за Рихтер – сигурно не ѝ е пукало за него. Но съпругът ѝ разказал всичко за Стейси. После, предполагам, го е довършила. И двамата. Мъжът на снимките от онзи уеб-сайт не е бил Сам Кинкейд. Трябва да накараш патолога да снима трупа на Рихтер и да направи сравнение. Може да е бил той.

Линдел посочи към трупите.

– Ще го накарам. Е, какво мислиш? Че го е направила снощи и после какво? Отишла е да си легне ли?

– Навярно не. Мисля, че е прекарала нощта в Брентуд. Стори ми се, че някой е спал в леглото на момичето. Трябвало е да се срещне с мен и да ми разкаже историята, преди да довърши плана си.

– Тоест да се самоубие.

– Точно така.

– Това е ужасно, човече!

– Още по-ужасно е било да живее с призрака на дъщеря си, с онова, което самата тя е допуснала да се случи с детето ѝ. Самоубийството е било най-лесният начин да избяга.

– Не и ако питаш мен. Аз пък продължавам да си мисля за Шиън, човече, и се чудя. Искам да кажа, колко ли трябва да му е причерняло пред очите, за да го направи?

– Можеш само да се надяваш никога да не разбереш. Къде са моите хора?

– В кабинета, нататък по коридора.

– Отивам при тях.

Бош остави Линдел и отиде в кабинета. Едгар и Райдър мълчаливо претърсваха стаята. Събираха вещите, които искаха да вземат върху писалището. Хари им кимна за поздрав и те му отговориха със същото. Над следствието сякаш се бе спуснал мъртвешки саван. Нямаше да има повдигане на обвинения, нито съдебен процес. На тях оставаше да обяснят какво се е случило. А всички те знаеха, че медиите ще ги гледат

скептично и обществеността може да не им повярва.

Бош се приближи до писалището. Имаше много компютърна техника със свързващи кабели, както и малка видеокамера с устройство за редактиране на записи. Няколко кашона бяха пълни с компактдискове.

– Открихме много неща, Хари – каза Райдър. – Щяхме да заковем Кинкейд с обвинението за педофилска мрежа. Пазел е архивирани снимките от тайния уеб-сайт. Имал е и камера – според нас, Стейси е била снимана с нея.

Райдър носеше ръкавици и спокойно повдигна камерата, за да му я покаже.

– Дигитална е. Записваш каквото искаш, включваш я в това устройство и качваш записа. После го прехвърляш в компютъра си и го пускаш по мрежата. И всичко това от собствения си дом. Буквално е същото толкова лесно, колкото...

Тя не довърши. Бош се завъртя и видя Ървинг, застанал на прага на стаята. Зад него бяха Линдел и адютантът на заместник-началника – лейтенант Тълин. Ървинг влезе в кабинета, подаде на Тълин мокрия си шлифер и му каза да изчака в друга стая.

– В коя, господин заместник-началник?

– В която и да е.

Ървинг затвори вратата. Вътре бяха той, Линдел и екипът на Бош. Хари имаше представа какво предстои. Следствието щеше да навлезе в онзи цикъл, в който решенията и публичните изявления се основават на най-изгодното за управлението, а не на истината. Бош скръсти ръце и зачака.

– Искам веднъж завинаги да свършим с това – каза Ървинг. – Вземете каквото сте открили и се махайте отук.

– Господин заместник-началник – отвърна Райдър, – остава ни да претърсим голяма част от къщата.

– Не ме интересува. Искам трупове да бъдат вдигнати и после полицията да се изтегли.

– Господине – възрази тя, – още не сме открили оръжието. Трябва да го намерим, за да...

– Няма и да го откриете.

Ървинг пристъпи навътре в стаята. Той се огледа наоколо и когато най-после стигна до Бош, прикова очи в лицето му.

– Допуснах грешка, че ви послушах. Надявам се да не се наложи градът да плаща заради това.

Хари помисли малко, преди да отговори. Ървинг не откъсваше

поглед от него.

– Господин заместник-началник, зная, че разглеждате положението... от политическа гледна точка. Но ние трябва да продължим с претърсването на тази къща и другите места, свързани със семейство Кинкейд. Трябва да открием оръжието, за да докажем, че...

– Току-що ви казах, няма да откриете оръжието. Нито тук, нито където и да е другаде. Всичко това, детектив, е било за отвличане на вниманието. И доведе до смъртта на трима души.

Бош не знаеше какво точно става, но зае отбранителна позиция и посочи към апаратурата върху бюрото.

– Не бих нарекъл това „отвличане на вниманието“. Кинкейд е участвал в голяма педофилска мрежа и ние...

– Вашата задача беше Ейнджълс Флайт. Очевидно съм ви дал прекалено много свобода и ето докъде стигнахме.

– Това тук също е свързано с Ейнджълс Флайт. Точно затова ни трябва оръжието. То ще докаже връзката...

– По дяволите, човече, оръжието е при нас! От двадесет и четири часа! Убиецът също беше в ръцете ни. Ние го пуснахме и вече не сме в състояние да го върнем.

Бош можа само да го зяпне. Лицето на Ървинг бе станало мораво от гняв.

– Преди по-малко от час получихме резултатите от балистичната експертиза – каза той. – Трите куршума, извадени от трупа на Хауард Елайъс, категорично съответстват на куршумите, изстреляни в лабораторията от деветмилиметровия „Смит & Уесън“ на детектив Франсис Шиън. Той е убил онези хора в мотрисата. И точка. Някои от нас вярваха в тази възможност, но ни разубедиха. Сега възможността е факт, но детектив Шиън отдавна е мъртъв.

Бош загуби дар слово и трябваше да положи усилия, за да затвори уста.

– Вие – успя да изрече той, – вие сте го направили заради стареца, заради Кинкейд. Вие...

Райдър го стисна за ръката, за да му попречи да погуби кариерата си. Той се отскубна и посочи към дневната, където лежаха труповете.

– ... предавате един от собствените си хора, за да защитите тях. Как можете? Как можете да сключвате такава сделка с тях? И със самия себе си?

– Грешите! – извика в отговор Ървинг. После тихо добави: – Грешите и аз ще ви унищожа заради онова, което току-що казахте.

Бош не отговори. Просто продължаваше да гледа към заместник-началника.

– Този град очаква правосъдие за Хауард Елайъс-каза Ървинг. – И за жената, убита заедно с него. Вие не го допуснахте, детектив Бош. Позволихте на Шиън да се измъкне. Осуетихте правосъдния акт и хората няма да останат доволни. Бог да ни е на помощ сега.

Според плана, бързо трябваше да проведат пресконференцията, докато все още валиеше и дъждът можеше да се използва като средство да задържат хората – разгневените хора – по домовете им. Край стената в дъното на подиума се бяха събрали всички участници в следствието. Пресконференцията щяха да водят началникът на полицията и агент Гилбърт Спенсър, които щяха да отговарят на всички въпроси. Това беше стандартна оперативна процедура за изключително напрегнати ситуации. Началникът и Спенсър не знаеха почти нищо друго, освен онова, което се съобщаваше в изявлението за медиите. Ето защо те лесно можеха да отклоняват въпросите за конкретни подробности с отговори от типа на „Това не ми е известно“ или „Нямам такава информация“.

О'Рурк от пресцентъра каза няколко встъпителни думи, като предупреди репортерите да проявят чувство за отговорност. Той съобщи, че пресконференцията ще е кратка и че повече информация ще бъде разпространена през следващите дни. После даде думата на началника на полицията, който застана зад микрофоните и прочете грижливо подготвеното изявление.

– През краткия период, откакто съм на този пост, трябваше да присъствам на погребенията на полицаи, загинали при изпълнение на служебните си задължения. Държах ръцете на майки, загубили своите деца заради безсмисленото насилие в този град. Но никога не ми е било толкова тежко, колкото сега. Трябва да съобщя на жителите на този велик град, че ни е известно кой е убил Елайъс и Каталина Перес. И с много дълбоко съжаление ще кажа, че той беше служител в нашето управление. По-рано днес резултатите от балистичната експертиза показва, че куршумите, с които са били убити Хауард Елайъс и Каталина Перес, са изстреляни от служебния пистолет на детектив Франсис Шиън от отдел „Грабежи и убийства“.

Бош погледна към морето от репортери и видя, че мнозина от тях са шокирани. Съобщението накара дори тях да замръзнат, защото знаеха какви ще са последствията. Новината беше кибритената клечка, а те – бензинът. Дъждът навярно нямаше да е достатъчен, за да угаси този пожар.

Неколцина журналисти, навярно от информационните агенции, си пробиха път през тълпата и излязоха навън, за да разпространят

новината. Началникът на полицията продължи:

– Както повечето от вас знаят, Шиън беше един от неколцината полицаи, дадени под съд от Хауард Елайъс от страна на Майкъл Харис. Следователите по случая смятат, че Шиън е бил измъчван от чувства, свързани с процеса и с провала на брака му през последните месеци. Може да е загубил равновесие. Навярно никога няма да научим, защото снощи детектив Шиън отне собствения си живот, разбрал, че е само въпрос на време да бъде изобличен. Сами разбирате, че ми е много трудно да дам това изявление. Но управлението не крие нищо от гражданите. Лошото трябва да се приема, за да можем искрено да се радваме на доброто. Зная, че осемте хиляди добри хора от полицейското управление се присъединяват към мен и се извиняват на семействата на двете жертви, както и на всички жители на града. И молим гражданите да реагират спокойно и с чувство за отговорност на тези наистина ужасни новини. А сега трябва да направя друго изявление, но ако имате въпроси, свързани конкретно с това следствие, ще отговоря на няколко от тях.

Незабавно гръмна хор от нечленоразделни викове и началникът просто посочи към един от репортерите пред него. Бош не го познаваше.

– Как и къде се е самоубил Шиън?

– Снощи е бил при свой приятел. Застрелял се е. Служебният му пистолет беше взет за балистична експертиза. Използвал е друго оръжие, чийто произход все още се уточнява. Следователите са смятали, че не разполага с друг пистолет. Очевидно са грешали.

Какофонията отново започна, но над всички прокълът гласът на Харви Бътън. Неговият въпрос беше ясен и началникът нямаше как да не му отговори.

– Защо е бил освободен този човек? Вчера той беше заподозрян. Защо са го пуснали?

Преди да отговори, началникът продължително изгледа Бътън.

– Вие току-що сам си отговорихте. Той беше заподозрян. Не беше арестуван. Чакахме резултатите от балистичната експертиза и дотогава няхаме основания да го задържим. По това време не разполагахме с доказателства, на основата на които да повдигнем обвинение срещу него. Получихме тези доказателства с доклада на лабораторията по балистика. Разбира се, беше прекалено късно.

– Господин началник, всички знаем, че полицията може да задържа заподозрени до четиридесет и осем часа, преди да ги обвини. Защо детектив Шиън не е бил задържан?

– Честно казано, защото следствието се движеше в друга посока. Детектив Шиън просто беше един от хората, които проверявахме. Смятахме, че нямаме причини да го задържим. Той отговори задоволително на въпросите ни, беше служител в управлението и не мислехме, че може да избяга. Освен това не предполагахме, че е способен на самоубийство.

– Допълнителен въпрос – надвика всеобщата врява Бътън. – Това означава ли, че положението му на полицаи му е осигурило привилегията да бъде освободен, за да си иде вкъщи и да се самоубие?

– Не, господин Бътън, не означава. Просто не знаехме, че е той, докато не стана прекалено късно. Научихме едва днес. Той беше освободен и се самоуби снощи.

– Ако беше обикновен гражданин, да речем чернокож като Майкъл Харис, щяхте ли да му позволите да си тръгне?

– Въпросът ви не е достоен за отговор.

Началникът вдигна ръце, за да спре виковете на другите репортери.

– Трябва да направя и друго изявление.

Журналистите продължиха да крещат. О'Рурк пристъпи напред и ги заплаши, че ако не запазят тишина, ще закрие пресконференцията и ще изпразни залата. Това подейства. Началникът отново застана зад микрофоните.

– Изявлението е косвено свързано със събитията, за които току-що говорих. На мен се пада тежкото задължение да съобщя за смъртта на Сам Кинкейд, Кейт Кинкейд и Доналд Чарлс Рихтер, началникът на охраната на семейство Кинкейд.

Той извади друг лист хартия и прочете изявлението, описващо двойното убийство и самоубийството. Действията на Кейт Кинкейд се отдаваха на психическо разстройство, дължащо се на загубата на дъщеря ѝ. Не се споменаваше за това, че съпругът ѝ е извършвал сексуален тормоз над Стейси, нито за факта, че е бил замесен в таен педофилски уеб-сайт. Нямаше и дума за разследване на този сайт от страна на ФБР и компютърния отдел на управлението.

Бош знаеше, че това е дело на стареца. Първият цар на колите дърпаше конците, за да спаси името на семейството си. Джаксън Кинкейд нямаше да допусне репутацията на сина му да бъде унищожена – както и неговата. Това можеше да струва прекалено скъпо на бизнеса му.

Когато началникът прочете изявлението, репортерите го обсипаха с въпроси.

– Ако е била психически разстроена, защо е убила съпруга си? – пита Кейша Ръсел от „Таймс“.

– Никога няма да научим това.

– Ами началника на охраната, Рихтер? Защо го е убила, ако е било свързано с дъщеря ѝ?

– Не сме сигурни. Проверяваме вероятността случайно да се е оказал в къщата или да е присъствал, когато госпожа Кинкейд е извадила пистолета и е казала, че ще се самоубие. Много е вероятно двамата мъже да са били убити, докато са се опитвали да попречат на госпожа Кинкейд да сложи край на живота си. После тя напуснала къщата и отишла в предишния им дом, където семейството живяло заедно с дъщеря си. Самоубила се в леглото на Стейси Кинкейд. Всичко това е много тъжно и ние съчувстваме на семейството и приятелите им.

Бош беше отвратен. Едва не поклати глава, но знаеше, че тъй като стои зад началника, камерите и репортерите Ще регистрират жеста му.

– А сега, ако няма повече въпроси, бих помолил да...

– Господин началник – прекъсна го Бътън, – главен инспектор Карла Ентренкин насрочи пресконференция в офиса на Хауард Елайъс за след един час. Известно ли ви е какво ще съобщи и имате ли някакви коментари?

– Не. Инспектор Ентренкин действа независимо от управлението. Тя не носи отговорност пред мен и затова нямам представа какво ще каже.

Но тонът на началника ясно показваше, че не очаква Ентренкин да говори доброжелателно за управлението.

– Вече трябва да приключваме – каза той. – Но преди това искам да благодаря за помощта на ФБР и особено на специален агент Спенсър. Ако във всичко това има някаква утеха, това е фактът, че гражданите могат да са спокойни – управлението ще продължава да изкоренява злото, независимо къде се крие то. Ние винаги ще поемаме отговорността за нашите служители, без да ги прикриваме, независимо какви са последствията. Надявам се, че добрите граждани на Лос Анджелис ще го запомнят и ще приемат искрените ми извинения. Надявам се, че добрите граждани на Лос Анджелис ще запазят спокойствие и ще реагират на тези изявления с чувство за отговорност.

Последните му думи бяха заглушени от скърцането на столове. Репортерите групово се насочиха към изходите. Трябваше да отразят събитието и да отидат на друга пресконференция.

– Детектив Бош?

Хари се обърна. До него се бе приближил Ървинг.

– Някакви проблеми с изявленията? От ваша страна или от страна

на хората ви?

Бош внимателно изгледа заместник-началника. Смисълът на думите му бе ясен. „Само да предизвикаш вълнение, и лодката ти ще отиде на дъното – и ще повлечеш и други заедно със себе си.“ „Съгласявай се, за да се съгласяват с теб.“ Девизът на ФБР. Точно това трябваше да пише на полицейските автомобили. А не „Да пази и да служи“.

Бош бавно поклати глава. Искаше му се да стисне Ървинг за шията.

– Не, никакви проблеми – със стиснати зъби процеди той.

Заместник-началникът кимна и инстинктивно усети, че е време да си тръгне.

Хари видя, че изходите са свободни и закрачи натам с наведена глава. Чувстваше се така, като че ли всичко му е чуждо. Жена му, старият му приятел, неговият град сред тази самота му се стори, че започва да разбира за какво са си мислили накрая Кейт Кинкейд и Франки Щиън.

Бош се прибра вкъщи, за да гледа събитията по телевизията. Междувременно постави пишещата си машина върху масата и се зае да довърши окончателния доклад за следствието. Знаеше, че може да остави Райдър да свърши работата с лаптопа си и това щеше да отнеме много по-малко време, но искаше лично да напише резюмето по случая. Беше решил да изложи цялата истина – всичко, без да прикрива когото и да е, нито семейство Кинкейд, нито самия себе си. Щеше да предаде доклада на Ървинг и ако заместник-началникът поискаше да го преправи, редактира или дори само да го съкрати, това си беше негова работа.

Когато прекъснаха репортажите за спорадични безредици и насилие по улиците, за да обобщят събитията от деня, Хари престана да пише и погледна към телевизора. Показаха няколко кадъра от пресконференцията-видя се да стои до стената зад началника на полицията. Лицето му издаваше, че всичко казано е лъжа. После преминаха към пресконференцията на Карла Ентренкин във фойето на Брадбъри. Тя съобщи, че незабавно подава оставка като главен инспектор и че след като се е посъветвала с вдовицата на Хауард Елайъс, решила да поеме практиката на убития адвокат.

– Смятам, че в тази нова роля ще мога да оказвам по-силно въздействие за реформирането на полицейското управление в този град и за изкореняването на бурените в него – каза Ентренкин. – Работата на Хауард Елайъс Ще е чест и предизвикателство за мен.

Когато репортерите я попитаха за случая „Черния войн“, Карла Ентренкин отговори, че имала намерение да го продължи колкото е възможно по-скоро. На следващата сутрин щяла да поиска от съдията да прехвърли началото на процеса за следващия понеделник. Дотогава тя щяла да се е запознала с подробностите и стратегията на Хауард Елайъс, която смятала да следва. Когато един от журналистите отбеляза, че в светлината на последните събития градските власти най-вероятно ще направят всичко възможно, за да постигнат извънсъдебно споразумение, Ентренкин погледна право към камерата и отвърна:

– Също като Хауард, и аз няма да се съглася на споразумение. Случаят заслужава да бъде изцяло разкрит пред обществеността. Процес ще има.

„Страхотно – помисли си Бош, когато репортажът свърши. – Няма

да вали вечно. Ако сега успеем да избегнем масов бунт, следващата седмица Карла със сигурност ще вдигне града на крак.“

Предаването продължи с реакцията на лидерите на малцинствата към събитията и изявленията на началника на полицията. Когато видя, че на екрана се появява преподобният Престън Тъгинс, Бош взе дистанционното управление и започна да превключва каналите. Две други програми предаваха мирни бдения със свещи, по трета говореше градският съветник Ройъл Спаркс. Накрая попадна на заснети от хеликоптер кадри, показващи кръстовището на Флоурънс и Нормънди. Същото място, на което бяха избухнали бунтовете през 1992 година, сега беше пълно с хора. Демонстрацията – ако можеше да се нарече така – беше мирна, но Бош знаеше, че е само въпрос на време. Дъждът и гаснещият ден нямаше да съдържат гнева. Спомни си онова, което в събота вечер му бе казала Карла Ентренкин – че гневът и насилието запълват празнотата, оставена след загубата на надеждата. Замисли се за празнотата в самия него и се зачуди с какво ли ще може да я запълни.

Той намали звука и продължи да пише доклада си. Когато свърши, извади листа от машината и го прибра в папка. На следващата сутрин щеше да го предаде. След края на следствието той и партньорите му преминаваха на дванадесетчасов работен ден като всички останали в управлението. В шест часа сутринта трябваше да се явят униформени в командния център. Щяха да прекарат най-малко следващите няколко дни на улицата, обикаляйки районите си в групи от по два автомобила с по четири ченгета във всеки.

Реши да отиде при гардероба и да провери състоянието на униформата си. Не я беше носил от пет години – от земетресението, когато управлението за последен път обяви извънредно положение. Докато я вадеше от найлоновия калъф, телефонът извънзя и Бош побърза да отговори с надеждата, че може би го търси Елинон, за да му каже, че е добре. Той вдигна слушалката и седна на леглото. Не бе Елинон. Обаждаше се Карла Ентренкин.

– Папките ми са при вас – каза тя.

– Моля?

– Папките. За „Черния войн“. Сега аз поемам случая. Трябват ми папките.

– А, ясно. Да, току-що чух по телевизията.

Последва мълчание, което накара Бош да се почувства неловко. Харесваше му нещо в тази жена, макар да му се струваше, че каузата ѝ е утопична.

– Предполагам, че това е правилен ход – каза накрая той. – Поемате неговите случаи. Разбрали сте се с вдовицата, така ли?

– Да. Но не съм й казала за нас с Хауард. Не виждах смисъл да опочавам спомените й. И без това й е достатъчно тежко.

– Много благородно от ваша страна.

– Детектив...

– Да?

– Нищо. Просто понякога не ви разбирам.

– Не сте само вие.

Отново мълчание.

– Папките са тук. Целият кашон. Тъкмо свърших окончателния си доклад. Ще приготвя всички материали и ще се опитам да ви ги оставя утре. Но нямам представа кога точно – докато положението в Саутсайд се успокои, ще се наложи да патрулирам.

– Ще съм ви много задължена.

– В неговия офис ли ще работите? Там ли да ви донеса нещата?

– Да.

Бош кимна, макар да знаеше, че тя не може да го види.

– Е – каза той, – благодаря ви за помощта. Не зная дали Ървинг ви е казал нещо, но следата, която сочеше към Шиън, изскочи от папките. Един от старите случаи. Предполагам, че сте чули за това.

– Всъщност... не. Но съм любопитна. За Шиън. Били сте партньори...

– Да. Бяхме.

– Струва ли ви се правдоподобно? Първо да убие Хауард и после себе си? И онази жена в мотрисата?

– Ако вчера ми бяхте задали този въпрос, щях да ви отговоря с категорично „не“. Но днес, като че ли не мога да разбера самия себе си, да не говорим за някой друг. Когато не можем да обясним нещо, казваме, че доказателствата са такива, каквито са... И приключваме въпроса.

– Но не е ли възможно да има друго обяснение за тези доказателства?

Каза го бавно, с адвокатска точност и внимателно подбрани думи.

– Какво означава това, госпожо главен инспектор?

– Можете да ме наричате Карла.

– Какво означава това, Карла?

– Разберете, ролята ми вече е друга. Сега трябва да спазвам адвокатската етика. Майкъл Харис е мой клиент в съдебен процес срещу вашия работодател и неколцина от колегите ви. Трябва да внимавам...

– Има ли нещо, което го оневинява? Имам предвид Шиън. Нещо, което сте скрили преди?

Бош се наведе напред. Очите му бяха разширени и се мъчеше да си спомни дали не може да е пропуснал нещо. Знаеше, че Ентренкин е задържала папката със стратегията на Елайъс. В нея трябваше да има нещо.

– Не мога да отговоря на...

– Папката със стратегията – възбудено я прекъсна той. – Нещо в тази папка доказва, че всичко за Шиън е лъжа и...

Бош замълча. Онова, за което Ентренкин намекваше, му се струваше абсурдно. Бяха свързали служебното оръжие на Шиън с куршумите от Ейнджълс Флайт. Доказваше го балистичната експертиза. Край на въпросите, точка на случая. Доказателствата са такива, каквито са.

Това бяха фактите и все пак инстинктът му подсказваше, че Шиън не е виновен, че не би могъл да извърши такова нещо. Да, той с радост би танцувал върху гроба на Елайъс, но не би вкарал адвоката в този гроб. Имаше огромна разлика. А инстинктът на Бош – макар и останал в сянката на фактите – говореше, че независимо какво е направил с Майкъл Харис, Франки Шиън е бил прекалено добър човек, за да извърши хладнокръвно убийство. Наистина, по-рано беше убивал, но не беше убиец. Нищо подобно.

– Вижте – каза той. – Нямам представа какво знаете или си мислите, че знаете, но трябва да ми помогнете. Не мога...

– Отговорът е там – прекъсна го тя. – Ако папките са при вас, отговорът е в тях. Задържах онова, което бях длъжна да задържа. Но ако потърсите в папките, ще го откриете. Не твърдя, че партньорът ви е чист. Просто казвам, че тук има още нещо, на което навярно трябва да се обърне внимание.

– Само това ли ще ми кажете?

– Това е всичко, което мога да ви кажа. И дори повече.

Бош замълча за миг. Не знаеше дали трябва да й се сърди, че не му казва какво точно знае, или просто да се радва, че му е дала ключ към загадката.

– Добре – рече накрая той. – Ако тук има нещо, ще го открия.

Трябваша му почти два часа, за да прегледа папките с материали по случая „Черния войн“. Много от тях вече беше прехвърлял, но с други се бяха занимавали Едгар и Райдър или детективи от групата, която по-малко от седемдесет и два часа преди това бе сформирал Ървинг. Бош внимателно провери във всяка от папките, сякаш не я беше виждал преди, за да открие онова, което е пропуснал-издайническата подробност, бумерангът, който щеше да промени обяснението на всичко и да начертае нова посока в разследването.

Точно това бе основният проблем с важните случаи-големият брой следователи. Никой от тях не обхващаше всички улики, всички нишки или документи. Работата се разпределяше. Въпреки че на теория следствието ръководеше един детектив, рядко се случваше той да контролира всичко. Но сега Бош трябваше да го направи.

Откри онова, което му се струваше, че търси – и за което беше намекнала Карла Ентренкин – в папката с разписките за изпратените призовки. Те се получаваха в офиса на Хауард Елайъс, след като призованият свидетел получаваше призовка да се яви в съда. Папката бе пълна с тънки бели формуляри, подредени явно според хронологическата последователност на получаването на призовките. Първата половина от тях бяха свързани с предварителните показания и носеха дати отпреди няколко месеца. Останалите се отнасяха за призовки, получени от онези, които трябваше да се явят в съда – от самите ченгета и от други свидетели.

Бош си спомни, че с тази папка се е занимавал Едгар-тогава беше открил искането за документите от автомивката. Но това трябва да бе отклонило вниманието му от останалите материали. Докато ги преглеждаше, Хари попадна на нещо, което му се стори интересно. Призовка за детектив Джон Частейн от вътрешния отдел на управлението. Това го изненада, защото Частейн изобщо не бе споменавал, че по какъвто и да е начин е замесен в случая. Той беше ръководил вътрешното следствие за твърденията на Майкъл Харис, оневинило детективите от „Грабежи и убийства“. Не бе необичайно да го призоват за свидетел от страна на защитата. Необичайно обаче беше друго – Частейн не бе казал на никого, че е призован от страна на ищеца. Ако този факт беше известен, той навярно не би могъл да участва в екипа, разследващ убийствата, поради

същата причина, поради която от следствието бяха отстранени детективите от отдел „Грабежи и убийства“. Имаше очевиден сблъсък на интереси. Тази призовка се нуждаеше от обяснение. Интересът на Бош още повече се засили, когато видя, че му е била връчена в четвъртък, денят преди убийството на Елайъс. Но този интерес се превърна в подозрение, когато забеляза бележката, добавена на ръка от призоваващият най-отдолу: „Частейн беше в автомобила си и отказа да приеме призовката. Поставих я под чистачките.“

Ставаше ясно, че Частейн не е искал да участва в процеса. И това насочи вниманието на Бош към него. Сега градът можеше да гори от Доджър Стейдиъм до брега и той пак не би забелязал.

Докато гледаше към призовката, Хари осъзна, че на Частейн е била определена точна дата и час, за да се яви в съда и да даде показания. Той прелисти призовките по-внимателно и разбра, че са подредени според последователността на връчването им, а не според последователността на явяването на свидетелите. Ако ги наредеше според посочените дати и часове, щеше да получи по-добра представа за стратегията на Елайъс за хода на процеса.

Трябваша му само две минути, за да ги подреди по този начин. Когато свърши, прегледа документите един по един и си представи самия съдебен процес. Първо щеше да свидетелства Майкъл Харис. Той щеше да разкаже цялата история. После идваше капитан Джон Гаруд, шеф на „Грабежи и убийства“. Капитанът щеше да представи ревизираната версия на управлението за следствието. И след това беше ред на Частейн. Макар и неохотно – беше се опитал да не приеме призовката, – той щеше да даде показания след Гаруд.

Защо?

За момента Бош остави този въпрос и продължи с другите призовки. Стана ясно, че Елайъс е следвал вековната стратегия на редуване на свидетели с положителни и отрицателни показания, Адвокатът бе имал намерение да редува свидетелствата на обвиняемите – детективите от „Грабежи и убийства“, със свидетели, които очевидно щяха да дадат благоприятни за Майкъл Харис показания. Това бяха самият Харис, Дженкинс Пелфри, шефът на автомивката, двамата бездомници, открили трупа на Стейси, и накрая Кейт и Сам Кинкейд. Бош разбираше, че Елайъс е щял да обори твърденията на хората от „Грабежи и убийства“, да докаже, че Майкъл Харис е бил измъчван, а после и че е невинен и накрая да нанесе заключителния си удар, като призове семейство Кинкейд и най-вероятно разкрие истината за уеб-сайта на Шарлот и

кошмара, на който е било подложено момиченцето. Фактите, които адвокатът беше имал намерение да представи пред съдебните заседатели, очевидно следваха същата логика като тази на Бош и групата му по време на разследването – че Харис е невинен, че има обяснение за отпечатъците му и че Сам Кинкейд или някой, свързан с него и педофилската мрежа, е убил Стейси Кинкейд.

Бош виждаше, че стратегията е добра и смяташе, че Елайъс е щял да спечели делото. Той отново се върна към призовките. Частейн беше трети, което го поставяше откъм благоприятната за ищеца страна – след Гаруд и преди един от обвиняемите. Щеше да свидетелства в полза на Елайъс и Харис, но се беше опитал да отклони връчването на призовката.

Хари прочете името на фирмата-куриер, която връчваше призовките, и набра номера на бюро справка. Беше късно, но и призовките обикновено се връчваха в необичайни часове, а не между девет и пет. Отговори му мъж и той помоли да го свържат със Стив Васик, името, посочено в призовката на Частейн.

– Тази вечер не е на работа. Вкъщи си е.

Бош се представи и обясни, че води следствие и се налага незабавно да разговаря с Васик. Мъжът не искаше да му даде телефонния номер на служителя, но се съгласи да вземе неговия и да предаде съобщението.

След като затвори, Хари се изправи и започна да се разхожда из къщата. Не беше сигурен какво е открил, но изпитваше онази възбуда, която често го изпълваше точно преди да открие нещо важно. Разчиташе на инстинкта си и той му подсказваше, че е близо до отговора на загадката.

Телефонът иззвъня и той се втурна към дивана.

– Господин Васик?

– Аз съм, Хари.

– Елинор. Хей, как си? Добре ли си?

– Аз съм добре. Но ти си в град, който се готви да пламне. Гледах новините.

– Да. Изглежда зле.

– Съжалявам, че се е получило така, Хари. Разказвал си ми за Шиън. Зная, че сте били близки.

Очевидно не знаеше, че Шиън се е самоубил в собствения им дом. Реши да не й казва нищо. Освен това не искаше да задържа линията.

– Къде си, Елинор?

– Върнах се във Вегас. – Тя тъжно се засмя. – Колата едва издържа

до тук.

– Във „Фламинго“ ли си?

– Не... На друго място.

Не искаше да му каже и това го нарани.

– Имаш ли някакъв номер, на който да те потърся?

– Не съм сигурна колко време ще остана тук. Просто исках да те чуя и да се уверя, че си добре.

– Аз ли? Не се безпокой за мен. Добре ли си, Елинор?

– Да.

Бош вече не мислеше за Васик.

– Имаш ли нужда от нещо? Какво ще правиш с колата?

– Всичко е наред. След като вече съм тук, колата не ме интересува.

Последва продължително мълчание. Чуваха се електронните звуци, които веднъж някой бе нарекъл „дигитални мехурчета“.

– Е – накрая каза той, – искаш ли да поговорим за това?

– Струва ми се, че моментът не е подходящ. Нека няколко дни да обмисля нещата, после ще приказваме. Ще ти позвъня, Хари. Пази се!

– Обещавах ли ми?

– Обещавам.

– Добре, Елинор. Ще чакам.

– Дочуване, Хари.

Тя затвори, преди да успее да й отговори. Бош дълго остана прав до дивана, замислен за нея и за онова, което се бе случило между тях.

Телефонът извънтя в ръката му.

– Да?

– Детектив Бош? Предадох ми да ви телефонирам.

– Господин Васик?

– Да. От „Трипъл Ей Просес“. Шефът ми Шели каза, че сте...

– Да, търсих ви.

Бош седна на дивана и постави бележник в скута си. После извади от джоба си химикалка и написа най-отгоре на страницата името на Васик. Ако съдеше по гласа, служителят беше млад. В говора му имаше нещо от Средния запад.

– Колко сте годишен, Стив?

– На двадесет и пет.

– Отдавна ли работите в „Трипъл Ей“?

– От няколко месеца.

– Добре, миналата седмица, в четвъртък сте връчили призовка на детектив от лосанджелеското полицейско управление на име Джон

Частейн, спомняте ли си?

– Естествено. Не искаше да я приеме. На повечето ченгета, с които съм си имал работа, не им пука. Свикнали са.

– Ясно. Точно за това исках да ви питам. Какво точно имате предвид, когато казвате, че не е искал да приеме призовката?

– Ами, първия път, когато се опитах да му я връча, той отказа и си отиде. После, когато...

– Почакайте малко. Кога е бил първият път?

– В четвъртък сутринта. Влязох във файето на центъра „Паркър“ и накарах ченгето на регистратурата да го повика. Не обясних за какво се отнася. В призовката пишеше, че е от вътрешния отдел, затова просто казах, че му нося нещо, което му трябва. Той слезе долу и когато се представих, просто се върна обратно в асансьора.

– С други думи, изглежда е знаел, че му носите призовка и дори за кой случай се отнася, така ли?

– Да. Точно така.

Бош се замисли за онова, което беше прочел в последния бележник на Елайъс. За източника на адвоката с кодово име „Паркър“.

– Добре, а после?

– Ами, после отидох да си върша друга работа. Върнах се към три и половина и започнах да наблюдавам паркинга пред центъра „Паркър“. Видях го да излиза, промъкнах се между колите и изскочих пред него точно когато отваряше вратата на автомобила си. Казах си цялата реч, съобщих му, че е призован за свидетел, посочих номера на делото и всичко останало. Той пак не искаше да вземе призовката, но вече няма значение, защото според калифорнийските закони само трябва...

– Да, зная. Не можеш да откажеш да приемеш призовка, след като ти е било съобщено, че е изпратена от съда. И той какво направи?

– Ами, отначало ме уплаши до смърт. Пъкна си ръката под самото, все едно че се канеше да извади пистолет.

– И после?

– После като че ли замръзна на място. Предполагам, че е осъзнал какво прави. Поотпусна се, но продължаваше да не иска да приеме призовката. Каза ми да предам на Елайъс да върви на майната си. Влезе в колата си и запали двигателя. Просто пъкнах призовката под чистачката. И той потегли с нея. Нямам представа какво е станало след това. Може вятърът да я е отвял, но това няма значение.

Бош се замисли за миг, докато Васик продължаваше да разказва за трудностите при връчване на призовки. Накрая Хари го прекъсна.

– Знаете ли, че Елайъс е бил убит в петък вечерта?

– Да, господине. Естествено. Той беше наш клиент. Ние се занимавахме с всичките му случаи.

– След като беше убит, не ви ли дойде наум да се обадите в управлението и да разкажете на някого за тази история с Частейн?

– Ами, направих го – отбранително отвърна Васик. – Обадих се.

– Обадихте ли сте се? На кого?

– Позвъних в центъра „Паркър“ и казах, че имам информация. Свързаха ме с някой, аз се представих и повторих, че имам информация. Той ми записа името и телефонния номер и каза, че щели да ме потърсят.

– Никой ли не ви потърси?

– Не, някой ми позвъни след около пет минути, може и по-малко да е било. Веднага. И аз му разказах.

– Кога беше това?

– В неделя сутринта. В събота цял ден се катерих по Васкес Рокс. Научих за господин Елайъс едва когато в неделя сутринта прочетох „Таймс“.

– Спомняте ли си името на полицаия, на когото разказахте за случая?

– Струва ми се, че се казваше Едгар, но не зная дали това е било малкото му име или фамилията.

– Ами онзи, с когото сте разговаряли първия път? Каза ли ви името си?

– Мисля, че го спомена, но съм го забравил. Но каза, че бил агент. Значи може да е бил от ФБР.

– Помислете малко, Стив. По кое време позвънихте и кога ви потърси Едгар? Спомняте ли си?

Васик замълча за миг.

– Ами, тогава станах към десет, щото краката ужасно не боляха от катеренето. После се поизлеждавах и четох вестника. Новината за убийството беше на първа страница, така че сигурно съм я прочел веднага след спорта. И после се обадих. Значи може би е било към единадесет. Там някъде. След това онзи Едгар ми позвъни много бързо.

– Благодаря, Стив.

Бош изключи телефона. Знаеше, че не е възможно Едгар да приеме обаждане в центъра „Паркър“ в единадесет часа в неделя. Двамата бяха заедно цялата сутрин и през по-голямата част от деня. И не работеха в управлението. Някой бе използвал името на партньора му. Ченге. Някой, който беше участвал в разследването.

Той потърси номера на клетъчния телефон на Линдел и го набра. Агентът незабавно отговори.

– Тук е Бош. Спомняш ли си неделя сутринта, когато се включихте в разследването? Тогава бяхте в заседателната зала и работехте по папките, нали така?

– Да.

– Кой отговаряше на телефона?

– Най-често аз. И още двама.

– Търсил ли ви е човек, който се е представил като служител, връчващ призовки?

– Звучи ми познато. Но онази сутрин се обаждаха много хора. Репортери и просто граждани, които мислеха, че имат някаква информация. Получавахме и заплахи.

– Служител на име Васик. Стив Васик. Казал е, че има информация, която може да се окаже важна.

– Нали ти казах, звучи ми познато. Защо, Бош? Мислех си, че сме приключили с този случай.

– Така е. Просто проверявам някои неща. На кого може да си предал за обаждането?

– Предавах подобен род информация на момчетата от вътрешния отдел, за да им намирам работа. В конкретния случай трябва да съм казал на Частейн. Той ръководеше групата им. Може да е поел разговора или да го е предал на някой от другите. Виждаш ли, Ървинг ни беше дал някакви скапани телефони. Не можехме да прехвърляме разговорите един на друг и исках главната линия да е свободна. Така че просто записахме номерата и ги давахме на някого.

– Добре, благодаря. Приятна вечер.

– Хей, какво...

Бош прекъсна връзката, преди да му се наложи да отговаря на каквито и да било въпроси. После се замисли за информацията на Линдел. Имаше голяма вероятност съобщението на Васик да е било предадено на самия Частейн, който да е телефонирал на служителя от собствения си кабинет и да се е представил като Едгар.

Трябваше да позвъни на още един човек. Той отвори бележника си и откри номера, който не беше използвал от много години. Телефонира в дома на капитан Джон Гаруд, шеф на отдел „Грабежи и убийства“. Знаеше, че е късно, но се съмняваше, че тази вечер в Лос Анджелис някой може да спи спокойно. Спомни си какво му бе казала Киз – че Гаруд ѝ приличал на Борис Карлов и че излизал навън само нощем.

Капитанът отговори след второто извънмяване.

- Тук е Хари Бош. Трябва да поговорим. Веднага.
- За какво?
- За Джон Частейн и случая „Черния войн“.
- Не искам да разговарям по телефона.
- Добре. Само кажете къде.
- При Звездата на Синатра?
- Кога?
- Дай ми половин час.
- Ще ви чакам.

Преди десетилетия холивудската търговска камара бе поставила Звездата на Франк Синатра на тротоара на Вайн Стрийт, вместо на Холивуд Булевард. Навярно смятаха, че така ще привлекат хората към тази улица. Но планът им се беше провалил. Франк остана сам на място, навярно посещавано повече от наркомани, отколкото от туристи. Звездата му се намираше на пътя между два паркинга и до хотел, в който човек дълго трябваше да чака портиерът да отвори вратата, ако искаше да влезе вътре.

Когато Бош работеше в „Грабежи и убийства“, детективите често използваша Звездата на Синатра като място за срещи, и помежду си, и със свои информатори. Нещо като неутрална територия.

Когато пристигна на мястото, Гаруд вече го чакаше. Бош видя на паркинга необозначения му форд. Капитанът премигна с фарове. Хари спря до тротоара пред хотела и излезе навън. Пресече Вайн Стрийт, отвори предната дясна врата и седна вътре. Въпреки че идваше от дома си, Гаруд носеше костюм. Бош си помисли, че никога не го бе виждал облечен по друг начин, със стегната вратовръзка и винаги закопчано горно копче на ризата. И отново се сети за забележката на Райдър за Борис Карлов.

– Тези скапани коли – каза Гаруд, като гледаше към обозначения автомобил на Бош. – Чух, че били стреляли по вас.

– Да. Не беше много забавно.

– Е, какво има, Хари? Защо още разследваш случай, който началникът на полицията и всички други вече обявиха за приключен?

– Защото имам лошо предчувствие, капитане. Има много неясни моменти, а това е опасно.

– Никога не се отказваш. Спомням си това от времето, когато работеше при мен.

– Разкажете ми за Частейн.

Гаруд замълча. Просто гледаше напред през стъклото и Бош разбра, че бившият му началник се чувства неловко.

– Разговорът ни е неофициален, капитане. Както самият вие казахте, случаят е приключен. Но нещо, свързано с Частейн и Франки Шийн, ме безпокои. Знаете ли, Франки ми разказа всичко. За това как той и неколцина от момчетата ек изпуснали нервите и направили онези неща с

Майкъл Харис. Призна ми, че всичко от случая „Черния войн“ е вярно. И после допуснах грешка. Казах му, че Харис е невинен. Че можем да го докажем. Това трябва да го е съсипало. Когато днес излязоха резултатите от балистиката и съобщиха, че Франки е виновен за всичко, включително за убийствата при Ейнджълс Флайт, аз повярвах. Но сега не съм толкова сигурен. Искам да изчистя всички неясноти и Частейн е свързан отчасти с тях. Бил е призован да даде показания на процеса. В това няма нищо необичайно – той е ръководил вътрешното разследване по жалбата на Харис. Но го е призовал Елайъс и Частейн не ни го каза. Освен това, се е опитал да не приеме призовката. И това прави нещата още по-необичайни. Явно не е искал да се яви в съда. Не е искал Елайъс да му задава въпроси. Интересува ме защо. В папките на Елайъс няма нищо – поне в онези, до които имам достъп, – което да обяснява това. Не мога да питам Елайъс и още не искам да питам Частейн. Затова питам вас.

Гаруд бръкна в джоба си и извади пакет цигари. Той запали, после предложи на Бош.

– Не, благодаря, все още не пуша.

– Аз пък реших, че съм пушач и толкова. Много отдавна един човек ми каза, че това било като орис. Или си пушач, или не, човек не можел да направи нищо. Знаеш ли кой е този човек?

– Да, аз.

Капитанът изсумтя и се усмихна. Той дръпна два пъти и купето се изпълни с дим. Това пробуди у Бош познато желание. Спомняше си как преди години бе казал тези думи на Гаруд, когато някой от отдела се беше оплакал от облаците дим, постоянно надвиснали над бюрата на детективите. Хари спусна прозореца си с няколко сантиметра.

– Съжалявам – рече Гаруд, – зная как се чувстваш. Те пушат, а ти не можеш.

– Няма проблем. Ще ми разкажете ли за Частейн?

Капитанът отново дръпна от цигарата си.

– Частейн разследва жалбата. Това ти е известно. Преди да има възможност да ни даде под съд, Харис трябваше да подаде жалба. Следствието пое Частейн. И доколкото разбрах навремето, той я потвърдил. Открил молива в бюрото на тъпия Рукър – върхът му бил счупен и по него имало кръв. Пазел го като сувенир или нещо подобно. Частейн го изискал със съдебна заповед и имал намерение да сравни кръвната група с тази на Харис.

Бош поклати глава едновременно на глупостта и арогантността на Рукър. На цялото управление.

– Да – каза Гаруд, сякаш разбрал какво си мисли. – Последното, което чух, беше, че Частейн ще иска уволнението на Шиън, Рукър и още двама и после ще предаде материалите в окръжната прокуратура. Заради онзи молив и кръвта. Поне Рукър му бил в кърпа вързан.

– И?

– После ни съобщиша, че всички били чисти. Заключениеето на Частейн било, че жалбата е неоснователна.

Бош кимна.

– Някой се е намесил.

– Позна.

– Кой?

– Предполагам, Ървинг. Но може и да е по-отвисоко. Случаят беше прекалено деликатен. Ако се повдигнеха обвинения и нещата стигнеха до окръжната прокуратура, медиите пак щяха да се развихрят, а Тъгинс, Спаркс и всички останали в Саутсайд щяха да вдигнат вой до небето. Не забравяй, това беше преди една година. Тъкмо бяха назначили новия началник. За него нямаше да е добро начало. Така че някой се е намесил. Ървинг винаги е заглаждал нещата в управлението. Навярно е бил той. Но в този случай може да е действал с одобрението на началника. Точно така е успял да оцелее досега. Въвлича началника и после той не може да го пипне.

Бош кимна.

– Какво, според вас, се е случило с молива? – попита той.

– Кой знае? Сигурно Ървинг пише с него оценките си за личния състав. Но съм сигурен, че е измил кръвта.

Двамата замълчаха за миг, докато наблюдаваха група от десетина млади мъже, които вървяха на север по Вайн Стрийт към булеварда. Бяха предимно бели. На уличната светлина Бош забеляза татуировките по ръцете им. Хулигани, навярно насочили се към магазините на Холивуд Булевард, за да повторят случилото се през 1992 година. За миг отново си спомни за ограбването на „Фредрик“.

Когато минаваха покрай автомобила на Бош, младежите забавиха крачка. Очевидно обмисляха дали да не направят нещо с него, но после се отказаха и продължиха нататък.

– Имаме късмет, че не сме в твоята кола – каза Гаруд.

Хари не отговори.

– Тази нощ тук ще настане истински ад – продължи капитанът. – Предчувствам го. Жалко, че дъждът спря.

– Частейн – върна се на темата Бош. – Някой му е запушил устата.

Жалбата била отхвърлена. После Елайъс завежда делото и накрая призовава Частейн за свидетел. Частейн не иска да даде показания. Защо?

– Може да е приемал клетвата сериозно и да не е искал да лъже.

– Сигурно има още нещо.

– Питай го.

– Елайъс е имал свой човек в центъра „Паркър“. Мисля, че е бил Частейн. Нямам предвид само този случай. Дълго време го е снабдявал с информация. С всякаква информация. Мисля, че е бил Частейн.

– Странно. Ченге, което мрази ченгетата?

– Да.

– Но ако той е бил вътрешният човек на Елайъс, защо адвокатът ще го призовава за свидетел? Нали така ще го разкрие?

Това беше въпросът, на който Бош не можеше да отговори. Известно време той помълча. Накрая му хрумна нещо.

– Елайъс не би могъл да знае, че някой е запушил устата на Частейн, освен ако сам не му го е казал, нали така?

– Да.

– Така, че като го призове за свидетел и го попита за това, той ще изобличи Частейн като свой информатор.

Гаруд кимна.

– Съгласен съм.

– Даже Частейн да отрече, Елайъс би могъл да му зададе въпросите така, че пак да постигне своето – в случая да разкрие истината на съдебните заседатели.

– А също и в центъра „Паркър“ – каза Гаруд. – Частейн щеше да бъде изобличен. Въпросът е защо му е на Елайъс да разкрива източника си? Нали му е помагал толкова време. Защо да се отказва от него?

– Защото това е бил най-важният му случай. Този, който е щял да го издигне на национално равнище. Да го показват по националните мрежи и така нататък. Щял е да го направи много известен. Тази цел си е струвала да загуби източника си. Всеки адвокат би го направил.

– И с това съм съгласен.

Следващата част остана неизречена. Основният въпрос – какво би направил Частейн, за да предотврати публичното си разкриване? За Бош отговорът беше очевиден. Ако го разкриеха не само като информатор на Елайъс, но и като следователя, фалшифицирал заключенията от следствието по жалбата на Майкъл Харис, той щеше да е опозорен и в управлението, и извън него. Бош беше уверен, че Частейн е способен да извърши убийство, за да не го допусне.

– Благодаря, капитане – каза той. – Трябва да вървя.

– Това няма значение, нали разбираш?

Хари го погледна.

– Какво?

– Няма значение. Изявлението за медиите вече е направено, пресконференцията е дадена, случаят е приключен и градът е готов да избухне. Мислиш ли, че на хората в Саутсайд им пука кое ченге е убило Елайъс? Не дават и пукната пара. Вече получиха каквото искаха. Частейн, Шиън – няма никаква разлика. Важното е, че го е извършило ченге. И ако се опиташ да вдигнеш шум, просто ще добавиш масло в огъня. Само се опитай да споменеш за Частейн. Много хора ще пострадат и ще си загубят работата, само защото са искали да предотвратят всичко това. По-добре помисли, Хари. На никой не му пука.

Бош кимна. Разбираше какво иска да каже капитанът. „Съгласявай се, за да се съгласяват с теб.“

– На мен ми пука – отвърна той.

– Това достатъчно основателна причина ли е?

– Ами Частейн?

На светлината на цигарата Бош видя, че на лицето на Гаруд плъзва лека усмивка.

– Мисля, че Частейн заслужава да бъде наказан. Някой ден и това ще стане.

Тези думи съдържаха друго послание. Хари си помисли, че разбира и него.

– Ами Франки Шиън? Ами неговата репутация?

– Да – кимна Гаруд. – Франки Шиън беше от моите хора... но сега е мъртъв и семейството му вече не живее тук.

Бош не каза нищо, но отговорът не го задоволи. Шиън беше негов приятел и партньор. Опозоряването му засягаше и самия него.

– Знаеш ли какво ме безпокои? – попита капитанът. – И може би ще си в състояние да ми помогнеш. Нали с Шиън някога бяхте партньори?

– Какво ви безпокои?

– Онзи пистолет, който Шиън е използвал. Не е твой, нали? Зная, че са те питали за това.

– Не, не е мой. На път за къщи минахме през тях. За да си вземе някои неща. Трябва да го е взел тогава. Момчетата от ФБР сигурно са го пропуснали, когато са претърсвали къщата му.

Гаруд кимна.

– Чух, че ти си съобщил на жена му. Пита ли я за пистолета?

– Да. Каза, че не знае нищо, но това не...

– Няма сериен номер – прекъсна го капитанът. – Всеки знае какво означава това.

– Да.

– И точно това ме безпокои. Познавах Шиън от много години. Отдавна работеше при мен. Никога не съм си мислил, че е от хората, които биха използвали незаконно оръжие... Питам неколцина от другите момчета – особено онези, които са му били партньори, след като ти се премести в Холивуд. Не са чували нищо. Ами ти, Хари? Ти най-дълго си работил с него. Някога носил ли е друг пистолет, освен служебния?

И тогава Бош разбра. Все едно, че го бяха ударили в гърдите. Не знаеше Франк Шиън да е носил незаконен пистолет по време на работа. Беше прекалено честен за това. А в такъв случай нямаше логика да крие незаконно оръжие у дома си. До този момент очевидният отговор му беше убягвал.

Спомни си, когато седеше в автомобила си пред къщата на Шиън. Фаровете, които бе видял в огледалото. Частейн. Беше ги проследил. За Частейн живият Шиън представляваше единствената опасност да бъде разкрит.

Замисли се за думите на съседката, че от къщата му било стреляно три-четири пъти. Вече не можеше да става въпрос за самоубийство на пияно ченге. Това беше добре пресметнато убийство.

– Скапаняк – промълви Бош.

Гаруд кимна. Беше успял да го изведе до края на пътя, където самият той очевидно вече се намираще.

– Сега разбираш ли как можем да проверим? Бош се опита да събере мислите си. Накрая кимна.

– Да.

– Добре. Ще телефонирам. Ще наредя на дежурния долу да ти даде да погледнеш книгата. Никакви въпроси. Така ще си сигурен.

Хари кимна. После отвори вратата. Без да каже нищо повече, излезе навън и закрачи към автомобила си. Накрая се затича. Не знаеше защо. Нямаше какъде да бърза. Вече не валеше. Просто знаеше, че трябва да направи нещо, за да не закреши.

Пред центъра „Паркър“ имаше бдение със свещи и погребална процесия. Тълпата разнасяше насам-натам по площада два картонени ковчега – единият с надпис „СПРАВЕДЛИВОСТ“, а вторият с „НАДЕЖДА“. Други носеха лозунги, на които пишеше „СПРАВЕДЛИВОСТ ЗА ХОРАТА ОТ ВСИЧКИ РАСИ“ и „СПРАВЕДЛИВОСТ САМО ЗА НЯКОИ НЕ Е СПРАВЕДЛИВОСТ“. Отгоре кръжеше новинарски хеликоптер и Бош забеляза на земята поне шест телевизионни екипа. Наближаваше единадесет и всички те бяха готови да предават на живо репортажи от мястото на протестите.

Пред входа имаше редица от униформени ченгета с каски, които трябваше да защитават полицейското управление, ако напрежението ескалираше и мирната демонстрация прераснеше в бунт. През 1992 година се беше случило точно това и хората се бяха втурнали към центъра, опустошавайки всичко по пътя си. Бош побърза да влезе във фойето, след като високо вдигна служебната си карта.

Мина покрай регистратурата, на която имаше четири ченгета също с каски, и се спусна по стълбището в мазето. После тръгна по коридора към склада за веществени доказателства. Когато влизаше вътре, осъзна, че не е срещнал жива душа. Складът изглеждаше пуст. Според плана за извънредни ситуации, всички трябваше да са навън.

Бош погледна през прозореца с решетки, но не разпозна дежурния. Беше възрастен полицай с бели мустаци и лице, осеяно със спукани капилляри. Той се изправи и се приближи.

– Е, как е времето навън? Тук няма прозорци.

– Времето ли? Ами, облачно, предвещаващо буря.

– Така си и мислех. Тъгинс още ли насъсква хората си отпред?

– Там са.

– Кретени. Чудя се дали би им харесало, ако нямаше ченгета. Да видят тогава какъв е животът в джунглата.

– Не е така. Те не са против полицията. Просто не искат ченгетата да са убийци. Можеш ли да ги обвиняваш за това?

– Някои хора си просят да ги очистят.

Бош нямаше какво да му отговори. Дори не знаеше защо спори с него. Той погледна към табелката с името му. Казваше се Хауди1. Едва не се засмя. Нещо в неочакваното име го накара да се отпусне и

уталожи гнева, който го измъчваше цяла вечер.

- Така се казвам и толкова.
- Извинявай. Не се смея на името ти.
- Естествено.

Хауди посочи над рамото му към малък стелаж с формуляри и моливи, завързани на връв.

- Ако ти трябва нещо, попълни формуляр с номера на следствието.
- Не го зная.
- Е, тук трябва да има веществени доказателства от милиони дела.

Защо не измислиш нещо?

- Искам да видя книгата.
- Мъжът кимна.
- Ясно. Праща те Гаруд, нали?
  - Точно така.
  - Защо не каза веднага?

Бош не отговори. Хауди спусна ръка под прозореца. После пхна през процепа под решетките тънка папка.

- За коя дата те интересува? – попита той.
- Не съм сигурен – отвърна Хари. – Само за последните няколко дни.

– Тук е цялата седмица. Всички иззети доказателства. Трябват ти иззетите, а не постъпилите, нали?

- Точно така.

Бош отнесе папката на плота, за да може да я разгледа, без Хауди да вижда какво прави. Още на първата страница откри каквото търсеше. Частейн бе взел кашон с веществени доказателства в седем часа тази сутрин. Хари взе молив и празен формуляр и започна да го попълва. Докато пишеше, забеляза, че моливът е „Черен войн“ № 2, най-често срещаната в управлението марка.

После се върна при прозореца и пхна папката и формуляра през процепа.

– Този кашон може още да е върху количката, с която пренасяте върнатите вещи – каза той, – Бил е иззет тази сутрин.

- Не, трябва да си е на мястото. Тук гледаме всичко да е подредено.

Бош кимна и се усмихна.

- Зная.

Хауди взе малка количка и се отдалечи във вътрешността на огромния склад. Върна се след по-малко от три минути. Той донесе до прозореца розов кашон, отключи решетката и го подаде на Хари. После

отново заключи. Бош го взе и отиде в една от единичните кабинки, за да разгледа съдържанието му на спокойствие.

Вътре имаше веществени доказателства от следствие, приключено преди пет години. От онзи случай, когато детектив Франсис Шиън беше стрелял срещу Уилбърт Добс. Кашонът бе залепен с нова лепенка. Бош я разряза с ножчето, което носеше закачено-за ключодържателя си, и отвори капака. Самият процес на разпечатване му отне повече време, отколкото му трябваше, за да намери вътре каквото търсеше.

Бош мина през тълпата от демонстранти, сякаш изобщо не съществуваша. Не ги виждаше, не чуваше и скандирането им „Ако няма справедливост, няма и мир“. Някои се обръщаха към него с обиди, но той не чуваше и тях. Знаеше, че справедливост не се извоюва с лозунг или картонен ковчег. Човек го заслужаваше, като заставаше на страната на доброто и нищо не можеше да го отклони от този път. Знаеше също, че истинската справедливост е сляпа за всички други цветове, освен един: цветът на кръвта.

Когато влезе в автомобила, Бош отвори куфарчето си и започна да рови из документите, докато откри списъка с телефонни номера, който беше наредил да съставят в събота сутринта. Набра номера на пейджъра на Частейн и после този на клетъчния си телефон. След това остана в колата пет минути, докато чакаше детектива от вътрешния отдел да му позвъни, загледан в протестната демонстрация. Неколцина от телевизионните репортери се отдалечиха от местата си и забързаха към микробусите си. Бош разбра, че хеликоптерите вече ги няма. Той седна и изпъна гръб. Часовникът му показваше единадесет без десет. Знаеше, че щом медиите едновременно напускат мястото, без да са излъчили репортажа си, нещо трябва да се е случило – нещо важно. Включи радиото и чу припрения, треперещ глас на водещия:

– ... от колата, после започна боят. Няколко странични наблюдатели се опитаха да спрат атаката, но разгневената тълпа от младежи ги отблъсна. Веригата от пожарникари беше разкъсана и те бяха заобиколени от групи нападатели, докато на кръстовището пристигна взвод от полицейското управление и спаси жертвите, които бяха откарани с патрулни автомобили – вероятно, за да получат медицинска помощ в най-близката болница „Даниъл Фриймън“. Останалата на мястото пожарна кола беше подпалена, след като тълпата не успя да я преобърне. Полицията бързо отцепи района и успокои положението. Някои от нападателите бяха арестувани, но други избягаха в жилищния квартал до Нормънди

бул...

Телефонът на Бош извънтя. Той изключи радиото.

– Бош.

– Тук е Частейн, какво искаш?

Хари чу гласове и пропукване на радиостанция. Частейн не си бе вкъщи.

– Къде си? Трябва да поговорим.

– Не тази нощ. Дежурен съм, Работим по дванадесет часа, забрави ли?

– Къде си?

– В прекрасния Южен Лос Анджелис.

– Първа смяна ли си? Мислех, че всички детективи са втора смяна.

– Всички, освен вътрешния отдел. Слушай, Бош, нямам нищо против да си говорим за графика, но...

– Къде си? Ще дойда при теб.

Бош запали двигателя.

– В участъка на седемдесет и седма улица.

– Идвам. Чакай ме отпред след петнадесет минути.

– Няма да стане. Нямам време. В момента правим арести, чувам, че водят десетина от хулиганите, които преди малко подпалиха пожарната кола. Момчетата се опитват да угасят пожар в собствения им квартал, а тези зверове им се нахвърлят. Казвам ти, направо не е за вярване.

– Никога не е за вярване. Чакай ме отпред след петнадесет минути, Частейн.

– Ти изобщо не ме слушаш, Бош. Тук ще настане истински ад. Нямам време за приказки. Трябва да пратя тези хора в затвора. Искаш да чакам отпред на улицата като жива мишена, така ли? За какво се отнася, Бош?

– За Франк Шиън.

– И какво за него?

– След петнадесет минути. Чакай ме там, Частейн, иначе ще те открия. И няма да ти хареса.

Частейн понечи отново да възрази, но Бош изключи телефона.

Трябваша му двадесет и пет минути, за да стигне до участъка на Седемдесет и седма улица. Забави се, защото магистрала 110 беше затворена и в двете посоки от калифорнийския магистрален патрул. Пътят водеше от центъра към района на Саут Бей и минаваше точно през Южен Лос Анджелис. По време на предишните бунтове снайперисти бяха стреляли от пешеходните надлези по минаващите отдолу автомобили. Патрулът не искаше да рискува и съветваше шофьорите да заобикалят по магистралата за Санта Моника към тази за Сан Диего и после на юг. Пътят беше два пъти по-дълъг, но по-безопасен.

Почти всички улици пустееха и Бош не спря на нито един светофар. Все едно, че шофираше през град на призраци. Знаеше, че има горещи точки на грабежи и палежи, но не му се наложи да минава през тях. Замисли се за представяната от медиите картина в сравнение с онава, което виждаше. Повечето жители на града се бяха заключили по домовете си и очакваха бурята да премине. Те бяха примерни граждани – гледаха кадрите по телевизията и се чудеха дали наистина гори техният град.

Когато най-после пристигна, пред участъка на Седемдесет и седма също беше необичайно пусто. Пред входа като предпазна мярка беше паркиран автобус на полицейската академия. Но нямаше нито демонстранти, нито ченгета. Когато Бош спря до тротоара, Частейн се появи откъм задната част на автобуса и се приближи. Носеше униформа и пистолетът му беше в кобур на хълбока. Той застана до левия прозорец и Бош го спусна.

– Къде се забави, Бош, нали каза петнаде...

– Зная какво съм казал. Влизай.

– Не, Бош. Никъде няма да ходя с теб, докато не ми кажеш какво правиш тук. Не забравяй, че съм дежурен.

– Искам да си поговорим за Шиън и за резултатите от балистичната експертиза. За случая „Уилбърт Добс“.

Той забеляза, че Частейн леко отстъпва назад. Споменаването на Добс го беше сварило неподготвен. Бош видя, че под значката си детективът от вътрешния отдел носи лентичка за точна стрелба.

– Не зная за какво говориш, но случаят с Шиън е приключен. Той е мъртъв, Елайъс е мъртъв. Всички са мъртви. И толкова. Сега трябва да

се оправяме с това-градът пак се готви да се превърне в ад.

– И кой е виновен?

Частейн внимателно го изгледа, опитвайки се да прочете мислите му.

– Говориш глупости, Бош. Трябва да поспиш. Всички трябва да поспим.

Бош отвори вратата и излезе навън. Частейн отстъпи още една крачка назад и леко повдигна дясната си ръка, докато не опря палец на колана до кобура си. Войната имаше неписани правила. И това бе едно от тях. Сега Бош беше в смъртна опасност. И го разбираше. Беше готов.

Той се завъртя и затвори вратата на автомобила си. Докато Частейн неволно проследяваше с поглед това движение, Бош бързо пхна ръка под самото си и извади пистолета от кобура си. После го насочи към другия детектив, преди Частейн да успее да помръдне.

– Добре, нека е както ти искаш. Сложи си ръцете върху покрива на колата.

– Какво, по дяволите...

– СЛОЖИ СИ РЪЦЕТЕ ВЪРХУ ПОКРИВА НА КОЛАТА!

Частейн вдигна ръце.

– Добре, добре... Спокойно, Бош, спокойно.

Той се приближи до автомобила и опря ръце върху покрива. Бош мина зад него и извади пистолета от кобура му. После отстъпи назад и го пхна в собствения си кобур.

– Предполагам, че няма смисъл да те претърсвам за незаконното ти оръжие. Вече си го използвал срещу Франки Шиън, нали?

– Какво?! Нямам представа за какво говориш.

– Няма значение.

Като продължаваше да притиска дясната си ръка към гърба на Частейн, Бош се пресегна и свали белезниците от колана му. Той изви едната му ръка отзад и закопча китката му. После направи същото и с другата.

След това го накара да седне отдясно на задната седалка и се настани зад волана. Извади от кобура си пистолета му, прибра го в куфарчето си и върна на мястото му собственото си оръжие. Накрая завъртя огледалото така, че да може да го наблюдава и автоматично заключи задните врати.

– Стой така, че да мога да те виждам. Постоянно.

– Мамка ти! Какво си мислиш, че правиш, по дяволите? Къде ме водиш?

Бош превключи на скорост и потегли. Насочи се на запад и зави на север по Нормънди. Изтекоха почти пет минути, преди да отговори на въпроса на Частейн.

– Отиваме в центъра „Паркър“ – каза той. – Когато стигнем там, ще ми разкажеш за убийството на Хауард Елайъс, Каталина Перес... и Франки Шиън.

Усещаше, че гневът и мъката отново свиват гърлото му. Замисли се за едно от неизречените послания на Гаруд. Капитанът искаше възмездие и в този момент Бош копнееше за същото.

– Добре, ще се върнем – каза Частейн. – Но ти не знаеш какво говориш. Празни приказки! Случаят е ПРИКЛЮЧЕН, Бош. Приеми го.

Хари му съобщи правата и после го попита дали ги е чул.

– Мамка ти!

Бош продължи го наблюдава в огледалото.

– Няма проблем, ти си ченге. Никой съдия на света няма да каже, че не си разбрал какви са правата ти.

Той изчака малко и за последен път погледна към арестанта си, преди да продължи.

– Ти си бил вътрешният източник на Елайъс. През всички тези години си го снабдявал с всякаква информация. Ти...

– Грешиш.

– ... си предавал управлението. Ти си пълен боклук, Частейн. Задник... Скапаняк.

Бош видя, че улицата пред тях е блокирана от полицията. На около двеста метра зад преградите проблясваха сини светлини и се издигаха пламъци. Явно приближаваха до горещата точка, където бяха нападнати пожарникарите и бяха подпалили колата им.

Той зави надясно, като обръщаше поглед на север на всяко кръстовище, през което минаваха. Тук не беше в свои води. Никога не бе работил в участъците на управлението в Саут Сентръл и не познаваше добре района. Разбираше, че може да се загуби, ако прекалено много се отдалечи от Нормънди. Но когато отново погледна в огледалото към Частейн, лицето му беше безизразно.

– Искаш ли да ми разкажеш, Частейн? Или ще продължаваш да разиграваш комедии?

– Няма какво да ти разказвам. В момента се наслаждаваш на последните си мигове в управлението. Това си е чисто самоубийство, Бош. Също като твоето приятелче Шиън.

Хари рязко удари спирачки. Той извади пистолета си, завъртя се

назад и го насочи към лицето на арестанта.

– Какво каза?

Частейн изглеждаше истински уплашен. Очевидно смяташе, че Бош може да си изпусне нервите.

– Нищо, Бош, нищо. Просто продължавай нататък. Хайде да идем в центъра „Паркър“ и да изясним всичко това.

Бош бавно се завъртя към волана и отново подкара. След четири пресечки зави на север с надеждата да мине успоредно на блокирания участък и после пак да излезе на Нормънди.

– Идвам направо от склада в центъра „Паркър“ – каза той.

Хвърли поглед към огледалото, за да види дали изражението на Частейн се е променило. Не беше.

– Поисках кашона с доказателствата по случая „Уилбърт Добс“. И проверих в книгата. Сутринта си го взимал и си извадил оттам куршумите. От служебния пистолет на Шиън, куршумите, с които преди пет години е стрелял срещу Добс. После си дал три от тях в лабораторията и си казал, че са от аутопсията на Хауард Елайъс. Инсценирал си всичко. Но се провали, Частейн.

Той погледна в огледалото. Изражението на детектива от вътрешния отдел се бе променило. Все едно, че го беше ударил по лицето с плоската страна на лопата.

– Ти си убил Елайъс – тихо продължи Хари. Трудно му бе да откъсне очи от него и да следи пътя. – Призовал те е за свидетел и е щял да те разкрие. Щял е да те попита за истинските разкрития в онова следствие, защото вече ги е знаел от самия теб. Само че случаят е бил много важен за него. Бил е наясно колко нависоко ще го отведе и е смятал, че спокойно може да те жертва. За да спечели делото... Предполагам, че не си издържал. А може винаги да си бил студенокръвен. Но в петък вечер си го проследил и когато се е качвал на Ейнджълс Флайт, си го очистил. След това си видял жената. Мамка му, сигурно адски си се уплашил. Нали в края на краищата мотрисата просто си е стояла там. И е трябвало да е празна. Но на пейката е седяла Каталина Перес и се е наложило да убиеш и нея. Как се справям, Частейн? Точно ли предавам историята?

Частейн не отговори. Бош стигна до поредното кръстовище, намали скоростта и погледна наляво. В далечината се виждаше Нормънди. Нямаше барикади и сини светлини. Той зави и се насочи нататък.

– Имал си късмет – продължи Хари. – Случаят „Добс“. Точно каквото ти е трябвало. Попаднал си на заплахата на Шиън в онези папки и си открил върху кого да хвърлиш вината. Малко проучване по случая,

малко маневриране тук-там и си стигнал до аутопсията. Така куршумите са се озовали при теб и само е трябвало да ги подмениш. Разбира се, те са били обозначени по различен начин, но това е щяло да се разбере само, ако е имало процес срещу Шиън.

– Млъкни, Бош! Не искам да слушам повече. Не...

– Не ми пука какво искаш! Ще ти се наложи да ме изслушаш, сканяно. Говори ти Франки Шиън от гроба. Разбираш ли? Трябвало е да хвърлиш вината върху него, но е нямало да се получи, ако изправеха Шиън пред съда. Защото, когато дойде ред на патолога да даде показания, той щеше да каже: „Чакайте малко, момчета, аз не съм поставял тези обозначения по куршумите. Някой ги е подменил.“ Така че не си имал друг избор. Трябвало е да убиеш и Шиън. Снощи си ни проследил. Видях фаровете на колата ти. Проследил си ни и после си очистил Франки Шиън. Направил си го така, че да прилича на самоубийство на пиян човек – много бири, много изстрели. Но аз зная какво си направил. Стрелял си веднъж в него, после си му пъкнал пистолета в ръката и си стрелял още няколко пъти. Нагласил си всичко, Частейн. Но сега се провали.

Усещаше, че гневът го изпълва. Той вдигна ръка и завъртя огледалото така, че да не му се налага да гледа лицето на Частейн. Вече излишаше на Нормънди. Кръстовището беше чисто.

– Зная всичко – каза Бош. – Зная го. Имам само един въпрос. Защо през всичките тези години си снасял информация на Елайъс? Плащаше ли ти? Или просто толкова много си мразил ченгетата, че си бил готов да правиш всичко, за да ги прецакваш?

Не получи отговор. На стопа Хари погледна наляво и отново видя сините светлини и пламъците. Бяха заобиколили блокирания район. Барикадите започваха от следващата пряка и той остана за миг с крак върху спирачките. Зад преградите се виждаше верига от полицейски автомобили. На ъгъла имаше малък магазин за алкохол с разбити прозорци, от касите на които продължаваха да висят нарязани парчета стъкло. Тротоарът навън беше покрит с натрошени бутилки и други боклуци, оставени от грабителите.

– Виждаш ли онова там, Частейн? Ти...

– Бош, ти...

– ... го направи. Всичко това...

– ... не се отдалечи достатъчно!

– ... е по твоя вина.

Доловил страха в гласа на Частейн, Бош се завъртя надясно. В този

момент предното стъкло се разби и на седалката падна парче бетон. Сред сипещия се дъжд от стъкла той видя хората, които се приближаваха към автомобила. Млади мъже с мрачни, разярени лица, слели се с обезумялата тъпла. Във въздуха към колата полетя бутилка. Виждаше я толкова ясно, че можеше да прочете надписа на етикета.

Шишето влетя през отвора отпред и се разби върху волана, пращайки стъкла и течност в лицето и очите на Бош. Той инстинктивно вдигна ръце, за да се скрие, но прекалено късно. Очите му залютяха от алкохола. Чу, че Частейн крещи от задната седалка.

– ТРЪГВАЙ! ТРЪГВАЙ! ТРЪГВАЙ!

Още две от стъклата се разбиха. По прозореца на Бош се разнесоха удари и автомобилът започна силно да се люлее. Някой се опита да отвори вратата и около Хари отново се посипаха стъкла. Отвън се носеха яростни нечленоразделни викове. Частейн продължаваше да крещи. През разбитите прозорци се протегнаха ръце, които го дърпаха за дрехите и косата. Бош настъпи газта и завъртя волана наляво. С усилие успя леко да отвори очи, макар че изпитваше ужасна болка. Колата се понесе по пустите платна на Нормънди към полицейските барикади. Хари през цялото време държеше ръката си върху клаксона и когато стигна до преградите, прелетя през тях и едва тогава натисна спирачки. Автомобилът поднесе и спря.

Бош затвори очи и остана неподвижен. Чу стъпки и викове, но знаеше, че този път са ченгетата. Намираще се в безопасност. Той се пресегна напред и угаси двигателя. После отвори вратата. Протегнаха се приятелски ръце и се разнесоха успокоителните гласове на полицаи.

– Добре ли си, човече? Имаш ли нужда от лекар?

– Очите ми.

– Добре, почакай. Ще повикаме някого. Просто се облегни на колата.

Бош чу някой да говори по радиостанция, съобщавайки, че ранен полицаи незабавно се нуждае от медицинска помощ. Никога през живота си не се беше чувствал в по-голяма безопасност. Искаше му се да благодари на всеки един от спасителите си. Кой знае защо се чувстваше едновременно спокоен и замаян – като навремето, когато се бе измъквал невредим от ада във Виетнам. Отново вдигна ръце към лицето си и се опита да отвори едното си око. Усети, че от веждите му се стича кръв.

– По-добре не го пипай, човече, не изглежда добре-каза някой.

– Какво правеше там сам? – попита друг.

Бош отвори лявото си око и видя пред себе си млад чернокож

патрулен. От дясната му страна стоеше бял полицаи.

– Не бях сам.

Той се наведе и погледна към задната седалка на автомобила. Нямаше никой. Отпред също. Частейн беше изчезнал. Нямаше го и куфарчето на Бош. Хари се изправи и погледна назад към тълпата. Вдигна ръка и избърса кръвта и алкохола от очите си, за да вижда по-ясно. Плътно един до друг, петнадесетина-двадесет мъже гледаха нещо в средата. Правеха резки движения, ритаха с крака и силно замахваха с юмруци.

– Господи! – извика патрулният. – Това там някой наш ли е? Пипнали са някой наш?

Той не изчака Бош да му отговори. Взе радиостанцията си и бързо повика всички свободни коли на помощ на изпаднал в беда полицаи. Гласът му звучеше отчаяно и ужасено от онова, което виждаше само на една пряка от себе си. После двете ченгета се втурнаха към патрулните си автомобили.

Хари просто стоеше и гледаше. Скоро тълпата се раздвижи. Обектът на вниманието ѝ вече не лежеше на земята. Бош видя тялото на Частейн, понесено на ръце от мъжете като трофей. Ризата му беше разкъсана, ръцете му все още бяха заключени с белезници. Едната му обувка и чорап ги нямаше и белият му крак стърчеше като кост от рана. От това разстояние не можеше да е сигурен, но му се струваше, че очите на Частейн са отворени. Устата му зееше. Бош чу остър писък, който отначало помисли за сирената на някоя от патрулните коли. После осъзна, че крещи Частейн – точно преди отново да потъне в тълпата.

Бош наблюдаваше от барикадите полицейския взвод, който се изсипа на кръстовището и се опита да залови мъжете от тълпата. Тялото на Джон Частейн остана проснато на улицата като чувал, паднал от камион. Бяха го оставили там, след като установиха, че е прекалено късно, за да го спасят. Скоро се появили новинарски хеликоптери, пристигна и медицински екип, за да се погрижи за Бош. Имаше рани по челото и лявата вежда, които трябваше да се почистят и зашият, но той отказа да го откарат в болница. Санитарите му извадиха стъклата, затвориха раните с лепенки и го оставиха на мира.

Известно време – нямаше представа точно колко – просто крачеше зад барикадите, докато накрая при него дойде патрулен лейтенант и му каза, че ще трябва да се върне в участъка на Седемдесет и седма улица, за да бъде разпитан от детективите, поемащи следствието. Щяха да го откарат двама полицаи. Бош вцепенено кимна и лейтенантът поръча кола по радиостанцията си. Хари забеляза ограбения магазин за алкохол оттатък улицата и каза, че ще се върне след минута. Той прекоси на отсрещния тротоар и влезе вътре.

Магазинът беше дълъг и тесен. Рафтовете бяха празни и преобърнати от грабителите. По пода бяха пръснати останки и се носеше тежка миризма на бира и вино. Бош внимателно се приближи до празната каса, наведе се да погледне зад нея и едва не извика от изненада, когато видя дребен азиатец, седнал на пода и притиснал колене към гърдите си.

Двамата дълго се гледаха. Едната страна на лицето на мъжа беше подута. Бош предположи, че са го ударили с бутилка. Той му кимна, но не получи отговор.

– Добре ли сте?

Човекът кимна, но не погледна към него.

– Трябва ли ви лекар?

Азиатецът отрицателно поклати глава.

– Всички цигари ли взеха?

Никакъв отговор. Бош се наведе още по-напред и погледна под шандата. Навсякъде бяха пръснати кафяви пликове и кибрити. И празни кашончета от цигари. Хари легна върху плота и протегна ръка, за да разрови останките. Но търсенето му се оказа напразно.

– Ето.

Той вдигна очи към човека на пода, който извади от джоба си пакет „Кемъл“. Азиатецът го опипа и му подаде последната останала вътре цигара.

– Не, това е последната ви цигара, оставете. Ще се оправя.

– Не, вземете я.

Бош се поколеба.

– Сигурен ли сте?

– Моля ви.

Хари взе цигарата и кимна. После се пресегна към пода и вдигна кутия кибрит.

– Благодаря.

Отново кимна на мъжа и излезе от магазина.

Навън той пхна цигарата в устата си и пое въздух през нея, за да вкуси аромата. Отвори кибрита, запали, вдиша дима в дробовете си и го задържа там.

– Мамка му...

После дълбоко издиша и проследи с поглед дима. Затвори кибрита и погледна към него. На едната страна беше отпечатано името на магазина. Над червените главички на клечките вътре пишеше:

„ЩАСТЛИВ Е ЧОВЕКЪТ, КОЙТО ОТКРИЕ УБЕЖИЩЕ В САМИЯ СЕБЕ СИ.“

Бош прибра кутиятата в джоба си. Ръката му напипа нещо вътре и той го извади. Беше малката тюлена мре-жичка със зрънца ориз от сватбата му. Хари я подхвърли във въздуха и отново я хвана. Силно я стисна в юмрук и я прибра обратно в джоба си.

Погледна към кръстовището. Трупът на Частейн вече беше покрит с жълт дъждобран от багажника на някой от патрулните автомобили. В рамките на блокирания район беше отцепен по-малък участък и огледът на местопрестъплението тъкмо започваше.

Бош се замисли за Частейн и за ужаса, който трябваше да е изпитвал накрая, докато ръцете на омразата се бяха протягали към него, за да го сграбчат. Разбираше този ужас, но не изпитваше съчувствие. Тези ръце отдавна се бяха протягали към Частейн.

От тъмното небе се спусна хеликоптер и кацна на Нормънди. Вратите от двете му страни се отвориха и от него слязоха заместник-началник Ървинг и капитан Джон Гаруд, готови да поемат контрол над разследването. Те енергично закряха към полицаите, събрали се около

трупа. Вятърът от перките на хеликоптера отвя дъждобрана и Бош видя лицето на Частейн, което гледаше нагоре към небето. Едно от ченгетата се наведе и отново го покри.

Ървинг и Гаруд бяха поне на петдесет метра, но очевидно знаеха, че Бош е там и едновременно погледнаха към него. Той отвърна на погледа им, без да трепне. Все още в безукорния си костюм, капитанът посочи към Хари с ръка, в която светеше огънчето на цигара. По лицето му плъзна разбираща усмивка. Ървинг най-после се извърна и насочи вниманието си към жълтия дъждобран. Бош знаеше какво ще последва. Човекът, който се справяше с всички проблеми в управлението, щеше да се заеме с официалната версия за случилото се и да превърне Частейн в мъченик – измъкнат от патрулна кола от тълпата, заключен със собствените му белезници и пребит до смърт. Убийството му щеше да оправдае всичко друго, което полицията извършеше тази нощ. Без да се налага някой да го изрича, той щеше да бъде използван като разменна монета – Частейн за Елайъс. Неговата смърт – излъчвана пряко от механичните лешояди в небето – щеше да сложи край на бунта, още преди да е започнал. Но само малцина щяха да знаят, че Частейн бе всъщност човекът, който го бе подпалил.

Бош разбираше, че ще трябва да се съгласи с това. Защото Ървинг държеше в ръцете си единственото, което му беше останало и което все още го интересуваше. Работата му. Знаеше, че заместник-началникът ще го размени за мълчанието му. Знаеше също, че ще приеме сделката.

40

Мислите на Бош постоянно се връщаха към онзи момент в колата, когато бе заслепен от алкохола, и ръцете на тълпата се протягаха към него. Въпреки ужаса, беше го изпълнило ведро спокойствие и сега съзнаваше, че почти копнее за онзи миг. Защото тогава душата му беше намерила покой. В онзи момент беше открил истината. Някак знаеше, че ще се спаси, че добрият е недосегаем за падналите.

Замисли се за Частейн и последния му вой, толкова ужасяващ, като че ли в него нямаше нищо човешко. Воят на падналите ангели, летящи към ада. Вой, който знаеше, че никога няма да забрави.

КРАЙ

© 1998 Майкъл Конъли
© 1998 Крум Бъчваров, превод от английски

Michael Connelly
Angels Flight, 1998

Сканиране, разпознаване и редакция: ???
Допълнителна корекция: Светослав Иванов, 2007

Публикация:

Майкъл Конъли
ХАРИ

Американска, I издание
Превод Крум Бъчваров, 1998
Редактор Саша Попова

Художествено оформление на корица „Megachrom“ Петър Христов, 1998
Компютърна обработка ИК „БАРД“ ООД Линче Шопова
Формат 84/108/32. Печатни коли 20
ИК „БАРД“ ООД, София, 1999

Michael Connelly
ANGELS FLIGHT
LITTLE BROWN AND COMPANY
1998, Heronymus, Inc.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3780>]